

ஸ்ரீ :

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

திருமங்கையாழ்வார் திருவாய்மலர்ந்தருளிய
பெரிய திருமொழியில்,
எட்டாம்பத்து—முதல் திருமொழி,
சிலையிலங்குபொன்னாழி.

[பெருமாள் கோயில் பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய
திவ்யார்த்த தீபிகையுடன் கூடியது.]

உரையவதாரிகை:—சீழ்த்திருமொழியில், எம்பெருமான் தன்னுடைய படி
களை யெல்லாம் ஆழ்வார்க்கு விளங்கக் காட்டிக்கொடுக்க, இனிய பாகுநங்களாலே
வாயாரப்பேசி யதுபலித்தார்; இப்படிப்பட்ட மஹாபுருஷனோடே ஸம்சுலேஷிக்க
வேணுமென்று 'ஆசைகளிர்ந்தது; ஆசைப்பட்டபடியே பாஹ்ய ஸம்சுலேஷம்
கிடைக்கப்பெறுமைபாலே தளர்ந்து தம் நிலைமைமாறிப் பிராட்டிதையை
யடைந்து அதுதன்னிலும் தன்வாயாலே பேசமாட்டாதே திருத்தாயார்வாயாலே
பேசவேண்டுமபடியான நிலைமை நேர்ந்தமை இத்திருமொழியில் வெளியா
கின்றது.

பரகாலநாயகியாகிய பெண்மகள் பலவற்றையும் சொல்லி வாய்வெருவுகிற
படியைக் கண்ட திருத்தாயார் 'இப்போது இவளுடைய பேச்சுக்களின் ஸந்தி
வேசத்தை ஆராயுமளவில் இவள் பரத்வத்திலே ஈடுபட்டிருக்கமாட்டாள்;
விபவாவதாரங்களிலும் ஈடுபட்டிருக்கமாட்டாள்; வ்யூஹரூபத்தையாகிலும்
அந்தர்யாமித்வத்தையாகிலும் சிந்தித்திருக்கவேமாட்டாள்; அர்ச்சாவதாரங்
களில் வைத்துக்கொண்டு திருக்கண்ணபுரத் தெம்பெருமானளவில்தான் ஈடு
பட்டவளா யிருக்கவேணும்; இல்லையாகில் இப்படிப்பட்ட வாய்வெருவுதல்
இவளுக்குண்டாகப்பெறுது' என்று நெஞ்சிற்றொண்டு,—வினவவந்தவர்களை
நோக்கி 'இப்பெண்பிள்ளையின் பேச்சுக்கள் இங்ஙனையிருக்கையாலே இவள்
கண்ணபுரத்தம்மாளைக் கண்டவளா யிருக்கவேணும்?பாலே' என்று சொல்லு
கிற அடைவாக இத்திருமொழி அருளிச்செய்யப்படுகிறது.

பெண்மகளின் நிலைமையைக்கண்ட திருத்தாயார் 'இவள் கண்ணபுரத்தம்
மாளைக் கண்டாளாகவேணும்' என்று தெரிந்துகொண்டது எங்ஙனே? என்கிற
சங்கை நீங்குமாறு பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானத்தில் ஓர் ஐதிஹ்ய
ருளிச்செய்யப்பட்டுள்ளது காணீர்;—

“ராஜேந்தர சோழனிலே ஒரு ப்ராஹ்மணன்மகன் புத்த (வாழ்வு) ரோடே ஸம்பரதாயமுண்டாய்ப் பூணூலையும் குடுமியையும் அறுத்துப் பொகட்டான் ; கூரத்தாழ்வான் அங்கே நடந்தவளவிலே சிகாயஜ்ஞோபவீதங்களைத் தரித்துக் கொண்டுவந்து புருந்தான் ; பிதாவானவன் ‘கூரத்தாழ்வானைச் சந்தித் தாயோ?’ என்று கேட்டான். புறம்புள்ளார் ‘நீ இதறிந்தபடி எங்ஙனே?’ என்று கேட்க, ‘ஆழ்வான் ஸந்திதியில் தமோலிஹிதரும் ஸத்வஸ்தராவர் கள் காண்’ என்றான்” என்று.

(அதாவது—) ராஜேந்தர சோழனின்னுமூரிலே ஒரு ப்ராஹ்மணகுமாரன் பெளத்தருடைய ஸஹவாஸத்தாலே மதிக்கெட்டுத் தன்பூணூலை அறுத்தெறிந்தும் குடுமியைச் சிரைத்தொழித்தும் வ்ராத்பனாய்த் திரிந்துகொண்டிருந்தான் ; இப்படி யிருக்கையில் ஒருநாள் அவ்வூர்க்குக் கூரத்தாழ்வான் எழுந்தருளினார். அந்த ப்ராஹ்மணகுமாரனுக்கு ஆழ்வான் ஏதாவது ஹிதோபதேசம் செய்தருளினரோ இல்லையோ தெரியாது ; ஆழ்வான் அவ்வூர்க்கு எழுந்தருளினவளவே தெரியும். அவன் அப்போதே முன்போல ப்ராஹ்மண லக்ஷணங்களுடன் வீட்டுக்குவந்து சேர்ந்தான் ; அவனைக்கண்ட அவனது தகப்பனர் ‘பிள்ளாய்! கூரத்தாழ்வானேடி சந்திக்கப்பெற்றாயோ?’ என்று கேட்க, அங்கிருந்த சிலர் இதைக்கேட்டு, உண்மையில் ஆழ்வானுடைய அருளாலேயே இவன் திருந்தினான் என்பதை அவர்கள் மாத்திரம் நன்கு அறிந்தவர்களாகையாலே இந்த மருமத்தை இவர் எங்ஙனே தெரிந்துகொண்டார் என வியந்து ‘நீர் இதை எப்படி தெரிந்துகொண்டார்?’ என்று கேட்க, ‘ஆழ்வானுடைய ஸந்திதாரத்தில் தாமஸர்களும் ஸாத்விகர்களாய்த் திருந்துவது வழக்கமன்றோ? நெடுநாளாகத் தாமஸனாய்க் கெட்டுப்போனவின் இன்று ஸாத்விகபுத்தியுண்டாகித் திருந்தினனென்றால் ஆழ்வானேடே இவன் ஸந்தித்திருக்கவேணுமென்று தோன்றிற்று’ என்றாராம் அவனது தகப்பனர்.

அதபோல, இத்தனைநாளாயில்லாமல் இன்று விலக்ஷணமாகவுண்டான இப் பெண்பிள்ளையின் நிலைமையைக்கண்டால் இவன் திருக்கண்ணபுரத் தெம்பெரு மாணிக்க காணப்பெற்றவளாயிருத்தல் வேண்டும் ; அப்பெருமானுக்கே இப்பாடு படுத்தவல்ல சக்தியுண்டு—என்று பரகாலநாயகியின் திருத்தாயார் அறுதிரிட்ட டன ரொன்கை.

இதனால், திருக்கண்ணபுரத் தெம்பெருமானுடைய விலக்ஷணயமும் ஆழ்வாருடைய இப்போதையநிலையின் விலக்ஷணயமும் தெரிவிக்கப்பட்ட வாரும்.

சிலையிலங்கு பொன்னாழி திண்படை தண்டொண்சங்க மென்கின்றளால் *
மலையிலங்கு தோள்நான்கே மற்றவனுக்கெற்றேகா ணென்கின்றளால் *
முலையிலங்கு பூம்பயலை முன்போடவன்போடி யிருக்கின்றளால் *
கலையிலங்கு மொழியாளர் கண்ணபுரத்தீட்டானைக் கண்டாள்கோலோ ?

(எனது பெண்பிள்ளையானவள்)
சிலை 'சார்பகவில்' (என்றும்)
இலங்கு பொன் ஆழி { 'விளங்குகின்றதும்
விரும்பத்தக்கதுமான
திருவாழி' (என்றும்)
திண்படை { 'வலிமைபொருந்திய
வாட்படை' (என்றும்)
தண்டு 'கதை' (என்றும்)
ஒண் சங்கம் { 'அழகிய சங்கு' என்றும்
என்கின்றாள் { 'சொல்லா தின்றாள்,
ஆல்! இஃது என்றோ!
மற்ற இன்னமும்
அவனுக்கு 'அப்பெருமானுக்கு
மலை இலங்கு மலைபோல் விளங்குகின்ற
நான் } தோளே } நான்கு திருத்தோள்களும்

எற்றே காண் { கப்படி அழகாயிருக்கின்றன
பார்'
என்கின்றாள் என்று சொல்லுகிறாள்;
முலை இலங்கு முலையில் விளங்குகின்ற
பு பயலை அழகிய பசுலைநிறமானது
முன்பு ஓட முன்னே சென்று வழிகாட்ட
அன்பு ஓடி { அன்பு பின் செல்லப்
இருக்கின்றாள் { பெற்றிருக்கின்றாள்;
கலை இலங்கு { சாஸ்திரப்பயிற்சி விளங்கு
மொழி ஆளர் { கின்ற வாய்ப்பேச்சை
புடையவர்கள் வாழ்கிற
கண்ணபூர்த்து { திருக்கண்ணபூர்த்தி வெழுந்
தருளியிருக்கிற
அம்மாளை செளரிப்பெருமாளை
கண்டான் { ஸேவிக்கப்பெற்றாரோ!
கொல் ஒ } [இல்லையாகில் இப்படிப்பட்ட கிலைமை
இவளுக்கு எப்படி உண்டாகும்!]

* * *—தன் பெண்மகள் சொன்னவார்த்தைகள் தனக்கு மிகவும் ரஸித் திருந்தபடியாலே அவற்றைத் தன்வாயாலும் பேசியதுபவிக்கிறாள் திருத்தாய். என்மகளானவள் எம்பெருமானுடைய திவ்யபூஷணங்களைக் கண்டுகந்து அவற்றையே வாய்வெருவுகின்றாள்; சிலை என்கிறாள்; இலங்கு பொன்னாழி என்கிறாள்; திண்படை என்கிறாள்; தண்டு என்கிறாள்; சங்கு என்கிறாள்; அவனுக்கு மலைபோன்ற நான்கு திருத்தோள்களுண்டு என்கிறாள்; அவற்றின் அழகை என் சொல்வேனென்கிறாள்; நாயகன் விஷயத்தில் அன்பு உண்டான பின்பு முலையிற் பசுலைநிறம் தோன்றுவது இயல்பு; இவள் அங்கனன்றிக்கே முந்துற முன்னம் பசுலைநிறமுண்டாகவும் பின்பு அன்புவிளையவும் பெற்றிருக்கின்றாள்; இப்படிப்பட்ட இவளது தன்மையை நோக்குமளவில் இவள் கண்ணபூர்த்தி தெம்பெருமானைக் கண்டவளாயிருக்கவேணும்போலே—என்றளாயிற்று.

முதலடியில் எம்பெருமானுடைய பஞ்சாயுதங்கள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன; சங்கு 'சக்கரம்' வால் தண்டு என்பவை எம்பெருமானுக்கு ஆயுதங்களாயிருப்பதுதவிர ஆபரணங்களாகவு மிருக்கும். எம்பெருமானைக்கொண்டு விரோதி நிரஸகம் பண்ணுவித்துக்கொள்ள விரும்புமவர்களே அவற்றை ஆயுதங்களாக அதுஸந்திப்பார்கள்; அவனைக்கொண்டு ஒருகாரியங் கொள்ளுகையின்றியே அவனுக்குப் பல்லாண்டுபாடுகையே புருஷார்த்தமா யிருக்குமாழ்வார் அவற்றை ஆபரணமாகவே அதுஸந்திப்பரென்க.

இலங்குபொன்னாழி—மேகத்திலே மின்னல் மின்னிணம்போலே கரிய திருமேணிக்குப் பரபாகமாய்க் கொண்டு விளங்குகின்ற திருவாழியென்கை. "திண்படை" என்றது நந்தகமென்னும் வாட்படையைச் சொன்னபடி. படை—ஆயுதக்

1002 பெரிய திருமொழி அ-பத்து. க-திரு. சிலையிலங்குபொன்னாழி.

கட்குப் பொ னப்பெயரும் வாளுக்குச் சிறப்புப் பெயருமாம். தண்டு-கொளமோதகி யென்னும் மறை. ஒண்சங்கம்=1. “கருப்பூரம் நாறுமோ கமலப்பூநாறுமோ, திருப்பவளச் செவ்வாய்தான் தித்தித்திருக்குமோ? மருப்பொசித்த மாதவன் றன் வாய்ச்சுவையும் நாற்றமும், விருப்புற்றுக் கேட்கின்றேன் சொல்லாழி வேண்சங்கே!” என்றும், 2. “உண்பது சொல்லில் உலகளந்தான் வாயமுதம், கண்படை கொள்ளில் கடல்வண்ணன் கைத்தலத்தே” என்றும் பேசப்படி யான சிறப்புவாய்ந்த சங்கு என்றபடி.

இரண்டாமடியில், எற்றேகாண்—ஆச்சரியந் தோற்றச் சொல்லுகிறபடி.

இது மகள்வார்த்தையைத் தாய் அறுவதிக் கிறதாகவுமாம்; அன்றி, மகள் வார்த்தைக்கு ஆச்சரியப்பட்டுத் தாய் சொல்லுகிறதாகவுமாம். தாய்வார்த்தை யாகக்கொள்ளில் ‘என்கின்றாளால்’ என்றதற்குப் பிறகு ‘எற்றேகாண்’ என்றதை யோஜித்துக் கொள்ளவேணும்.

முலையிலங்கு பூம் பயலை முன்போட அன்போடியிருக்கின்றான் =நாயகனைப் பிரிந்த வருத்தத்தினால் முலைத்தடத்தில் தோன்றும் நிறவேறுபாடு ‘பசலை’ என்றும் ‘பயலை’ என்றும் சொல்லப்படும்; அதாவது தேமல் போன்ற வைவர் னியம். முதலில் நாயகனிடத்து அன்பு உண்டாகி, அதனால் கலவி நேர்ந்து, கலவிக்குப் பின்பு பிரிவு வந்தே தீருமாதலால் அப்பிரிவினால் பயலை உண்டாக வேண்டியது முறைமையாயிருக்க, பயலை முன்பு ஓடவும் பிறகு அன்பு ஓடவும் பெற்றதாக இங்குச் சொல்லப்படுகின்றதே, இஃது என்னென்னில்; இதற்கு இரண்டு வகையாக ஸமாதானம் கூறலாம்; தாய் மகளை நோக்கும்போது முன் னம் முலையிலங்கு பூம் பயலையைக் கண்டாள்; பிறகு எம்பெருமானிடத்தில் அவளுக்குண்டான அன்பை அறிந்தாள்; ஆகையாலே, தான் கண்ட க்ரமப் படியே பேசுகிறாள் என்பது ஒன்று. மற்ற விஷயங்களைப்பேசல்லாமல் பக வத் விஷயம் விலக்கணமாகையாலே, அவ்விஷயத்திலுண்டாகும் அன்பின் காரிய மும் விலக்கணமாயிருக்கு மாதலால் முன்னம் பயலை நிறத்தையுண்டாக்கிப் பின்பு அன்பை யுண்டாக்கிற்று என்று ஒருவகை அதிகயோக்தியாகச் சொல்லப்படு கிறது என்பது மற்றொன்று. 3. “முந்திவானம் மறை பொழிய முவாவருவின் மறையாளர், அந்தி மூன்று மணலோம்பும்” என்றப்போலே கொள்க.

ஆக இப்படிப்பட்ட இவளது நிலைமைகளை நோக்குங்கால் இவள் கண்ண புரத்தம்மாளைக் கண்டாளாக வேணுமென்று சுற்றடியால் தலைக்கட்டுகிறபடி. கலையிலங்கு மொழியாடல் = திருக்கண்ணபுரத்திலுள்ளாருடைய வெறும் வாய்ப் பேச்சுக்களிலும் சாஸ்திரம் விளங்குமாம்; அதாவது—அவர்கள் சாஸ்திர விஷய மாகப் பேசுகையன்றியே ‘உண்ண உடுக்க’ என்று உலக வார்த்தைகள் பேசி னாலும் அவற்றிலும் அவர்களுடைய பாண்டித்தியம் கண்டுகொள்ளலா யிருக்கு

1. நாச்சியார் திருமொழி 7—1.

2. நாச்சியார் திருமொழி 7—8.

3. பெரியதிருமொழி 7-5-1.

மென்கை. அறிவு நிரம்பியிருப்பார் எது பேசினாலும் சாஸ்தார்த்தங்கள் பெருகுமிதே. (க)

சேருவரைமுன் ஞாநத்த சிலையன்றோ கைத்தலத்த தேன்கின்றளால் *
பொருவரைமுன் போர்தோலைத்த பொன்னாழி மற்றொருகையென்கின்றளால் *
ஒருவரையும் நின்னோப்பா ரொப்பிலாவென்னப்பா! வென்கின்றளால் *
கருவரைபோல் நின்றானைக் கண்ணபுரத்தம்மாளைக் கண்டாள்கொலோ? (உ)

முன் முன்னம்
செருவரை போர்வீரர்களை
ஆச சீக்கிரமாக
அறுத்த தொலைத்த
சிலை அன்றோ சார்ங்க வில்லன்றோ
கைத்தலத்தது திருக்கையிலுள்ளது
என்கின்றான் என்று சொல்லுகிறான்;
மற்றொரு கை மற்றொரு திருக்கையிலே,
முன் முன்பொருகால்
பொருவரை { (சிறகோடு கூடிப்) போர்
செய்த மலைகளை
போர் யுத்தத்தில்
தொலைத்த பங்கமடைவித்த

பொன் ஆழி { அழகிய திருச்சக்கரம்
(உள்ளது)
என்கின்றான் ஆல்—;
ஒப்பு ஒத்திருக்கும் விஷயத்தில்
நின் ஒப்பார் { உன்னோடொத்தவர்கள்
ஒருவரையும் { ஒருவருமில்லாதிருக்கப்
இலா பெற்ற
என் அப்பா என் நாயனே!
என்கின்றான் ஆல்—;
கருவரை { அஞ்சனமலைபோல்
போல் { கிடப்பவன
நின்றானை
கண்ணபுரத்த அம்மாளை கண்டான்
கொலோ—.

* * *—[சேருவரையித்யாதி.] ஆசைப்பட்டாரை உகந்து அணைப்பதே எம்பெருமானுடைய ஸ்வபாவமாயிருக்கவும் மிக்க ஆசை கொண்டாராகின்றநம்மை இப்படி அவன் உபேஷித்திருப்பதற்கு என்ன ஹேது? தன் காதலியான மைதிலியைப் பிரிந்திருக்கையில் கலவிக்கு விரோதியாயிருந்தவற்றை யொழித்து அவளை அணைந்து கொண்டவனன்றோ அவன்; அப்படியே நம்முடைய கலவிக்கும் ஏதாவது விரோதியுண்டாகில் அதனைத் தொலைத்து வந்து அணைவதற்கு உப்பான உபகரணம் அவனிடம் இல்லையோ? எத்தனை போர்வீரர்கள் எதிரிட்டாலும் அழிக்கவல்ல சார்ங்கவில் கைத்தலத்திலுண்டே; இது கொண்டு முன்னே பல விரோதிகளையும் தொலைத்திருக்கவில்லையோ? அப்படியிருக்க இப்போது வாளாவிருப்பதற்கு என்ன காரணம் என்கிறான்.

சேருவர்—செருச் செப்பவர்; (செரு—யுத்தம்.) ஆசநத்த=‘ஆஜி’ என்னும் வட சொல் ‘ஆச’ எனத் திரிந்ததென்று கொண்டால் யுத்த மென்று பொருள்; யுத்தத்திலே செருவரையறுத்த சிலை என்க. அன்றியே, ‘சூல’ என்னும் வட சொல்லின் விகாரமாகக் கொண்டால் ‘விரைவாக’ என்று பொருள்.

பண்டு திருக்கண்ணபுரத்து அரையரொருவர் விரோதிவர்க்கங்களால் தாம் நோவுபட நேர்ந்த காலத்து சௌரிராஜன் திருமுன்பே சென்று “செருவரை

1004 பெரிய திருமொழி அ-பத்த. க-திரு சிலையிலங்குபொன்னாழி.

முன்னுசறுத்த சிலையன்றோ கைத்தலத்தது” என்று தாளந்தட்டி விண்ணப்பம் செய்ய, பெருமாள் திருவுள்ள முவந்தருளி அரையரை நோக்கி ‘ஓய்! நீர் அஞ்ச வேண்டா; ஒரு எண்ணத்திலே விரோதிகளை முடிக்கிறோம்’ என்று அருளிச் செய்து அப்படியே தலைக்கட்டினான்று வியாக்கியானத்தில் ஓர் ஐதிஹ்ய மருளிச்செய்வர்.

பொருவரை முன் போர் தோலைத்த பொன்னாழி மற்றொருகை யென்கின் றுள் = முன்சொன்ன சிலையிற் காட்டிலும் பராக்கரம் மிக்க திருவாழியாழ்வான் மற்றொரு திருக்கையிலே வீற்றிருக்கவும் நம்முடைய கலவிக்கு உண்டான விரோதிவர்க்கம் தொலைபுமாறு திருவுள்ளம் பற்றவில்லையே அவர் என்கிறாள். முற்காலத்தில் மலைகளெல்லாம் சிறகெழுந்த பறந்து ஆங்காங்கு வீழ்ந்து பல விடங்களிலும் நாசத்தை யுண்டு பண்ணு நிற்கையில் எம்பெருமான் உபேந்தர மூர்த்தியாய் வளர்ந்தருளுகிற காலத்திலே திருவாழிபைக் கொண்டு அம்மலை களின் இறகுகளை அறுத்தொழித்ததாக வரலாறு அறிக. ஸுதர்சக சதகத்தில் “பாசுரபாசுராதொகா” (27) என்ற ச்லோகத்தில் “கூதலமராமுடிமலர் ஞாநா” என்றது காண்க. (அவ்விடத்து உரையில் பாமுரைத்த விசேஷங்களுங் காண்க.)

‘பொருவரை முன்போர் தோலைத்த’ என்பதற்கு வேறொருவகையாகவும் பொருளுரைப்பர்; ‘வரை’ என்பதை உவமையாகுபெயராகக் கொண்டு, மலை போன்ற யானை (அதாவது) கம்ஸனுடைய குவலயாபிடமென்னும் மதயானை, அதைத் தோலைத்த என்று. இப்பொருளில் ‘பொன்னாழி’ என்றது அறுகாழி மோதிரத்தை என்பர்.

ஒருவரையும் நின்னோப்பா ரோப்பிலா லென்னப்பா என்கின்றாள் = திரு விண்ணகரப்பன் திருநாமம் ‘ஒப்பிலியப்பன்’ என்பது; “மின்னப் பொன் மதின்கூழ் திருவிண்ணகர்ச் சேர்த்தவப்பன், தன்னோப்பா ரீல்லப்பன்” என்ற திருவாய்மொழியில்; அப்பெருமானே இங்கு விளிக்கப்படுகிற நென்ன லாம். இங்கனே கொள்வதற்கு ஒரு பொருத்த முண்டு; பெரிய திருமடலில் “தாமரைமேல் மின்னிடையாள் நாயகனை விண்ணகருட் பொன்மலையை” என்றும் “கணபுரத்துப் பொன்மலைபோல் கின்றவன்” என்றும் திருவிண்ண கரப்பானையும் திருக்கண்ண புரத்தம்மானைப் பொன்மலையாகப் பேசின ஒற்றுமை நயம் உண்டிதே. (உ)

துன்னுமா மணிமுடிமேல் துழாயலங்கல் தோன்றுமாலென்கின்றாளால் *
மின்னுமா மணிமகரகுண்டலங்கள் லில்விக்மென்கின்றாளால் *
பொன்னின்மா மணியார மணியாகத்திலங்குமா லென்கின்றாளால் *
கன்னிமா மதிள்புடைகூழ் கண்ணபுரத்தம்மானைக் கண்டாள் கோலோ? (ந.)

தன்னு நெருங்கியிருக்கின்ற
மா மணி { சிறந்த ரத்னங்களிழைக்கப்
பெற்ற
முடி மேல் கிரீடத்தின் மீது
அழாய் } திருத்தாழாய் மாலை
அலங்கல் }
தோன்றம் } விளங்குகின்றதே! என்று
ஆல் } என்கின்றான்
என்கின்றான் } ஆல் }
மின்னு ஜ்வலிக்கின்ற
மா மணி சிறந்த மணிகளழுத்தின
மகர குண்டலங்கள் } மகரக் குழைகள்

வில் வீசும் } ஒளிவீசுகின்றன என்று
என்கின்றான் } சொல்லுகிறானே!;
ஆல் }
பொன்னின் } பொன்னுடு செய்ப்பட்ட
பொன்னின் } டதும் சிறந்த ரத்னங்க
மா மணி ஆரம் } ளழுத்தப்பட்டதுமான
ஹாரமானது
அணி ஆகத்து அழகிய திருமார்பிலே
இலங்கும் ஆல் } விளங்காதின்றதே! என்று
என்கின்றான் } சொல்லுகிறானே!;
ஆல் }
கன்னி { அழிவில்லாத பெரிய
மா மதின் } மதின்களாலே
புகட சூழ் நாற்புறமும் சூழப்பட்ட
கண்ணபுரத்து, அம்மானை கண்டான்
கொலோ—.

* * *—தன்னுமா மணிமுடிமேல் துழாயலங்கல் தோன்றமா லென்கின் றுளால்—‘பெண்ணே! உனக்கு அடக்கம் வேண்டும்; இங்கனே வாய்வெருவு தல் தகாது’ என்று தாயாகிய இவள் ஹிதம் சொன்னால் அதற்கு மகள் இங் கனே சொல்லுகிறாளாம்—எம்பெருமான் திருமுடிமேல் அணிந்து கொண்டிருக் கிற திருத்தாழாய் மாலைபானது என்னெஞ்சைக் கவர்த்து என் கண்முன்னே தோன்றுகின்றதே!, உங்களுடைய வார்த்தை யொன்றும் என் செவியில் விழு கின்றன வில்லையே! என்கிறு னென்றபடி. திருத்தாழாய்மாலை சேஷித்வஸூசக மாதலால், எம்பெருமானுடைய சேஷித்வத்திலே ஈடுபட்டிருக்கிற நான் இனி உங்களுக்கு சேஷப்பட்டிருக்க முடியுமோ என்பதும் குறிப்பிடப்பட்டதாம்.

மின்னுமாமணி மகரகுண்டலங்கள் வில்வீக மென்கின்றாளால்—திருத் தாழாய் மாலையிற் படிந்திருந்த நெஞ்சை மகரக் குழைகள் தம்மிடத்து இழுத்துக் கொண்டனபோலும். திருமுகமண்டல சோபைக்குக் கைவிளக்குப் பிடித்துக் காட்டுவன போன்றிருக்கின்றதாம் மணிமகர குண்டலங்கள். அவை, வில் வீசும்- திருமேனி யடங்கலும் முட்டாக்கிடும்படி தன் ஒளியைப் பரவச் செய்கின்றன வென்கை. சுருமீர் வடிவாகச் செய்யப்படும் காதணிக்கு ‘மகரக்குழை’ என்று பெயர். மகரம்—வடசொல்.

பொன்னின் மாமணியாரம் அணியாகத் திலங்குமா லென்கின்றாளால்— ஒரு ஆபரணமும் வேண்டாதே வெறும்புறத்திலே ஆலத்தி வழிக்கவேண்டும் படியான திருமார்பிலே அவ்வழகுக்கு மேலே ஸ்ரீகௌஸ்தபமணியும் முத்து மாலைபும் விளங்காதின்றது என்கிறான். ‘பொன்னின் மாமணியாடம்’ என்றதை உம்மைத் தொகையாகக் கொண்டால் பொன்னின் மாமணியும் ஆரமும் என்று பொருள்படும்.

‘கன்னிமா மதிள் புடைகுழ்’ என்ற விடத்திற்குப் பெரியவாச்சான் பிள்ளை யருளிச்செய்த பரம போக்யமான ஸ்ரீ ஸூக்தியைக் காண்மின்:—
 “சேமித்து வைத்த வஸ்துவை இவள் ஒருத்தியுமே அறிந்து கொண்டாள் போலேயிருந்தது” என்று. அதாவது—உள்ளுள்ள எம்பெருமானுடைய சீர்மைக்குத் தகுதியாய் அரணியிருக்கின்ற திருமதினால் சேம்க்கப்பட்டு உள்ளே யுறைகின்ற பிராணை என்மகள் எப்படியோ கண்டு கொண்டாளே! என வியந்த வாறு. (க.)

தாராயதண்ணேப வண்ணோத வரைமாற்ப் னென்கின்றாளால் *
 போராணைக் கொம்பொசித்த புட்பாகனென்னம்மா னென்கின்றாளால் *
 ஆரானங்காண்மின்கள் அம்பவளம் வாயவனுக் கென்கின்றாளால் *
 கார்வானம் நின்றதிரும் கண்ணபூர்த்தம்மாணைக் கண்டாள்கோலோ? (சு)

தார் ஆய தண் { மாலையாகிய குளிர்த்த
 துளபம் { திருத்துழாயிலுள்ள
 வண்டு வண்டுகளாலே
 உழுத { (தேனும் சுண்ணமும்
 கொண்டு) சேறு
 செய்யப்பட்ட
 வரை மாற்பன் { மலைபோன்ற திருமாற்பை
 புடையவன்
 என்கின்றான் ஆல்—;
 போர் ஆணை { போர்புரிய நின்ற
 (சம்ஸனது) யானையி
 னுடைய
 கொம்பு ஒசித்த { தந்தங்களை முறித்தொழித்த
 புள் பாகன் கருடவாஹனன்

என் அம்மான் எனக்கு ஸ்வாமி
 என்கின்றான் ஆல்—;
 ஆரானும் யாராகிலும்
 காண்மின்கள் பாருங்கள்,
 அவனுக்கு அப்பெருமானுடைய
 வாய் திருவதரமானது
 அம்பவளம் அழகியபவளம்போற்சிவந்தது
 என்கின்றான் ஆல்—;
 கார்வானம் கறுத்தமேகம்
 நின்ற { நிலகின்று கேரகிழ்க்கப்
 அதிரும் { பெற்ற
 கண்ணபூர்த்த, அம்மாணை கண்டான்
 கொலோ—.

* * *—இவள் தான் அணைய ஆசைப்பட்ட திருமாற்பின் படியைப்பேச பவளாய், பூத்துத் தழைத்துச் செவ்வியை புடைத்தாய்க் குளிர்த்திருந்துள்ள திருத்துழாய் மாலையிலே படிந்த வண்டுகள் அத்திருத்துழாயின் மது வெள்ளம் வண்டவிட்டுக் கிடக்கின்ற திருமாற்பிலே உழுகின்றன என்கின்றாள். தன் முலை களைக்கொண்டுபோய் அத்திருமாற்பிலே நடலாம்படி சேறுசெய்திருக்கின்றதென் கிறாள். அந்தோ! நான் புரளவேண்டிய மாற்பிலே வண்டுகள் புரளுகின்றனவே; அன்வ பண்ணின ஸூகருதம் என்னோ? நான் பண்ணின பாவம் என்னோ? என்கிறாள்.

கம்ஸனால் தன்னைக்கொல்லுமாறு மதமுட்டி நிறுத்தப்பட்ட குவலயாபிட மென்னும் யானையைக் கொப்பொசித்துக் கொன்றாழித்த சிறுச்சேவகத்தையும் பெரிய திருவடியின் முதுகிலே வீற்றிருக்குமிருப்பையும் காட்டி என்னை அகப் படுத்திக் கொண்டவனென்கின்றாள்.

‘நங்காய்! திறுக்கிபான நீ இங்கனே சொல்லிக்கொண்டிருப்பது தருதி யன்று; நாண்மடமச்சங்கெட்டு வாய்விடுவதைத் தவிரவேண்டும்’ என்று ஹித முரைக்கத் தொடங்கினால், ‘ஆரானுங் காண்பின்கள் அம்பவளம்வாய் அவனுக்கு’ என்கின்றான்; ‘ஹிதஞ்சொல்லி விலக்கப்பார்கிற நீங்களே பாருங்கள்; அப்பெரு மானுக்கு அழகிய பவளம் போன்றிருந்துள்ள திருவதரத்தை ஒருகால் வேலித் துப் பாருங்கள்; அது கண்டார்க்கு விட்டுப்போகலாயிருந்ததோ?’ என்கிறான்.

ஆக இப்படிப்பட்ட இவளது நிலைமையை நோக்குங்கால். எப்போதும் வர் ஷாகாலமாய் ஆகாசம் அதிராநின்ற திருக்கண்ணபுரத்துப் பெருமானே இவள் காணப்பெற்றாளாகவேணும். (ச)

அடித்தலமும் தாமரையே அங்கைசூளும் பங்கயமே யென்கின்றாளால் *
முடித்தலமும் பொற்பூணு மென்னெஞ்சத்துள்ளகலா தென்கின்றாளால் *
வடித்தடங்கண் மலரவளோ வரையாகத்துள்ளிருப்பா ளென்கின்றாளால் *
கடிக்கமலம் கள்ளுக்குக்கும் கண்ணபுரத்தம்மாளைக் கண்டாள்கோலோ? (ரு)

அடித்தலமும் திருவடிகளும்
தாமரையே தாமரைப் பூவே;
அம் ஐக்களும் அழகிய திருக்கைகளும்
பங்கயமே தாமரைப் பூவே;

என்கின்றான் ஆல்-;

முடித்தலமும் கிரீடமும்
பொன் பூணும் { (அதிலிழைத்த)
திருவாபரணமும்

என் கொஞ்சத்துள் { என் மனத்தினதவிட்பே
அகலாது பிரியாத

என்கின்றான் ஆல்-;

வடி கூர்மை பொருந்திய

தட	பெரிய
கண்	கண்களை புடையனான
மலரவளோ	{ பங்கயச் செவ்வியான பெரியபிராட்டியாரோ வென்னில்
உரை	{ மலைபோன்ற திருமார்பி ஆகத்துள் விருக்கின்றனென்று இருப்பான் சொல்லுகிறான்;
என்கின்றான்	
கடி கமலம்	{ பரிமளமுள்ள தாமரைப் பூக்கள்
கண் உருக்கும்	தேனைப் பொழியப்பெற்ற கண்ணபுரத்த, அம்மாளை கண்டான் கோலோ-

* * * — நங்காய்! எவ்வளவு நன்மை சொன்னாலும் கேட்கின்றிலையே!, திடீரென்று நீ இப்படி மாறுபடுவதற்குக் காரணமென்? என்று கேட்டால், அதற்கு ஒரு மறுமொழியுங் கூறாதே, ‘அப்பெருமானுடைய திருவடிகள் ஸாக்ஷாத் தாமரைப்பூவே; திருக்கைகளும் தாமரைப்பூவே’ என்கிறான்; ‘இப்படி யும் ஒரு வார்த்தையுண்டோ? நான் ஒன்று கேட்டால் நீ ஒன்று சொல்லுகின்ற னையே; உனக்கு ஏதேனும் உந்மாதமோ?’ என்றால், அப்பெருமானுடைய திரு வபிஷேகமும் அது தன்னிற் சாத்தின திருவாபரணமும் என்னெஞ்சை விட்டுப் பேர்ந்து போனாலன்றோ உங்கள் வார்த்தை என்னெல்லிலே பதியும் என்கிறான்.

புருஷாகார பூதையான பிராட்டி * அகலகில்லே னிறையுமென்று திருமார் பிலே நித்யவாஸம் பண்ணு நின்றான்; இந்த நிலையிலும் நான் இழக்கலாமோ

1008 பெரிய திருமொழி டு-பத்து. க-திரு சிலையிலங்குபொன்னாழி.

வென்கிறான். பிராட்டி மேல்விழுந்து கித்யாதுபவம் பண்ணும்படியான பரம
ரஸிகனன்றோ அவன் ; அவனையோ நான் இழந்திருப்பது என்கிறுளென்னவு
மாம். (ரு)

பேராயிமுடைய பேராளன் பேராள னென்கின்றாளால் *
ஏரார்கனமகர குண்டலத்த னெண்ணோள னென்கின்றாளால் *
நீரார்மழைமுகிலே நீள்வரையேயொக்குமா லென்கின்றாளால் *
காரார்வயலமகும் கண்ணபுரத்தம்மாளைக் கண்டாள்கோலோ ? (கூ)

ஆயிரம் பேர் { ஆயிரத் திருநாமங்களை
உடைய { புடைய
பேர் ஆனன் { மஹாதுபாவனென்று
பேர் ஆனன் { பலகாலும்
என்கின்றான் { சொல்லுகின்றான் ;
வர் ஆர் { அழகுபொருந்திய
கனம் { கனகத்தினால் செய்யப்பட்ட
மகர குண்ட { மரக்குழைகளை
லத்தன் { புடையவன்,
என் { எட்டு புஜங்களை
தோனன் { புடையவன்

என்கின்றான் ஆல்—;
நீர் ஆர் { நீர் நிறைந்த
மழை முகிலே { கார்காலத்து மேகத்தையும்
நீள் வரையே { பெரிய மலையையும்
ஒக்கும் { ஒத்திருப்பன்
என்கின்றான் ஆல்—;
கார் ஆர் வயல் { கருமை மிக்க கழனிகள்
அமரும் { அமர்ந்திருக்கப் பெற்ற
கண்ணபுரத்த, அம்மாளை கண்டான்
கொலோ—.

* * * —வாயாரச் சொல்வதற்குப் பாங்கான ஆயிரத் திருநாமங்களைபுடைய
பெரியோன், பெரியோன் என்று பலகாலும் சொல்லுகின்றான்; அவனை ரஷித்
தான் இவனை ரஷித்தானென்று அவன் பெற்றிருக்குந் திருநாமங்கள் பல்லாயிர
முண்டு; அப்படிப்பட்ட திருநாமங்களையுடைமையினால் மிகப் பெரியோனென்று
தன்னை மதித்திருக்கிறானவன்; என்றொருத்தியைக் கைவிட்டதனால் அந்தப்
பெருமை யெல்லாம் இல்லையாய்விடப்போகிறதே! என்ற கருத்துப்போலும்
பரகால நாயகிக்கு.

நம்மை அவன் உபேஷித்து விட்டாலும் அவனுடைய வடிவழகு அவனை
நாம் மறந்து பிழைக்க வொட்டுகின்றதில்லையே; மகரகுண்டலங்கள் தளதள
வென்று ஒளிமல்கப் பெற்ற திருத்தோள்களினழகை என் சொல்வே னென்
கிறான்.

மகரகுண்டலம் முதலிய திருவாபரணங்கள் இருக்கவுமாம், இல்லை யாகவு
மாம்; அவையிலல்லையே யாகிலும் வெறும் புறத்திலே ஆலத்திவழிக்க வேண்டும்
படியான திருமேனியின் அழகை என்ன சொல்லுவேன்!; 'நீர் கொண்டெழுந்த
கான் மேகமோ இது, அன்றிப் பச்சை மலையோ' என்று விதர்க்கிக்கலாம்
படியன்றோ திருமேனியிருப்பது! என்கிறான். ஆக 'இப்படியெல்லாம் இவள்
சொல்லுகையாலே திருக்கண்ணபுரத்தம்மாளை அவள் காணப்பெற்றவளாயிருக்க
வேணுமென்கை.

ஈற்றடியில் "வயல் மருவும்" என்று சிலர்க்குப் பாடமாம். (கூ)

127

1010 பெரிய திருமொழி அ-பத்து. க-திரு. சிலையிலங்குபொன்னாழி.

கொற்றப்புள்ளொன்றேறி மன்றாடே வருகின்ற னென்கின்றாளால்.*
 § வெற்றிப்போரிந்திரக்குமிந்திரனையொக்குமா லென்கின்றாளால்*
 பெற்றக்காலவனாகும் பெண்பிறந்தோ முய்யோமோ வென்கின்றாளால்*
 கற்றநூல்மறையாளர் கண்ணபுரத்தம்மாளைக் கண்டாள்கோலோ? (அ)

கொற்றம் புள் { வெற்றி பொருந்திய
 ஒன்று ஏறி { ஒரு கருடப்பறவையை
 மேற்கொண்டு

மன்று ஊடே திருவீதியிலே
 வருகின்றான் எழுந்தருளுகிறான்
 என்கின்றான் ஆல்—;

வெற்றி போர் ஐயசேலமான யுத்தத்திலே

இந்திரற்கும் { மஹேந்திரனை ஒத்திருப்பன்
 இந்திரனே { என்கின்றான்;
 ஒக்கும் {
 என்கின்றான் {

அவன் ஆகம் { அப்பெருமானுடைய
 திருமாற்பை

பெற்றக்கால் பெற்றால்

பெண் { பெண்ணாய்ப்பிறந்த காம்
 பிறந்தோம் { வாழ்த்து போகமாட்
 உய்யோமோ { டோமோ என்கிறான்;
 என்கின்றான் {

கற்ற நூல் { (முறையே) கற்கப்பட்ட
 மறை ஆள் { சான்றாகவே யுடைய
 ரான வைதிகர் வாழ்கிற

கண்ணபுரத்து, அம்மாளை கண்டான்

கோலோ—.

* * *—1. “வெள்ளைச் சரிசங்கொடு ஆழியேந்தித் தாமரைக்கண்ண
 னென்னெஞ்சினாடே, புள்ளைக்கடாகின்ற ஆற்றைக்காணீர்” என்ற பராங்குச
 நாயகிக்கு நெஞ்சினுள்ளே கருடவாஹர ஸேவை ஸாதித்தான் எம்பெருமான்;
 அங்ஙனன்றிக்கே இப் பரகாலநாயகிக்காகத் திருவீதியுடே கருடவாஹர
 ஸேவை ஸாதித்தான் போலும். ஆகவே ‘கொற்றப்புள் ஒன்றேறி மன்றாடே
 வருகின்றான்’ என்கிறான்; தாழித்தவர்கள் இருந்தவிடங்களிலே சாய்கரத்தைக்
 கொண்டு வந்து சாய்ப்பாசைப்போலே என்னொருத்திக்கே யல்லாமல் மற்றும்
 என்னைப்போன்ற அன்புடையார்க்கும் ஸேவைஸாதிக்கப் பெரிய திருவடியின்
 மீதேறி வீதியுடே வந்து உலாவுகின்றான் காண்பின் என்கிறான். ஒருவர்க்குந்
 தெரியாமல் வந்து என் கண்ணுள்ளே யிருக்கவேண்டியவன் மஹோத்ஸவமா
 கத் தெருவோடே வருகிறானே, யாரேனுங்கொள்ளுகொண்டு ஸ்வாதுபவ மாத்
 திரத்திலே நிறுத்திக்கொள்ளப்போகிறார்களே! என் செய்வேன் என்கிறான்
 போலும்.

அப்படி யாரேனும் தன்னைக் கொள்ளை கொண்டாலும் அவர்களுக்குப் பிடி
 கொடாதே உத்தேசித்தவிடத்தே வந்து சேர்தற்கு உரிய பராக்ரமத்தில் குறை
 யுடையனல்லன்; விரயத்தில் மஹேந்திரனை ஒத்திருப்பனென்கிறான். ‘வெற்றிப்
 போர்’ என்பது வழங்கி வரும் பாடம்; ‘வெற்றிப் போர்’ என்னும் பாடமே
 வியாக்கியானத்திற்குப் பொருந்தும். “வேறும் போரில்” என்பது பெரிய
 வாச்சான் பிள்ளை வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி.

“இந்திரற்கு மிந்திரனையொக்கும்” என்றவிடத்து வியாக்கியானத்தில்—
 “இந்திரனுக்கும் இந்திரனுண்டு மஹேந்திரன்; வ்யூதவயாடிகளாலே பட்டம்

சுடினவன், அவனோடொக்குமென்ன நின்றுள்” என்றுள்ளது. “நருஷண யஜுர்வேத தைத்திரிய ஸம்ஹிதையில் ஆரவது காண்டத்தில் ஐந்தாவது பரசு நத்தில்—(16) ஐயோ வ்யகுஹி கம் டெவா சுஸுவநு உஹாநுவா சுய உஹாநெயா வ்யகுஹியீதி தநஹெயஸு உஹெய சுய” என்றதைத் திருவுள்ளம் ஧்றிபதாமிது. (இந்திரன் வ்ருக்ராஸுரனைக் கொலைசெய்ததாற்றி மஹேந்திரனென்று அவனுக்குத் தேவர்கள் பட்டஞ்சூட்டினராம்.)

[பெற்றக்கால் இப்பாதி.] பெண்ணாய்ப் பிறந்தவர்கள் அணைந்து வாழ்வதற் கென்றன்றோ அவன் திருமார்பு படைத்தது; ஒருத்தியைத் திருமார்பிலேயே வாழ வைத்திருக்கின்றனல்லனோ? அங்கனே நமக்கும் அத்திருமார்பைப் பெறு வித்தகால் பெண்பிறந்த நாமும் வாழ்ந்து போகமாட்டோமோ வென்கிறான். இத் தனை அபிவிவேசம் இவனுக்குண்டானமை காண்கையாலே இவன் வைதிக வித் வான்கள் வாழும் திருக்கண்ணபுரத்து எம்பெருமானைக் காணப்பெற்றாளாக வேணும். (அ)

வண்டமரும் வனமாலேமணிமுடிமேல் மணகாறு மென்கின்றாளால் *
உண்டிவர்பா லன்பெனக்கென் றெருகாலும் பிரிதிலேனென்கின்றாளால் *
பண்டிவரைக் கண்டறிவதெவ்வூரில் யாமென்றே பயில்கின்றாளால் *
கண்டவர்தம் மனம்வழங்கும் கண்ணபுரத்தம்மானைக் கண்டாள்கோலோ? (க)

வண்டுஅமரும் வண்டுகள் படிந்த

வனமாலே திருத்தழாய்மாலே

மணிமுடிமேல் ஈதன் கிரீடத்தின்மீது

மணம் நாமும் { பரிமளம் கமழுகிறதது
என்கின்றான் { என்கிறான்;

எனக்கு இவர் { எனக்கு இவரிடத்திலே
பால் அன்பு { அன்பு உண்டு’ என்று
உண்டு என்று { சொல்லி

ஒருகாலும் { (அவ்வன்பரை) ஒரு கொடிப்
பிரிதிலேன் { பொழுதும் பிரித்திருக்க
ஆல் { முடியவில்லையே
என்கின்றான் { யென்கிறான்;

இவரை ‘இப்பெரியவரை

பண்டு இதற்கு முன்னம்

யாம் }
கண்டறிவது } நாம் பார்த்திருப்பது

எவ் ஊரில் எந்தஆரிலே

என்றே } என்றே பலகாலும்
பயி்கின்றான் } உருப்போடுகின்றான்;

கண்டவர் ஸேவித்தவர்களெல்லாரும்

தம் மனம் தங்கன் மனத்தை

வழங்கும் { அர்ப்பணம் செய்து
விடும்படியான

கண்ணபுரத்து, அம்மானை கண்டான்
கோலோ—.

* * *—தேனவெள்ளத்தில் நசையாலே வண்டுகள் படிந்திருக்கப்பெற்ற திருத்தழாய்மாலையானது அப்பெருமானது திருமுடியில் ஏறினவாறே தன் னிலத்திற்காட்டிலும் அதிகமான பரிமளம் விசப்பெறுகின்றது காண்மின். என் கிறான். என்னுடைய பரீதித்தத்துவம் முழுதும் அப்பெரியவர் பக்கலிலே குடி புருந்துவிட்டது, ஆகையாலே ஒரு கொடிப்பொழுதும் அவரைநீர்ந்து தரித் திருக்கமாட்டுகின்றிலேன் என்கிறான். அதற்குமேல் பாவனையின் முதிர்ச்சி

யாலே அவரைக் கண்ணெதிரே வந்து சிற்பவராகக்கொண்டு 'இவரை முன்னம் எவ்விடத்திலோ பார்த்திருப்பதுபோல் தெரிகின்றதே, எவ்வூரில் கண்டது!' என்று தன்னில் தான் பலகாலும் சொல்லிக்கொள்ளுகிறான்; இப்போது இவன் இப்படியிருக்கையாலே ஸர்வாங்க ஸுந்தரான சௌரிப்பெருமானைக் காணப் பெற்றவளா யிருக்கவேண்டும்.

“பண்டிவரைக் கண்டறிவது எவ்வூரில் யாமென்றே பயில்கின்றாளால்” என்ற முன்றமுடியின் விசேஷப்பொருள் குறிக்கொள்ளத் தக்கது;—இவ்விடத்துப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை விபாக்கியான வாக்கியங் காண்மின்:—“முதல்நாள் கண்டால் ஸ்வாபாவிசுமான ஸ்வாமித்வத்தாலும் முகத்தில் தண்ணளியாலுமாக ‘முன்பே கண்டறியும் முகமாயிருந்ததி! எவ்வூரில்தான் கண்டது?’ என்னும்படியிருக்கும்; விரவாரியயம் பிறந்தால் பின்பு ‘முன்போரிடத்திலும் இவரைக் கண்டறியோம்’ என்னும்படியாயிருக்கும்; நியாயூர்வமான விஷயமென்றபடியே சொன்ன இரண்டர்த்தத்தையும் அது காட்டுமோவென்ன, ‘பயில்கின்றாளால்’ என்றது கண்டாயே; எற்றைக்கும் வார்த்தை இதுவேயன்றே: இப்படியாக வேண்டாவோ?’ என்று ஜீயர்.” என்று. இதனை விவரிப்போமிங்கு;—பண்டிவரைக் கண்டறிவதெவ்வூரில்’ என்பதற்கு இரண்டு வகையான பொருள் சொல்ல இடமுண்டு; ‘முன்பு இவரை எவ்விடத்திலோ பார்த்திருக்கிறோம் போல இருக்கின்றதே, எவ்விடத்தில் பார்த்திருப்போம்!’ என்று விமர்சிப்பதாக ஒரு பொருள்; பண்டு இவரை எவ்வூரில் கண்டறிவது—எவ்வூரிலும் கண்டறிந்ததில்லை; இப்போதுதான் முதன்முதலாகக் காண்கிறோம் என்பதாக மற்றொரு பொருள். ஒரு தடவை பிரயோகிக்கப்பட்டிருக்கின்ற வாக்கியம் இவ்விரண்டு பொருளையும் ஏககாலத்தில் எங்கனே தருமென்னில்; மூலத்தில் “என்றே பயில்கின்றாளால்” என்றிருப்பதால் ‘பண்டிவரைக் கண்டறிவதெவ்வூரில் யாம்’ என்னும் வார்த்தையை யைப் பலகாலும் உருப்போடுகிறான் என விளங்குதலால், அந்த வார்த்தையை முதல் தடவை சொல்லும்போது முதற்பொருளும் அடுத்த தடவைகளிலெல்லாம் இரண்டாவது பொருளும் சொல்லப்படக் குறையிலையென்க. இவ்விரண்டு பொருள்களின் ஸ்வாரச்ய மென்னலெனில்;—எம்பெருமானை முதன் முதலாகக் காணும்போது திருமுகமண்டலத்தில் தண்ணளி முதலியவற்றைக் கொண்டு ‘இவரை முன்பு எங்கோ கண்டாற்போயிருக்கிறதே!’ என்று தோன்றும்; அதன்பிறகு எவ்வளவு நெருங்கிப் பழகினாலும் தெகுட்டுதலின்றியே “எப்போழுதும் நான் திங்களாண்டுழி யூழிதொறும், அப்பொழுதைக் கப்பொழு தென்றாவமுதமே” என்னும்படியான விஷயமாகையாலே முன்பு எங்குங் கண்டறியாதது போலவும் அப்பொழுதே புதிதாகக் கண்டு அதுபவிப்பதுபோல வந்த தோன்றிக்கொண்டே யிருக்கும். மற்ற விஷயங்களிற் காட்டில் பகவத் விஷயத்திற்குள்ள வலைசுஷன்யம் இது—என்று காட்டினபடி.

கண்டவர் தம் மனம் வழங்கும்=ஒருகால் ஸேசித்தவர்களும் தங்கள் நெஞ்சைத் தாங்களே ‘இஃது எம்மதல்ல, உன்னுடையதே’ என்று எழுத்திட்டுக்

கொடுத்துவிடும்படியான ஆகர்ஷகத்வ முடையவன் எம்பெருமான் என்க..... (க)

மாவளரும் மென்னோக்கிமாதரான் மாயவனைக் கண்டாளேன்று *
காவளருங் கடிபொழில்சூழ் கண்ணபுரத்தம்மாளைக் கலியன்சொன்ன *
பாவளருங் தமிழ்மாலை பன்னியநூலிவையைந்து மைந்தும்வல்லார் *
பூவளருங் கற்பகஞ்சேர் பொன்னுலகில் மன்னவராய்ப் புகழ்தக்கோரே. (க)

மாவளரும் { மானினுடைய கோக்குப்
மென் கோக்கி { போன்று விசாலமாய்
மெல்லிதான் கோக்கை
புடையனான்
மாதரான் (பரகால) காயகியானவன்
மாயவனை { ஆச்சரியமான எம்
கண்டான் { பெருமானைக்கண்டான்
என்று { கொலோ என்று
கூட உளரும் { சோலைகளில் வளரும் பரி
கடி பொழில் { மனமானது பூமியெங்கும்
சூழ் { பாவப்பெற்ற
கண்ணபுரத்து { திருக்கண்ணபுரத்தி
வெழுந்தருளியுள்ள
அம்மாளை ஸ்வாமியைக் குறித்து
கலியன் { திருமங்கையாழ்வாரருளிச்
சொன்ன { செய்த
பாவளரும் { சந்தங்கள் கிறைந்திருக்கப்
பெற்ற

தமிழ் மாலை தமிழ்ப்பாசர மாலையாகிய
பன்னிய நூல் { கொண்டாடுதற்கு
உரிய இத் திவ்யப்ரபந்தத்
திற் சேர்ந்த
இவை ஐந்தும் { இப்பத்தப் பாட்டையும்
ஐந்தும்
வல்லார் ஒதியுணரவல்லவர்கள்
பூ உளரும்* பூக்கள் கிறைந்த
கற்பகம் சேர் கல்பவ்ருஷம் பொருந்திய
பொன்னுலகில் பரமபதத்தில்
மன்னவர் ஆய கிர்வாஹகர்களாகவும்
புகழ் தக்கோர் { (இங்குள்ளவரையில்) புகழ்க்
குத் தருதியுடையவர்க
ளாகவும் இருக்கப்
பெறுவர்.

* * *—“கண்ணபுரத் தம்மாளைக் கண்டான் கொலோ” என்று சொல்லித்
திருத்தாயார் தம் பெண்பிள்ளையின் பகவத்விஷயாநுராகத்தை வெளியிடும்
பாசரமாக ஆழ்வார் தமது அன்பு நிலைமையைத் தாமே வெளியிட்டுக் கொண்ட
இத்திருமொழியைக் கற்றுணரவல்லவர்கள் திருநாட்டை ஆள்வல்லராவர் என்று
பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டினாராயிற்று.

மா—மான். மாதரான்—“மாதர்” என்று விரும்பப்படும் அழகுக்குப்பெயர்;
அதனையுடையவன் மாதரான். பலவிடங்களிலும் அழகையுடையவட்கு வாசக
மாக “மாதர்” என்று பிரயோகமுண்டாகிலும் அது இலக்கணையா லென்க.

பூவளருங் கற்பகஞ்சேர் பொன்னுலகில்—கல்பவ்ருஷமுள்ளது ஸ்வர்க்க
லோகத்திலன்றோ, பரமபதத்திலு முண்டோவென்கிற சங்கையில் பெரியவாச்
சான்பிள்ளை அருளிச்செய்கிறார் காண்மின்—“உபரிதந லோகங்களுக்கடைய
கற்பகத்தைச் சிறப்பாகச்சொல்லக்கடவர்கள்” என்று.

பொன்னுலகில் மன்னவராய்—“வானிளவரசு வைகுந்தக்குட்டன் வாசு
தேவன்” என்கிறபடியே பரமபதத்தில் நித்யமுக்தர்களைத் தலைவராக்கி எம்
பெருமான் இளவரசாயிருப்பனாம். (க)

அடிவரவு:—சிலை, செரு, தன்னு, தார், அடி, பேர், செவ்வரத்த, கொற்ற, வண்டு, மானரும், தெள்ளியீர்.

முதல்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

புறீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

எட்டாம்பத்து—இரண்டாந்திருமொழி,

தெள்ளியீர் தேவர்கீழும்.

உரையவதாரிகை:—கீழ்த் திருமொழியாக நிகழ்ந்த திருத்தாயார் பாசரம் இத்திருமொழியாகவும் அறுவர்த்தித்து வருகின்றது. பரகால நாயகியின் கீழ் மையைக்கண்ட அத்திருத்தாயார் 'இவள் கண்ணபுரத் தம்மாளைக் காணப்பெற்றவளாயிருக்கவேணும்' என்பதாகச் சென்றது கீழ்த்திருமொழி; இத்திருமொழியில் அத் திருக்கண்ணபுரத் தெம்பெருமாளையே நேராக கோக்கித் தன் பரிதாபத்தைப் பேசுகிறாள் திருத்தாய். இதில் சில பாசரங்கள் தன்னில் தான் நொந்துகொண்டு பேசுவனவாகவுஞ் செல்லும்.

ஆழ்வார் செளிப்பெருமாள் பக்கவிலே தமக்குண்டான அளவுகடந்த பராவண்யுடையதும், அவரைப் பிரிந்து மேனி மெலிந்தபடியையும் இங்ஙனே அந்நியாபதேசத்தாலே அருளிச்செய்கிறாரென்க. (*)

தெள்ளியீர்! தேவர்கீழும் தேவர் திருத்தக்கீர்!*

வேள்ளியீர் வேய்யவீழுகீதி வண்ணர் * ஓ!

துள்ளுநீர்க் கண்ணபுரத் தொழுதா ளிவள்

கள்வியோ! * கைவளைகோள்வது தக்கதே? (க)

தெள்ளியீர் { தெளிந்த அறிவு உடையவரே!
தேவர்கீழும் தேவர் { தேவாதிதேவரே!
திரு தக்கீர் { பெரியபிராட்டியார்க்குத் தருதியானவரே!
வேள்ளியீர் { சுத்தமான ஸ்வபாவத்தை யுடையவரே!
வேய்யவீழுகீதி வண்ணர் { காய்ச்சின சிறந்த பொன் போன்றநிறமுடையவரே!
ஓ! இஃது என்ன அநியாயம்!,
இவள் இப்பரகால நாயகியானவள்
துள்ளும் நீர் { கணாபுரண்டு பெருகுகின்ற நீரையுடைத்தான

கண்ணபுரம் திருக்கண்ணபுரத்தை
தொழுதான் { கையெடுத்துக் கும்பிட்டான்;
(இவள்) இப்படிப்பட்ட இவள்
கள்வியோ { (ஆத்மாபஹாரம் செய்கிறாளாகையாலே) கன்வியன்றே;
(அப்படியிருக்க)
கைவளை கொள்வது { (அடிச்சியான இவளுடைய) கைவளைகளைக் கொள்ளை கொள்வதானது
தக்கதே உடக்குத் தருந்ததோ?.

* * *—என் பெண்பிள்ளை திருக்கண்ணபுரத்தைத் தொழுதாளென்பதையே வியாஜமாகக் கொண்டு இவளுடைய கைவளையைக் கொள்ளை கொள்வது தகுதியோ சொல்லீர் என்று சென்றிப்பெருமானை மடிபிடிக்கிறான் திருத்தாய். இவளுடைய கைவளைகளை அவர் கொள்ளை கொள்வதாவது என்னென்னில், பிரிவாற்றாமையினால் இவள் உடம்பு இளைத்துக் கைவளைகள் கழன்று விழும்படியாவதாம். இவளை நீர் இப்படி சுர்க்குப்போல் இளைத்துப் போம்படி செய்தீரே, இது தகுதிதானோ? சித்திய ஸம்ச்சலேஷத்தைக் கொடுத்து இவளுடம்பைப் புஷ்டியாக்குவதன்றோ தகுதி என்கிறார்களென்க.

தெள்ளியீர்!—நீர் மஹா விவேகியென்று பெர்பெற்றவரன்றோ? தெளிந்த ஞானமுள்ளது உமக்கேயன்றோ? பெண்பிறந்தவர்களின் பொருளைக் கொள்ளை கொள்வது தகுதிபன்றென்று உமக்குத்தானே தெரியாதோ? ஸர்வஜ்ஞரான உமக்கு அப்பஜ்ஞையான நானே உணர்த்துவது? என்றவாறு.

தேவர்க்குந் தேவர்!—நீர் ஏதேனும் ஸாமான்யமானவரோ? தீத்யஸூரிகளுக்கும் நாமுகராய் நிற்கும்படியான பெரு மேன்மை பெற்றவரன்றோ நீர்; இப்படி மேம்பாட்டையான நீர் பிறர்க்கு வேண்டியவற்றைக் கொடுத்தருள வேண்டுவது ப்ரபத்தமாயிருக்க, உள்ளதையும் கொள்ளை கொள்வது உம்முடைய மேன்மைக்குத் தகுதியோவென்று பாரீர் என்றவாறு. ‘தேவர்!’ என்றது அண்மைவிளி.

இவ்விடத்து வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி காண்மின்:—“பெருமான் திருவயோத்யையில் நின்றுப் போந்து ச்ருங்கிபேரபுரத்திலெழுந்தருளி யிருந்த வளவிலே ஸ்ரீ குஹர்பெருமான் மலைத்தேனையும் காட்டிப் பழமூங் கொண்டு சென்று உபஹாரமாகக் கொடுக்க, ‘நாம் கொள்ளப் பிறந்தோமல்லோம் காணும், கொடுக்கப் பிறந்தவர்களுஹம்’ என்றருளிச் செய்தாரிதே.”—ஆண்பிள்ளைகள் இசைத்து கொடுக்க வந்ததையும் கொள்ளப் பெறுதென்ற நீர் பெண்பிறந்தார் பொருளை வலியுக்கவர்த்து கொள்ளுதல் என்ன தகுதி? என்றவாறு.

திருத்தக்கீர்!—பெரிய பிராட்டியாராகிற ஒருபெண்பெண்டாட்டியை ஒரு சொடிப்பொழுதும் விடாது திருமார்பிலே யிருத்தி உவக்குமவர் ஒருத்தியின் கைவளைகளைக் கொள்ளை கொள்வது தகுதியோ? என்றவாறு.

வேள்ளியீர்!—1. “என்னை வெள்ளுபிராக்கவல்ல” என்றாற்போலே வெண்மையாவது சுத்தஸ்வபாவ முடைமை: நீர் பரம பவித்திரரன்றோ? பிறர் பொருளைக் கொள்ளை கொள்வது உம்முடைய பாவநத்வத்திற்குத் தகுமோ? ‘பொய்யெ- ஸூ-விஷ்ணுவி ஸூ-வி-க ஶ்யூ-பாரி ஸூ-விஷ்ணு-வி-யோர்த்தே சுசிஸ்வஹி சுசிர்-ந ம்ருத்வாரி சுசிச் சுசி:’ [பிறர்பொருளைக் கவராதவன் பரிசுத்தனெனப் படுவனையன்றி, மண்ணையும் நீரையும்கொண்டு பலகால் தேஹத்தை சுத்தி செய்பவன் பரிசுத்தனாகமாட்டான்.] என்று சொல்லி யிருப்பது உமக்குத் தெரியாதோ? பெண்பிள்ளையின் பொருளைக் கவர்கின்ற நீர் என்ன பரிசுத்தர்!.

வெய்ய விழுநிதி வண்ணர் = உம்முடைய திருமேனியின் வைவண்ணியம் உமக்குத் தெரியாதோ? ஆசைப்பட்டார்க்கு அணைக்கக் கொடுப்பதற்கன்றோ நீர் இப்படிப்பட்ட உடம்பு படைத்திருப்பது; இவ்வே நோவுபடுத்துவதற் கென்றே இவ்வுடம்பு படைத்தீர்போலும். 'நிதி' என்னுஞ் சொல்லை ஸ்வதந்த்ரமான தமிழ்ச் சொல்லாகக் கொண்டால் 'பொன்' என்று பொருள்படும்; நீலமேக நிறத் தணை எம்பெருமானுக்குப்பொன்னுருவமுண்டோ வென்னில்; 1. "பாலினீர்மை செர்பொனீர்மை" 2. "பொன்னின் வண்ணம் மணியின் வண்ணம் புரையுந் திருமேனி" 3. "சுட்டுரைத்த நன்பொன் உன் திருமேனி யொளி" இத்யாகிப் படியே அதுவுஞ் சொல்லுவதுண்டு. ஒவ்வொரு யுகத்தில் ஒவ்வொரு நிறங் கொள்வனிறே. பிராட்டிநிறத்தின் நிழலீட்டாலே பொன்னிறமாவதாகச் சொல்வதுமுண்டு. இனி, வெய்ய—விரும்பத்தக்க, விழு—சிறந்த, நிதி—பொன் போன்ற, வண்ணர்—தன்மையையுடையவர் என்றுரைத்து, பொன் எப்படி அனை வராலும் விரும்பத்தகுத்தாயிருக்கிறதோ அப்படி விரும்பத்தக்கவரென்று கொள்ளவும். 'நிதி' என்னுஞ் சொல்லை வடசொல்லாகக் கொண்டு 'புதையல்' என்றும் பெர்ருள் கொள்ளலாம். அன்பர்க்குச் சேமவைப்பானவர் என்கை; தேவரீர் பிறருடைய உடைமையாயிருக்க வேண்டியவரேயன்றி, பிறருடைமையைக் கொள்ளை கொள்பவராதல் தகுமோ என்றவாறு.

இரண்டாமடியின் முடிவில் 'ஓ' என்றது 'இப்படியும் ஒரு பெண்பிள்ளை யைக் கொலை செய்யலாமோ? என்று கதறி முறையிடுகிறபடி. துள்ளுநீர்க் கண்ண புரம் தொழுதாளிவள் கள்வியோ? = இப்பரகால நாயகியானவள் உம்மிடத்தில் ஏதேனும் அபராதப் பட்டதுண்டோ? திருக்கண்ணபுரமென்னுந் திருப்பதி நீர்வாய்ப்புப் பொருந்திக் குளிர்த் திருக்கின்றதென்று அவ்விடத்தை நோக்கிக் கையெடுத்துக் கும்பிட்டாள்; இத்தனையே காரணமாக இவளுடைய கைவளை யைக் கொள்ளை கொள்ளுதல் தகுதியோ? இவள் ஓ ஆத்மாபஹாரக் கள்வியாகில் நீர் கினைத்தபடி யெல்லாம் இவளைப் பரிபவப்படுத்தலாம்; அப்படி இவள் பக்கல் ஒருவகையான கள்ளத்தனமும் இல்லையாயிருக்கவும் கைவளைகொள்வதுதக்கதோ.

'இவள் கள்வியோ?' என்றது—இவளன்று கள்வி, நீர் தாம் கள்வர் என்ற படி. கண்ணபுரம் தொழுதாளாகையாலே இவள் கள்ளியல்லள்; தொழுதவளுடைய கைவளையைக்கொள்ளை கொண்டாராகையாலே நீர் கள்வர் என்கை.

கைவளை கொள்வது தக்கதே = "யாதி நயாமீதி யவெவடிதி வுராலாசு க்ஷணெந தனமுறாதி மலிதாதி வுரொவவயாநுபரானிவாநலுடெடிவ டலிதாதி = யாமி நயாமீதி தவே வததி புரஸ்தாத் க்ஷணெந தந்வங்கயா:— களிதாதி புரோவலயாதி அபராணி புரஸ் ததைவ தவிதாதி" என்ற ச்லோகத்

1. திருச்சத்த விருத்தம்.

2. பெரியதிருமொழி. 4—9—8.

3. திருவாய்மொழி. 3—1—2.

ஓ ஆத்மாபஹாரக் கள்வமாவது ஈச்வர சேஷமான ஆத்மவஸ்து. ஸ்வதந்த்ரமென்று நினைக்கை.

தின் தாற்பரியார் இங்கே சினைக்கத்தகும். அதாவது நாயகன் நாயகியை 'என் கண்மணி! நான் உன்னைப் பிரிந்து ஓர் ஊர்க்குச் செல்லுகின்றேன்' என்று சொன்ன நொடிப்பொழுதிலேயே அவளுடைய கையில் அணியப்பட்டிருந்த வலை களில் முன்னேயிருந்தவளைகள் கழன்று சீழே வீழ்ந்தன; அதனைக்கண்ட நாயகன் 'இவள் நமது பிரிவைப் பொறுத்திருக்க கில்லாளாகையாலே இவளைப்பிரிந்து நாம் வெளியேறலாகாது' என்று நினைத்து உடனே 'நான் போகவில்லை' என்று சொல்லவே அச்சொல் செவிப்பட்ட நொடிப்பொழுதிலேயே கையில் நின்றும் கழன்றொழிந்தவைபோக நின்ற வளைகள் படை என்று வெடித்துத் துகளாய் விழுந்தன என்பது மேற்காட்டிய ச்லோகத்தின் சுருத்து. நாயகனுடைய பிரிவுப் பரஸ்தாவத்தில் வந்த மாத்திரத்திலேயே நாயகியினது உடல் மிகவும் மெலிந்து போம் என்பதும் அந்த விரஹவார்த்தை மாறினவாறே உடம்பு பூரிக்கு மென்பதும் இதன் உள்ளுறை. ஆகவே, இங்குக் 'கைவலை கொள்வது தக்கதே' என்றது இவளுக்கு நீர் சித்ப ஸம்ச்சலேஷத்தைத் தந்து இவள் உடம்பு பூரித்திருக்கக் காண்கைப் பரபர்த்தமாயிருக்க, இவளைப்பிரிந்து மேனியை மெலியச்செய்து வருத்துகை தகாது என்றவாறு.

இப்பாட்டின் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானத்தின் முடிவில்—“ந தே ரூபம்’ என்கிறான்” என்னும் அச்சுப்பிரதிகளில் ஒரு வாக்கியம் காண்கிறது ; மேற்குறித்த ப்ரமாணம் ஜிதந்தாஸ்தோத்ரத்திலுள்ளதென்று ஆகாரமும் குறிப் பிட்டிருக்கின்றார்கள் ; இது ஒரு பெரிய அச்சுப்பிழை ; “ந தேநூபு : என் கிறான் ” என்று திருத்திக்கொள்க ; இது ஸ்தோத்ராத்ரத்தின் மேற்கோள் ; “கிணு க்ஷுபுரே ஸாரணாமகாநாநா வ்ரஹ்வெவாநாப நதெநுநாநுவஃ” என்பது இங்கே விவஸிதம். (க)

நீணிலா முற்றத்து நின்றிவள் நோக்கினாள் *
காணுமோ கண்ணபுரமென்று காட்டினாள் *
பாணநாள் திண்ண மிருக்க வினியிவள்
நாணுமோ ? * என்று நன்று நனைபூரர்க்கே.

இவன் இப்பகாலகாலையியானவன்

கீன் கிலா } உத்தமத்தனத்தினுள்ள
முற்றத்த } கிலாமுற்றத்தினில் கின்ற
கின்ற } கொண்டு

கோக்கினான் { பார்த்தான் ;
(தான் பார்த்துவிட்டு)

கண்ணும்து! } 'வாரீர்! பாகுக்கோன்
கண்ணபுரம் } இதோ கண்ணபுரம்'
என்று } என்று (பிரதீகம்)
காட்டினான் } காட்டினான் ;

பாணனார் { சேர்வீக்கும் ஆசார்ய
திண்ணம் { குடைய த்ருடாத்யவ
இருக்க { ஸாயம் குறையந்
நிருக்கையாலே

இனி இவன் { இனி இவன் வெட்சப்பட்ட
காணாமோ { மீளக்கூடுமோ ?

கறையூர்க்கே { திருகறையூர்ப்
பெருமானாகிய
எம்பெருமானுக்கே

கன்று கன்று { (தன் எண்ணம்) கன்றும்த்
தலைக்கட்டிற்று.

* * *—இப்பரகாலநாயகியை மதுஷ்ய ஸஞ்சாரமில்லாத வேளிடத்திலே கொண்டுபோய் வைத்தால் திருக்கண்ணபுரத் தெம்பெருமானிடத்து இவளுக்குண்டான அபிவிவேசம் ஒருவாறு தணியக்கூடும்' என்றெண்ணித் திருத்தாய் இவளை ஒரு உயர்ந்த மாடமானிகையிலே கொண்டுவைத்தான்; அவ்விடமே நீணிலாமுற்றம் எனப்படுகின்றது; உந்தமாயும் திலாவோடு கூடினதாயுமிருக்கிற முற்றம் என்றபடி. அவ்விடத்தில் நின்றுகொண்டு திருக்கண்ணபுரத்தை நோக்கினான்.

ஆசார்ய ஹ்ருதயத்தில் (இரண்டாம் பிரகரணத்தில்) “திலாமுற்றம் ப்ராஜ்ஞா ப்ராஸாத மென்னும் எல்லை நிலம்” என்கிற சூர்ணிகையும், அவ்விடத்து மணவாள மாமுனிகள் வியாக்கியானத்தில்—“நீணிலா முற்றத்து நின்றிலன் நோக்கினான் என்கிற திலா முற்றமாகிறது—‘பூஜீஞாபூவாடிபாரம் ஹு ஶீகஸொஹுஸொஹு வகாநு ஜநாநு ஹுஜிஸூநிவ ஸொஹுஸொஹு ஹுஜீஞாநு பூஜீஞு பூபஹுதி.’ என்கிறபடியே உத்துங்கமாக நின்று ஸர்வத்தையும் தர்ஸிக்கைக் குறுப்பாகச் சொல்லப்படுவதாய், அதிலே நின்று தர்சித்தவளவில் காணுமோ கண்ணபுரமென்றுகாட்டினா னென்கையாலே ததீயவிஷயமே பரமப்ராப்யமென்று பிறர்க்கும் ப்ரகாசிப்பிக்கும்படி சமாவதீயான புருஷார்த்த ஜ்ஞானமென்கை” என்றுள்ள ஸ்ரீஸூக்திகளும் இங்கு நின்க்கத்தக்கன. உயர்ந்த முற்றம் என்று ‘இனி இதற்குமேற்பட உயர்ந்ததில்லை’ ன்னுமட்டியாய், ‘காணுமோ கண்ணபுரமென்று காட்டினான்’ என்று-கண்ணபுரத் தெம்பெருமானைக்காட்டாதே அவனுடையவஸ்துவான இடத்தைக் காட்டினதாகச் சொல்லுகையாலே ததீயவிஷயமே பரமப்ராப்யமென்னும்படி எல்லை நிலமான புருஷார்த்தஜ்ஞானமே நீணிலா முற்றமென்பதற்கு உள்ளுறை யென்க.

காணுமோ கண்ணபுரமென்று காட்டினான்—‘சாண்நீளச் சிறுக்கியான வுனக்கு இப்படிப்பட்ட ப்ராவண்யம் தகாது’ என்று அடிக்கடி செலிக்கின்ற தாயாகிய என்னைபும் அஞ்சாதே அழைத்து ‘அதோபார், திருக்கண்ணபுரம் தெரிகிறதா?’ என்று விரலாற் சுட்டிக் காட்டுகின்றானே. (அன்றியே) ‘திருக்கண்ணபுரத்தைப் பாருங்கள்; கையெடுத்துக் கும்பிடுங்கள்’ என்று பன்னியுரைக்கப் புகுந்து விவஸிதங்களைப் பூர்த்தியாகச்சொல்லித் தலைக்கட்டமாட்டாமல் ‘காணுமோ கண்ணபுரம்’ என்று வாயாற் சொல்லி மற்றதை ஹஸ்தமுத்தரையாலே பூரிக் கின்றான் என்றுமாம்.

காணும் ஓ—இங்கு ‘ஓ’ என்றது இரக்கத்தைக் குறிப்பதுமாம்; திருக்கண்ணபுரத்தைக் காண்பதற்காகவேயன்றே இக்கண்கள் படைக்கப்பட்டன; அப்படியிருக்க, இதனை விலக்குவாரும் சிலர் உண்டாவதே! என்று வருந்துகிறபடி. இவ்விடத்து வியாக்கியானத்தில் ஒரு ஐதிஹ்யமுள்ளது;—வடமதுரைப் பிறந்தா னென்பா ரொருவருடைய புத்திரன் ஸ்ரீரங்கவிமலத்தை நோக்கினான்

ஶீ இவ்விடத்தில் அச்சப்பிழை ஏதாவது இருக்கக்கூடுமென்று தோன்றுகிறது; ஆகாம்பெரியவில்லை; பொருளும் கன்கு விளக்கவில்லை.

போலே நின்று கொண்டு கண்களை மூடிக்கொண்டு ஏதோ ஜபம் செய்து கொண் டிருந்தாலும்; பட்டர் அந்த நிலைமையைக் கடாஷித்துக் கொண்டே யெழுந்தருளி ி 'புலகயதி விமானம் பாவநம் ஸோசநே ந:' என்று கண்களுக்குப் பரமபொக்ய மான விமானத்தைக் கண்ணாடிகளாகக் கவிக்கலாமாயிருக்க, இவன் கண்களை இறுக மூடிக்கொண்டு திண்டாடுகிறானே; இவனுடைய கண் புண்ணையோ? என்று வெறுத்துக் கொண்டே யெழுந்தருளிநாராம்; ஒன்றிரண்டு மாதத்திற் குள்ளே அவனுக்குக் கண் கெட்டதாம்.

பாணனார் திண்ணமிருக்க இனியிவள் நாணுமோ? = நாயகனால் நாயகி பக்கலில் அனுப்பப்படுகின்ற தூதுவன்போன்ற ஒருவனுக்குப் பாணன் என்று பெயர்; (பாணன்-பாடுமவன்.) நாயகியினுடைய ப்ரணய ரோஷங்களைப் போக்கி அவளை நாயகனோடே சேர்ப்பிக்குமவன் பாணன் என்று கொள்க. (திருவரங்கக் கலம்பகத்தில் (81) "விடாது பூமடந்தைமார்.....அடாததன்று பாணி....." என்ற செய்யுள் நோக்குக.) இங்குப் 'பாணனார்' என்றது பூஜோக்தி. சேதநனை ஈசுவரனோடே சேரச்செய்கின்ற ஆசாரியரே இங்குப் பாணனார் எனப்படுகிறார். திண்ணமிருக்க இனியிவள் நாணுமோ? = "உங்களோடெங்களிடையிலேயே" என்னும்படி தேஹபந்துக்களோடே உறவையறுத்து பகவத்விஷயத்திலேயே அவகாஷிக்கச் செய்கிற ஆசார்யனுடைய வலிமை இவளுக்கு இருக்கும்போது இனி இவள் அவ்விஷயத்தில் நின்றும் மீளமாட்டாள் போலு மென்கை. [நாணு மோ?] நாணுவது லஜை; இலக்கணையால், லஜையின் காரியமான மீட்சியை இங்கு விவசிக்கிறது.

நன்றுநன்று நறையூர்க்கே = இன்ன மீட்ப்பார்க்கிற நமக்கு நல்லகால மில்லை; முதலிலே இவளைத் தன் வலையிலகப்படுத்திக்கொண்ட திருநறையூர் கம்பியின் எண்ணமே நிறைவேறு நின்றமையால் அவர்க்கே நல்லகாலமாயிருக் கின்ற தென்கை. (2)

அருவிசோர் வேங்கடம் நீர்மலை யென்றுவாய்
வேருவினாள் * மெய்யம் வினவி யிருக்கின்றாள் *
பெருகுசீர்க் கண்ணபுரமென்று பேசினாள்
உருகினாள் * உள்மெலிந்தா ளிதுவேன்கோலோ?.

(1a)

இவள் { இப்பாகாவநாயகியானவன்
அருவி சோர் { அருவிகன் சொசிகின்ற
வேங்கடம் { திருமலையென்றும்
நீர்மலை { திருநீர்மலையென்றும்
என்று { சொல்வி
வாய் { வாய்பிதற்றினாள்;
வேருவினாள் {

மெய்யம் { திருமெய்யத்தைப்பற்றிக்
வினவி { கேள்விகேட்டு
(அதற்கு ஒருவரும் பதில்
சொல்லுவாரில்லாமை
யாலே)
இருக் {
கின்றாள் { ஊனாவிருக்கிறாள்;

§ ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தில் விமான மங்களாசாஸன ச்லோகம்.

பெருகு சீர் சீர்மை மிகுந்த

கண்ணபுரம் } திருக்கண்ணபுரம் என்று
என்று }பேசினான் } வாயாற்சொன்னவளாய்க்
கொண்டு (உடனே)

உருகினான் நீர்ப்பண்டமானான் ;

உன் } கெஞ்சுகிதிவமரகப்
மெலிந்தான் } பெற்றான் ;இது என் } இப்படியுமொருநிலைமை
கொல் } புண்டர்க்கடவதோ ?

***—இப்பரகாலநாயகியை நோக்கி ஹிதமாக நான் ஏதேனுஞ் சொன்னால் அதை இவள் செவியேற்பதாயில்லை, அதற்கு மறுமொழி கூறுவதாயில்லை; 'திருவேங்கடம்' 'திருநீர்மலை' என்றே இவள் எப்போதும் வாய்வெருவிக்கொண்டிருப்பாள்; சிலஸமயங்களில், 'திருமெய்யம்' என்றொரு திவ்யதேசமிருக்கிறதே, அதற்கு 'மெய்யம்' என்று ஏன் திருநாமம் வந்தது? அடியவர்கட்கு மெய்யே நின்று காரியஞ் செய்தவிடம். என்ஈற காரணத்தினாலோ அத் திருப்பதிக்கு அத்திருநாமமுண்டாயிற்று? என்று அருகினுள்ளார்க்கு கேட்கிறாள்; இதற்கு மறுமொழி கூறுவார் ஆருயில்லாமையாலே பெருமூச்சுவிட்டு வாளாவிருக்கின்றாள். சிலஸமயங்களில் 'திருக்கண்ணபுரம்' என்று வாய்நிறையப் பேசினவாறே அந்தக்கண்ணத்திலேயே நீர்ப்பண்டமாய் உருகுகின்றாள்; கெஞ்சு தளர்கின்றாள்; இப்படி இவள் ஆவதற்கு என்பாபம் தவிர வேறு என்ன காரணமோ அறிகின்றிலேன் என்றாளாயிற்று. (ந)

உண்ணும் நாளில்லை உறக்கமுந் தானில்லை *

பெண்மையுஞ் சால நிறைந்திலன் பேதைதான் *

கண்ணனார் கண்ணபுரத் தொழும் கார்க்கடல்

வண்ணர்மேல் * எண்ண மிவட்கிது வேன்கோலோ? (ச)

உண்ணும் } இவள் ஒருநாளும்
நாள் இல்லை } உண்பதில்லை;உறக்கம் }
தானும் } கண்ணுறங்குவது மில்லை;
இல்லை }பெண்மையும் } நன்றாகமுதிர்ந்த
சால } பெண்மைப்பருவ
நிறைந்திலன் } முடையளவில்லன்;

பேதை தான் இளம்பெண்தான்;

(இப்படியிருக்கச் செய்தேயும்)

கண்ணன் } எம்பெருமானுடைய
உன் } திவ்யதேசமாகிய

கண்ணபுரம் திருக்கண்ணபுரத்தை

தொழும் தொழாநின்றான்;

இவட்கு } இவளுடைய எண்ணம்

கார் கடல் } கரியகடல்போன்ற நிறத்தை
வண்ணர் } புடையாரான செளரிப்
மேல் } பெருமான்மேலுள்ளது;

இது என் } இது என்ன ஆச்சரியம்!.

***—இவள் முன்பெல்லாம் நம்மைப்போலே உண்பதும் உறங்குவது மாயிருந்தவள் இப்போது உண்பதாயில்லை உறங்குவதாயில்லை; நாயகனோடே கலவி செய்யும் பருவமாயிருந்தால் ஊணும் உறக்கமும் தவிரவது ஸஹஜமே யாகும்; அப்பருவமாவது இவட்கு உண்டோ வென்னில், அதுவுமில்லை; பேதைப் பருவமேயாயிற்று இவளது. இப்படியிருக்கச் செய்தேயும் திருக்கண்ண

புரத்தை நோக்கி அஞ்ஜலி செய்வதே இவளுடைய காயிகவ்யாபாரம்; அவ்ஜ்ஞக் குள்ளே கடல் தேங்கினும் போலே நிற்கிற செளரிப்பெருமாளுடைய திருமேனி நிறத்தைச் சிந்திப்பதே இவளுடைய மாநஸவ்யாபாரம்; இஃது என்ன ஆச்சரியம்! என்றளாயிற்று.

‘ஊணில்லை’ என்னுதே ‘உண்ணும் நாளில்லை’ என்றதற்குக் கருத்து யாதெனில்; பிராட்டி பெருமானைப் பிரிந்து அசோகவனத்தில் பத்துமாஸம் உபவாஸத்தால் மெலிந்திருந்தபோது தேவேந்திரன் அம்ருதமயமான அன்னத் தைக் கொண்டு வந்து ராசநஸரும் ராசநஸிகளுங் காணும் கொடுக்க அதனை அமுது செய்தாளென்று ரிஷி எழுதிவைத்தான்; இவளுக்கு அப்படிப்பட்ட உணவும் ஒருநாளுமில்லை பென்பதாம்.

உணவு இல்லாமல் சில நாட்கள் தரித்திருக்கலாம்; உறக்கமின்றித் தரித் திருப்பது அரிதாதலால் ‘உறக்கமில்லை’ என்னுது ‘உறக்கந்தானுமில்லை’ என்றது. (ச)

கண்ணனார் கண்ணபுரந் தோழங் காரிகை *
பெண்மையென்? தன்னுடை யுண்மை யுரைக்கின்றான் *
வேண்ணையுண் டாப்புண்ட வண்ணம் விளம்பினால் *
வண்ணமும் பொன்னிறமாவ தோழியுமே. (ரு)

கண்ணன் உண் { செளரிப் பெருமாளுடைய தில்ய தேசமான

கண்ணபுரம் திருக்கண்ணபுரத்தை

தொழும் தொழுகின்ற

காரிகை இவ்வழகியானவன்

தன்னுடை தன்னுடைய

உண்மை { (வியாமோஹத்தின்) உண்மையை

உரைக்கின்றான் { வாய்விட்டுச் சொல்லுகிறான்;

பெண்மை { இஃது என்ன என்பது? பெண்மைக்குணம்?

வேண்ணைய் { (அவன்) வேண்ணையை (க் களவாடி) அமுது செய்து

ஆபட்டை { (தாம்பினால்) கட்டுண்ட வண்ணம் ஸாமாசாரத்தை

விளம்பினால் { (யாரேனும் ஏசிச்) சொன்னால்

வண்ணமும் { (இவளுடைய) மேனி கிறமும்

பொன் நிறம் { பசுவிறமா யிருக்குமிருப்பு தவிர்த்த நல்ல கிறமாம் ஆவத'ஒழியும் படி (இவன்) ஸந்தோஷப் படுகிறான்.

***—இப்பாட்டின் இரண்டாமடியில் “பெண்மையும் தன்னுடை” என்று பாடம் வழங்கி வருகின்றது; இப்பாடத்திற்குப் பொருளுமில்லை, வியாக்கியானத் தோடு சேர்த்தியுமில்லை; பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானங் காண்மின்— “பெண்மை—ஸ்திரீ த்வம்; அதாகிறது — ஏதேனும் ஓரவஸ்தை பிறந்தாலும் உயிர்த்தோழிக்குங்கூட மறைக்கும்படியிறே யிருப்பது; அவளும் இவளுடைய வ்யாபாரங்களைக்கண்டு ‘இவளுக்கு ஒடுகிற தசை இதுவாகாதே’ என்றறியு மித் தனையிறே. ஆயிருக்க, பெற்றதாயான எனக்கும் வாய்விடா நின்றான்; இவளுக்கு என்ன பெண்மை? என்கிறான்.”—இந்த வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்திக்குச் சேர;

1022

“பெண்மை என்?” என்றே பாடம் கொள்ளத்தக்கது; இப்பாடமே கற்று
ணர்ந்த பெரியோர் ஆதரிப்பதும். ‘கண்ணனார் கண்ணபுரத் தொழுவ் காரிகை
தன்னுடை உண்மை உரைக்கின்றார்; பெண்மை என்?’ என்று அர்வயிப்பது.
செளரிப்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கு மிடமான திருக்கண்ணபுரத்தை நோக்கி
அஞ்ஜலி செய்கின்ற இப் பெண்மகள் அந்த காயிக வ்யாபாரத்தோடு நில்லாமல்
தன்னெஞ்சில் ஒடுகின்ற எண்ணக்களைச் சிறிதும் ஒளிக்காமல் உள்ளது உள்ள
படியே என் பக்கவில் வாய்விட்டுச் சொல்லுகின்றார்; ஒன்றையும் மறைக்காமல்
வெட்டவெளிச்சமாக வெளியிடுதற்குரிய உயிர்த்தோழியிடத்தும் ஒளித்தேதீர
வேண்டும்படி மருமமான வார்த்தைகளையும் என்னிடத்தில் கூசாதே வாய்விட்டுச்
சொல்லுகின்றாளே இவள்; இஃது என்ன பெண்மை?—பெண்மைக் குணத்
திற்கு இது தகுதியோ? என்கிறார். தன்னுடை யுண்மை யுரைக்கின்றார்—
“வடவரை நின்றும் வந்து இன்று கணபுர மிடவகை கொள்வது யாமென்று
பேசினாள்” என்று மேற்பாட்டில் சொல்லுகையாலே அதுவே இதற்குப் பொருள்
என்றுக் கொள்ளலாம். திருவேங்கட மலையில் நின்றும் திருக்கண்ணபுரத்திலே
நித்யவாஸம்பண்ண வந்திருக்கிறே னென்பதற்கத் தன்னுடைய உண்மையை
உரைக்கின்றார் என்க.

உரைகுகனருள் ளெனக.

[வேண்ணே யுண்டாப்புண்ட வண்ணம் லீளம்பினால் வண்ணமும் பொன் னிறமாவ தொழியு'ம.] இப்பெண்மகள் பிரிவாற்றாமையாலே உடம்பு வெளுத்து வருந்திக் கிடக்கச் செய்தே, எம்பெருமான் பக்கலில் இவளுடைய அநராகத்தை மாற்றுவதற்காக 'அவனுடைய தீம்புகளையும் அவன் பட்ட பரிபலுக்களையும் எடுத்துரைத்தோமாகில் தன்னடையே அவனிடத்தில் இவளுக்கு வெறுப்பு உண்டாகிவிடும்' என்றெண்ணிய சிலர், "கண்ணனும் கண்ணன், என்ன கண்ணன்!; வெண்ணெய் திருடுவதும் எளியார் கையிலே பிடிபடுவதும் உரலோடு தாம்பினால் பிணிப்புண்டு ஏங்கிக்கிடப்பதும் இவையன்றோ அவனுடைய தீவ்ய கீர்த்திகள்!" என்று ஏச்சாகச் சில சொல்லுவார்கள்; அவன் பக்கலில் இவளுக்கு வெறுப்பையுண்டாக்குவதற்காகச் சொல்லும் இவ்வார்த்தைகள் தானே அந்தோ! உவப்புக்கு எருவிட்டாற்போலே ஆகின்றன: 'அவாப்தஸமஸ்தகாமனுவன் குறைவாளரைப்போலே வெண்ணெயுண்ண ஆசைப்படுவதே!' அந்த வெண் ணெய்தானும் தன் மனையிலே ஏராளமாகக் கிடைக்கலாயிருக்கச் செய்தேயும் அது பிறருடையதா யிருக்கவேண்டுமென்றும் அது தன்னையும் களவு வழியிலே ஸம்பாதித்து உண்ணவேண்டு மென்றும் விரும்பிக் களவு செய்வதே!; அது செய்யினும் ஸாமர்த்தியமாய்ச் செய்து ஜிப்பித்துக் கொள்ளவல்ல சக்தியிருக் கச் செய்தேயும் அஸமர்த்தரைப் போலே வாயது கையதாக அகப்பட்டுக் கொண்டு கண்ணிதான் கிறுத்தாம்பினால் கட்டுண்டு அழுது ஏங்கிக்கிடப்பதே!; அஹஹ! இத்தனை ஸௌல்பய ஸௌசீல்யகுணம் வாய்ந்தவொரு பெருமானை யன்றோ நாம் ஆசைப்படப்பெற்றோம்!; நம்முடைய பாக்கியமே பாக்கியம்!; அவனுடைய ஸம்ச்சேஷம் நமக்குக் கிடையா தொழியினுமொழிக்; இப்படிப்

பட்ட மஹானிடத்தில் நாம் ஆசைப்படப் பெற்றதே நமக்கு எல்லாப் பேறும் கிடைத்தபடியாகு மன்றோ? என்று சொல்லி அவனுடைய திருமேனியோடே அணைப்பப் பெற்றால் பிறக்கக்கூடிய ஸந்தோஷ நிலையைப் பெறுகின்றாள் பெண்பிள்ளை—என்றாள் அப்போது.

“அவர்ப் பத ஸமஸ்தகாமனுனவன் ஒருத்தியுடையையை ஆசைப்படுவதாம்; ஸர்வ சக்திபானவன் களவிலே இழிவதாம்; அதுதன்னிலும் அகப்பட்டிக் கட ண்ணும்படி எளியனாவதாம்; இனி நமக்கொரு குறையுண்டோ வென்கிறான்” என்ற பரமபோக்யமான விபாக்கியான ஸ்ரீஸூக்திகாண்மின்.

வண்ணமும் பொன்னிறமாவதோழியுமே—பெண்டிர்க்குப் பிரிவாற்றாமையினால் தோன்றும் பசலைநிறம் பொன்னிற மெனப்படும்; அது வ்யஸநத்திற்கு ஸூசகம்; அந்த நிறம் ஒழிந்ததென்றால் ஸந்தோஷமுண்டாயிற் றென்றபடியாம். அவனுடைய திருக்குணங்களைப் பிறர் ஏச்சாகச் சொன்னாலும் 1 ‘கற்றி னம் றெய்க்கலும் றெய்க்கப்பெற்றான் காடுவாழ் சாதியுமாகப் பெற்றான், பற்றி யுரலிடை ஆப்பு முண்டான் பாவிகள் உங்களுந் கேச்சுக்கொலோ?’ என்னும் மெய்யன்புடையளாதலால் அந்த தில்ய கீர்த்தி செலிப்பட்ட மாத் திரத்திலும் அவனோடு தனக்குக் கலவி நேர்ந்ததாகவே கொண்டு வைவாணியம் காழ்ப்பெற்றா ளென்க. (ரு)

வடவரை நின்றும் வந்து * இன்று கணபுரம்
இடவகை கொள்வது யாமென்று பேசினாள் *
மடவரல் மாதரேன் பேதை விவர்க்கீவள்
கடவதென்? * கண்யே லிந்திவர் கொள்ளவே. (கூ)

வடவரை	{ உடக்குத் திருமையில் கின்	இன்று	இன்றைக்கு
கின்றும் வந்து	{ றும் புறப்பட்டு வந்து	கண் தயில்	{ (இவளுடைய)
இன்று	இப்போது	கொன்ன	{ கண்ணுறக்கத்தை
கணபுரம்	திருக்கண்ணபுரத்தை	மடவரல்,	{ கொன்ன கொன்வதற்கு,
இடவகை	{ இருப்பிடமாகக் கொண்	மாதர்	{ மடப்பெண்ணும்குணத்தை
கொன்வது	{ டிருப்பது நானே	என் பேதை	{ யுடையவளுந்
யாம்		இவன்	{ விரும்பப்படுமழகை
என்று	{ என்ற (செனரிப் பெருமா	இவர்க்கு	{ யுடையவளுமான
பேசினாள்	{ னோடு ஐக்கியமாகத்	கடவது	{ என் பேதை
	{ தன்னைச்) சொல்லிக்	என்	{ என்சிறையாகிய இவன்
	{ கொண்டான்;		{ இப்பெருமானுக்குக்
இவர்	இந்த செனரிப்பெருமாள்		{ கடமைப்பட்டவீதம்
			{ என் கொல்.

* * *—அதுகாத்தாலே தரிப்பது என்று ஒன்றுண்டு. பண்டு திருவாய்ப் பாடியிற் பெண்கள் கண்ணிராணைப் பிரிந்து ஆற்றமாட்டாமல் மாமியார் மாமனார் முதலானருடைய காவலையும் கடந்து யமுனையாற்றின் கரையிலே அப்பிராணை

அதுபவிப்பதாக வந்தவளவிலே அங்கு அவனைக் காணாமல் முன்னிலும் ஆற்றாமை விஞ்சி, எதேனும் மொருபடியாலே தரிக்கப் பார்த்து “ஓஷ ஷ காலிய! கிஷா கு கடுஷோ ஹி திவாவரா துஷ்ட காளிய! திஷ்டாதா க்ருஷ்ணோ ஹி திசாபரா” இத்தாதிப்படியே, ‘அடா காளியனே! கில்; நான் கண்ணன்; உன்மேலேறித் துவைத்து நர்த்தனம் செய்யப்போகிறேன்’ என்றும் மற்றும் பலவிதமாகவும் கண்ணபிரான் போலவே தங்களை அறுகாரஞ் செய்துகொண்டு பேசித் தரித் தார்கள்; நம்மாழ்வாரும் திருவாய் மொழியில் “கடல் ஞாலஞ் செய்தேனும் யானே பென்னும்” என்று தொடங்கிப் பத்துப் பாசரங்களாலே தம்மை எம் பெருமானாகப் பேசித் தரித்தார். அந்த நிலைமை பரகாலகாயகிக்கும் நிகழ் கின்றமை இப்பாசரத்தில் விளங்கும். மற்றை ஆழ்வார்களிற் காட்டிலும் இவ் வாழ்வார்க்கு அர்ச்சாவதாரத்தில் ப்ராவண்யம் அளவற்றதானாலே இவ்வாறு காரமும் அர்ச்சாவதார விஷயமாகவே செல்லுகின்றது. வடக்குத் திருமலைபு கிய திருவேங்கட மலையில் வாஸத்தைநிட்டுக் கிடை வீடாகிய திருக்கண்ணபுரத் திலே நித்பவாஸம்பண்ண இன்று இங்கு வந்து சேர்ந்திருக்கிறோம் யாம் என்று தன்னைச் செனரிப்பெருமானாகவே சொல்லிக்கொள்ளுகிறான் என்பதைத் திருத் தாய் விளம்புகின்றாள்.

இச்சிறுமியை இப்பாடு படுத்துதல் ஈச்வரனுக்குத் தகாது என்கிறாள் பின் னடிகளில். இதற்கு முந்தின சூணம்வரையில் பந்துவர்க்கங்களின் சொல்தவ ருது நடந்துகொண் டிருந்தவளும் மிகச் சிறிய பருவமுள்ளவளும் அழகிற் சிறந் தவளுமான இவளை இங்கனே கண்ணுறக்கக் கெட்டு வருந்தவைப்பது அவர்க்கு ப்ராப்தமோ? என்கிறாள். (க)

தரங்கீர் பேசினும் தண்மதி காயினும் *

இரங்குமோ? எத்தனை ஈளிருந் தேள்கினாள்? *

ஊங்கம்வாய் கீண்கேந்தானது தோன்மையூர் *

அரங்கமே யென்ப திவந்தனக் காசையே.

(எ)

தரங்கம் கீர் { திரைக்கிளர்ச்சியை யுடைய
கடல்
பேசினும் கோஷம் செய்தாலும்
தண் மதி குளிர்ந்த சத்திரன்
காயினும் காய்த்தாலும்

(இவன்)

இரங்குமோ { இளைப்பனோ?
(இளைக்கமாட்டான்.)
(வனென்னில்)

எத்தனை நான் கெடுகானே பிடித்தும்
இருந்த { (இவற்றிலே) ஈடுபட்டிருக்
என்கினாள் { கிருன்னே.

தரங்கம் { குதிரை உழுவாக உந்த
அசரனுடைய
வாய் வாயை
கீண்டு கிழித்தெறித்த
உகத்தானது மகிழ்த்த பெருமானுடைய
தோன்மைணர் அகாதி திவ்யதேசமாகிய
அரங்கம் { திருவரங்கம் என்று சொல்
என்பதே { லிக் கொண்டிருப்பதே
இவன் தனக்கு { இவனுடைய ஆசையா
ஆசை { யிருக்கிறது.

* * * -கீழ்ப்பாட்டில், 'இச் சிறுமியின் கண்ணுறக்கத்தைக் கொள்ளே கொள்
வதற்கு இவர்க்கு என்ன ப்ராப்தி யுண்டு?' என்ற திருத்தாயை நோக்கிச் லசி
பெண்டிகள் 'இப்படி நீ சொல்லலாகுமோ? அவர்க்கு ஏன் ப்ராப்தியில்லை; அப்
ப்ராப்தஸ்தலத்திலே அவர் தம் செங்கோல் செலுத்துகிறாரல்லர்; உன் மகள்
விஷயமாக நீயே சொல்லுகிற வார்த்தைகளினால் இவளுடைய மன மொழி மெய்
களாகிற த்ரிகரணமும் அவர் விஷயத்திலே படிந்தனவாக விளங்கா நின்றது;
'கார்க்கடல் வண்ணர்மே லெண்ணிவட்கிது வென்கொலோ' என்றயாகையாலே
இவளுடைய சிந்தை அவர் திறத்தே படிந்ததென்று விளங்கிற்று; 'கண்ணபுர
மென்று பேசினாருகினான்' என்றயாகையாலே இவளுடைய பேச்சும் அவர்
திறத்தே படிந்ததென்று விளங்கிற்று; 'கண்ணபுரம் தொழும்' என்றயாகை
யாலே இவளுடைய காரிய வ்யாபாரமும் அவர் திறத்தே படிந்ததென்று விளங்
கிற்று; ஆக, சிந்தையாலுஞ் சொல்லாலுஞ் செய்கையினாலும் இவள் அவரையே
விஷயீகரித் திருக்கின்றாள் என்னவேண்டி யிருக்கும்போது 'மடவரல் மாதரென்
பேதை யிவர்க்கிவள் கடவதென் கண்டுயிலின் றிவர் கொள்ளலே' என்று எங்
ஙனே சொல்லலாம்? அவரோடும் இவளோடும் கொள்கொடையற்றோ கிருக்
கிறது? இது கிடக்கட்டும்; உன் மகன்தான் இக்கஷ்டங்களை யெல்லாம் பொறுத்
திருக்கச் செய்தியுடையவன்தானோ? என்று கேட்க, அதற்கு மறுமொழி கூறுவது
போன்றதாம் இப்பாசரம்.

தாங்கநீர் பேசினும் தண்மதிகாயினும் இரங்குமோ = கடல் கோஷித்தலும்
நிலாக்காய்தலும் விரலிகளுக்கு மிக்க இளைப்பை உண்டாக்குமாயினும் அவற்
றுக்கெல்லாம் இவள் இளைக்கின்றிலள். அதற்குக் காரணமென்னென்னில்;
எத்தனைநா ளிருந்தேள்கினான் = நெடுநாளாக அடிபட்டுக் காய்ப்பேறினவனுக்குப்
பின்னையும் அடிபடுதல் லகியமோ? இவள் நெடுநாளாகவே இக்கஷ்டங்களை
அறுபவித்து வருகிறாளாகையால் இவை இவட்கு அலகியமாய் விட்டன என்கை.
கீழ்ப்பாட்டில், 'மடவரல்மாத ரென்பேதை' என்று சொல்லிவைத்து இப்பாட்
ட்டில் 'இப்படி சொல்லத் தருமோ வென்று ஒரு சங்கை தோன்றும்; ஒன்றுமறி
யாதவளென்றும் நேற்றுவரை பந்துவர்க்கங்களுக்கு உடன்பட்டு நடந்த சிறுமி
யென்றும், இன்றே இவட்கு இப்படிப்பட்ட அவகாஹம் உண்டாயிற்றென்றும்
சொல்லுவதோடு இது முரண்படுமே யென்று சங்கிக்க வேண்டா; "சூழி
யுமாயதெ க்ஷாரவஸுதா—த்ருடி யுகாயதே த்வாமப்ச்யதாம்." என்றும்
2. "பலபல ஐழிகளாயிடும்" 3. "ஒரு பகல் ஆயிர முழியாலோ" என்றும்
சொல்லுகிறபடியே பிரிவுகாலம் பல்லுழியுழிகளாகத் தோன்றுமாதலால், மக்ளு
டைய அப்படிப்பட்ட வசநவ்யக்திகளைக் கொண்டு சொல்லுகிறாள் தாய் எனக்
கொள்க.

முன்னடிக்கு வேறு வகையாகவும் பொருள் கூறலாம்; 'இரங்குமோ' என்
பதை 'இரங்கும், ஒ' என்று வாக்ய பேதமாக்கி, கடல் கோஷித்தாலும் நிலாக்

1. கோபிகாதே. 2. திருவிருத்தம். 3. திருவாய்மொழி 10-3-1.

காபந்தாலும் இவள், இரங்கும்—வருத்தப்படுகின்றாள்; ஒ!—அந்தோ. எத்தனை நாளிருந்தென்கினான் = இப்படி எத்தனை நாளாகக் கஷ்டப்படுவள் என்று.

விரோதிகளை யழிக்கவல்ல எம்பெருமான் நெடுநாளாக நித்யலாஸம்பண்ணுமிடமான திருவரங்கத்தை வாய் வெருவிக்கொண்டிருப்பதே இப்பெண்பிள்ளையின் ஆசையாயிருக்கின்ற தென்பன பின்னடிகள்.

தூங்கும்வாய் கீண்ட வரலாறு:—கம்ஸனால் ஏவப்பட்ட அஸுரர்களில் கேசியென்பவன் குதிரையின் உருவத்தோடு ஆயர்கள் அஞ்சி நடுங்கும்படி. களைத்துத் துரத்திக்கொண்டு கண்ணபிரான்மேற் பாய்ந்துவர, அப்பெருமான் திருக்கையை நன்றாகப் பெருக்கி நீட்டி, அதன் வாயிற் கொடுத்துத் தாக்கிப் பற்களை யுதிர்த்து உதட்டைப் பிளந்து அதனுடம்பையும் இரு பிளவாக வகிர்த்து தள்ளினான் என்பதாம்.

தரங்கம், தூங்கம்—வட சொற்கள்.

தோண்டேலாம் நின்னடியே தோழு துய்யுமா

கண்டு * தான் கணபுரம் தோழப் போயினான் *

வண்ணோங் கோதையென் பேதை மணிநிறம்

கோண்டோன் * கோயின்மை செய்வது தக்கதே.

தொண்டு எல்லாம்	}	ஸகல பத்தவர்க்கங்கனும்
நின் அடியே		உனது திருவடிகளையே
தொழுது		ஸேவித்து
உய்யும் ஆகண்டு	{	உஜ்ஜீவித்துப் போவதைப் பார்த்து
தான்		இவனும்
கணபுரம்		திருக்கண்ணபுரத்தை
தொழ		ஸேவிப்பதற்கு
போயினான்		சென்றான்;

வண்டு உலாம்	{	வண்டுகள் உலாவப்பெற்ற மயிர்முடியை யுடையனான
கோதை		என் பேதை
மணி நிறம்	{	அழகிய மேனி கருத்தைக் கொள்ளுகொண்டு
தான்		ஸ்வாமியாகிய நீ
கோயின்மை செய்வது	{	அநியாயம் பண்ணுவது
தக்கதே		தகுதியோ?

* * *—தோண்டே எல்லாம்—தொண்டர் எல்லாரும் என்றபடி. பக்தர்களாயிருப்பவர்களெல்லாரும் திருக்கண்ணபுரத் தெம்பெருமானை அடிபணிந்து உஜ்ஜீவித்துப் போகிறார்களென்பதை புணர்ந்து தானும் அப்படி உஜ்ஜீவித்துப் போக ஆசை கொண்டு திருக்கண்ணபுரம் தொழுதான் இவன்; இப்படி அகர்த்தப்படப் போகிறோமென்று அறிந்திருந்தாளாகில் திருக்கண்ணபுரமுள்ள திக்கையும் நோக்கியிருக்கமாட்டாள்; உஜ்ஜீவிக்க வென்று வந்து தொழுவதனை இப்படி மேனி நிறமழியச் செய்து அநீதியானவற்றைச் செய்வது ஸர்வேச்வரனென்று பெயர் சுமந்திருப்பார்க்குத் தகுமோ? என்கிறாள் திருத்தாய்.

“சூக்தெ-பா ஜிஜ்ஞாஸுராய-பாயீ-ஜ்ஞாநீவ ஹதஷ-ஹ உதாவி-பா ஹஜ்ஜை பா—ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸுரர்த்தார்த்தி ஜ்ஞாநீச பாதர்ஷப-சதூர்விதா

பஜந்தேமாம்” என்று கீதையி லருளிச்செய்தபடியே, இழந்த செல்வத்தை மீண்
மெப்பெறவிரும்புகின்ற ஆர்த்தர்கள், புதிதாகச் செல்வம்பெறவிரும்புகின்ற அர்த்
தார்த்திகள் கைவல்யபோகத்தை விரும்புகின்ற ஆத்மப்ராப்திகாமர்கள், பகவதது
பவத்தையே விரும்புகின்ற ஞானிகள்—ஆகிய நான்கு வகை யதிகாரிகளும் எம்
பெருமானை உபாஸித்துப் பேறு பெறுவதைக் கண்டவிவள் தானும் தன் அதிகா
ரத்திற்குத் தகுதியாகத் தொழுது உய்யலாமென்று திருக்கண்ணபுரத் தொழப்
போனாள்; இவளுடைய அழகு எப்படிப்பட்டது? [வண்ணோங்கோதை யென்
பேதை] இவள் மயினா முடித்துப் பூவைச்சுற்றிவிட்டால் மதுவில் நசையாலே
வண்டுகள் மேலே சுழலமிடும். [பேதை] அந்த வண்டுகளுக்கு அஞ்சி உள்ளே
வந்து புகும்பருவமுடையவள்.

[மணிநிறங்கோண்டே தான்]* தம்மையே நாளும் வணங்கித் தொழுவார்க்
குத் தம்மையே யொக்க அருள் செய்கையன்றோ முறைமை; தான் நன்மணி
வண்ணாயிருக்க, இவளுடைய மணிநிறத்தைக் கொள்ளை கொள்ளத் தகுதி
யுண்டோ? [கோயின்மை செய்வது தக்கதே] ராஜநீதியில்லாதார் செய்வதை
நீச் செய்யக் கடவீரோ? இழந்தவற்றை மீட்டுக்கொடுக்க யன்றோ அரசர்கட்கு
முறைமை; ராஜர்க்களே வழிபறிக்கை நீதியோ? என்கிறான்.

[கோயின்மை] கோ—அரசன்; இன்மை—இல்லாமை; கேட்பாரற்ற
அநீதிச்செயல் என்றபடி. (அ)

முள்ளையி ரேயந்தில கூழை முடிகோடா *
தெள்ளிய னென்பதோர் தேசிலன் என்செய்கேன் *
கள்ளவீழ் சோலைக் கணபுரம் கைதொழும்
பிள்ளையை * பிள்ளையென் றெண்ணப் பெறுவரே. (க)

முன் எயிறு முனைக்கின்ற பற்களும்
எய்க்தில கிரம்பவில்லை;
கூழை கூந்தலும்
முடி கொடா { எடுத்த முடிக்கப்
போரும்படி வளர்ந்தன
வில்லை;
தெள்ளியன் { விவேகமுடையவன்
என்பத ஓர் என்று சொல்லும்படி
தேச இவன் யான தேஜஸ்ஸை
உடையவன்வன்;

என் செய்கேன் { (இப்படிப்பட்ட இவன்
விஷயத்தில்) நான்
என்ன செய்வேன் !
கன் அவிழ் { மது பெருகுகின்ற
சோலை { சோலைகளையுடைய
கணபுரம் திருக்கண்ணபுரத்தை
கை தொழும் கையெடுத்த வணங்குகிற
பிள்ளையை பிள்ளையை
பிள்ளை என்று பிள்ளையென்று நினைக்க
எண்ணப் { வாகுமோ? [கொளவிக்
பெறுவரே { ப்ராப்தியுண்டிதே.]

* * *—“முலையிலங்கு பூம்பயலை முன்போட அன்போடியிருக்கின்றாளால்”
என்று சொன்ன திருத்தாய்தானே இப்போது “முள்ளையிரேயந்தில கூழை
முடிகோடா, தெள்ளிய னென்பதோர் தேசிலன்” என்றால், இஃது என்?; பாகால
நாயகி யெளவன பருவத்தை யடைந்திருப்பதாகப் பல பாகசுரங்களால் விளங்கா

நிற்க, இன்னம் பற்களும் முளைக்கவில்லை யென்றும், மயிரும் சேர்த்து முடிக்கலாம் படி கூடினவில்லை யென்றும் இங்கே சொல்வது பொருந்துமாறு எங்கனே? எனின்; உண்மையில் இவள் யௌவன பருவத்தை யடைந்தவளே; ஆயினும் தாய்க்கு அன்பு மிகுதியால் இவளது மிக்க இளமையே தோற்றுவதென்க.

1. “செய்ய நூலின் சிற்றடை செப்பனுடுக்கவும் வல்லவல்லன்” 2. “வாயிற் பல்லு மெழுந்தில் மயிரும் முடி கூடிற்றில்,.....மாயன் மாமணிவண் ணன் மேலிவள் மாலுதுகின்றாளே” 3. “கொங்கையின்னக் குவிந்தெழுந்தில்” 4. “முலையோ முழுமுற்றும் போந்தில் மொய்பூங்குழல் குறிய, கலையோ அரை யில்லை நாவோ குழறும்” இப்பாதி பாசரங்களோடு ஒப்பிடுக.

இப்படி இளம்பருவமுடையளான விவளை நான் எப்படி நியமிப்பேன் என் கிறான் என் செய்கேன் என்று. இவளை நான் நியமிப்பேனோ, அன்றி அதுவர்த் திப்பேனோ என்கிறான். இத்தனை சிறு பிராயத்தில் உனக்கு இவ்வளவு ப்ராவண் யம் கூடாது என்று இவளை அடக்குவேனோ, அன்றி, இத்தனை சிறு பிராயத்தி லேயே பகவத் விஷயத்தில் அவகாஹிக்கப் பெற்ற விவள் ஸாமான்யமானவள் லன், விண்ணுளாரிலும் சீரியள் என்று கொண்டு இவளைக் கைகூப்பி வணங்கு வேனோ என்கிறான்.

இங்கனே அலைபாய்ந்த நெஞ்சு ஒரு முடிவுக்கு வந்தமையைப் பின்னடிச ளில் வெளியிடுகிறான். திருக்கண்ணபுரத்தைக் கைதொழும்பிள்ளை நம் வாயிற்றில் பிறந்த சிறு பிள்ளையேயாகிலும் ஈடுபட்ட விஷயத்தின் பெருமையைப்பற்றே நோக்கவேணும்; இவளது சிறுமைப்பால் வருங்குற்றமேது? சிறுமையில்தானே இப் படிபகவத் விஷய ப்ராவண்யமும், உகந்தருளின நிலத்தில் ஊற்றமும் உண்டாகப் பெற்றதே!; ஆகையாலே இவளை நியமிக்கப் பாராமல் அதுவர்த்திப்பதே நன்று என்றாளாயிற்று. “விளங்கொளியை மரதகத்தைத் திருத்தண்காவில் வெஃகா வில் திருமாலைப்பாடக் கேட்டு, வளர்த்ததனால் பயன் பெற்றேன் வருக வென்று மடக்கிளியைக் கைகூப்பி வணங்கினாளே” என்றது திருநெடுந்தாண்டகத்தில்.

கூழை—தலைமயிர். தேள்ளியள்—தெளிந்து வார்த்தை சொல்லவல்லவள். தேசு—தேஜஸ். எண்ணப் பெறுவரே—நெஞ்சால் நினைத்தாலும் பிராயச் சித்தம் செய்துகொள்ள வேணுமே யென்றவாறு. (க)

கார்மலி கண்ணபுரத்தேம்மடிகளை *

பார்மலி மங்கையர்கோன் பரகாலன்சொல் *

சீர்மலி பாட லிவைபத்தும் வல்லவர் *

நீர்மலி வையத்து நீடு நிற்பார்களே.

(க0)

1. பெரியாழ்வார் திருமொழி 3-7-1.

2. டை. 3-7-2.

3. டை. 3-7-3.

4. திருவிருத்தம் 60.

கார் மலி	{ மேகங்கள் கிதைந்திருக்கப் பெற்ற	சீர் மலி	பகவத்குணங்கள் கிதைந்த
கண்ணபுரத்தி	{ திருக்கண்ணபுரத்தி லெழுந்தருளியிருக்கிற	பாடல்	பாசாங்கனாகிய
எம் அடிகளை	எம்பெருமானைக் குறித்து	இவை பத்தும்	இத்திருமொழியை
பார் மலி	{ இப்பூமியெங்கும் புகழ் மிக்க திருமங்கையாழ்வார்	உல்லவர்	கற்றுணரவல்லவர்கள்
மங்கையர்		சீர் மலி	கடல்குழந்த
கோன்		வையத்து	இப் பூமண்டலத்திலே
பரகாலன்		நீடு	நீண்டகாலம்
சொல்	அருளிச்செய்த	கிற்பார்கள்	நிலைநிற்கப் பெறுவர்.

* * *—மேக ஸஞ்சாரம் மாறாத திருக்கண்ணபுரத்தி லெழுந்தருளியிருக்கும் செளரிப்பெருமான் விஷயமாகத் திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த இத்திருமொழியைக் கற்றுணரவல்லவர் கடல்குழந்த பூமியிலே நெடுங்காலம் வாழப் பெறுவர் என்று பயனுரைத்ததாயிற்று.

* சுற்றடியின் வியாக்கியானத்திற் பெரியவாச்சான் பிள்ளை அருளிச்செய்திருர் காண்மின்:—“இது கற்றுர்க்குப் பலன் ஸம்ஸாரத்திலிருக்கையோ வென்றின், பரமபதத்திலே ‘தெள்ளியீர்’ இல்லையே; தெள்ளியிருள்து இங்கே யன்றே. ‘ஊவொ நாநடுகு மஹதி—பாவோ நாய்தர கச்சதி’ என்று திருவடி ராமகுணங்களைக் கேட்டு அத்தாலே பூர்ணாய் அத்தேசத்தேயிருந் தாப்போலே தெள்ளியிரை இங்கே பாடக்கேட்டுப் பூர்ணர யிருக்கப்பெறுவர் கள்”—என்று. (அதாவது) இவ்வருளிச் செயலைக் கற்பவர்கள் இருள் தருமா ஞாலத்தி லிருப்பொழிந்து நலமந்தமில்லதோர் நாடுபுகுவர் என்று பயனுரைக்க வேண்டியிருக்க ‘நீர்மலி வையத்து நீடு கிற்பார்களே’ என்று இக்கொடுவுலகத்தி லிருப்பையே பயனாகவுரைக்கத் தருமோ வென்று சங்கை; (இதற்கு ஸமாதா னம்.) ‘தெள்ளியீர் தேவர்க்குந் தேவர் திருத்தக்கீர்’ என்று தொடங்கிப் பரம போக்யமாய்த் தேனும் பாலும் நெய்யுங் கன்னலு மமுது மொத்தாற்போலே அருளிச் செய்யப்பட்ட இத்திருமொழி பரமபதத்திலே அதுபவிக்கக் கிடைப்ப தரிதாகையாலே, ஸ்ரீராம கதைகளை அதுபவிக்க ஆசைகொண்ட அனுமான் பரம பதத்தை இகழ்ந்து இந்நிலத்திலிருப்பையே உகர்தாப்போலே இத்திருமொழி நடையாடு மிந்நிலத்தில் இருப்பே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கட்குப் பரமோத்தேச்யமா யிருக்குமென்று கொண்டு ஆழ்வார் இங்ஙனே பயனுரைத்தது பொருந்து மென்க. (க0)

அடிவாவு:—தெள்ளியீர், நீணிலா, அருவி, உண்ணும், கண்ணன், வடவரை, தாங்கம் தொண்டு, முன், கார், கரை.

இரண்டாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

எட்டாம்பத்து—முன்றாந்திருமொழி,
கரையெடுத்த சுரிசங்கும்.

உரையவதாரிகை:—கீழ் இரண்டு திருமொழிகளும் தாய்ப் பேச்சாய்ச் சென்றன; இத்திருமொழி மகள் பேச்சாய்ச் செல்லுகிறது. கீழ்த்திருமொழியில் “கைவளை கொள்வது தக்கதே” என்று செளரிப் பெருமானை நோக்கித் திருத்தாயார் சொல்லக்கேட்ட தலைமகள் உணர்ந்து தன் கையை நோக்கினாள்; கையில் வளைகளைக் கண்டிலள்; அந்தோ! வளையிழந்தேனே யென்று ஒரு கால் சொன்னாற்போலே ஒன்பதின்காற் சொல்லிக் கதறுகின்றாள்.

திருக்கண்ணபுரத் தெம்பெருமானை ஸம்சுலேஷித்து அதுபவிக்கப் பெறாத பிரிவாற்றாமைக்குப் பரக்கப் பாசுரமிடுகிறபடி.

கரையெடுத்த சுரிசங்கும் கனபவளத் தேழுகொடியும் *
திரையெடுத்து வருபுனல்குழ் திருக்கண்ண புரத்துறையும் *
விரையெடுத்த துழாயலங்கல் விறல்வரைத்தோள் புடைபெயர *
வரையெடுத்த பெருமானுக் கிழந்தேனென் வரிவளையே. (க)

கரை எடுத்த	கோஷத்தைபுடைத்தாய்
சுரி	வளைந்த
சங்கும்	சங்குகளையும்
கனம்	செறிந்திருக்கிற
பவளத்தி	பவழங்குளினுடைய
எழு	வளர்த்தியையுடைய
கொடியும்	கொடிகளையும்
திரை	அலைகளானவை
எடுத்து வரு	{ அடித்துக்கொண்டு வரப்பெற்ற
புனல்	ஜலத்தாலே
குழ்	குழப்பட்ட
திருக்கண்ண புரத்து	{ திருக்கண்ணபுரத்திலே

உறையும்	{ நித்யவாஸம் செய்தருள் பவனும்,
விரை எடுத்த	பரிமளம் மிகுந்த
துழாய்	{ திருத்துழாய் மலையை அலங்கல் யணிந்ததாய்
விறல்	மிடுக்கையுடையதாய்
வரை	மலைபோன்றதான
தோள்	திருத்தோள்
புடை பெயர	அசையும்படியாக
வரை எடுத்த	{ கோவர்த்தனமலையை யெடுத்து (க்குடையாக)ப் பிடித்தவனுமான
பெருமா	{ எம்பெருமானுக்கு
இழந்தேன்	இழந்துவிட்டேன்.

* * *—பண்டு இந்திரனால் இடையர்க்கும் இடைச்சியர்க்கும் ஆரிரை கட்கும் நேர்ந்த பெருமழைத் துன்பத்தை மலைக்குடையெடுத்து நீக்கின ஆதப் பந்துவன்றோ; அது என்றைக்கோ நடந்தது என்று நினைக்கவேண்டாதபடி.

திவ்யப்ரபந்த திவ்யார்த்ததீபிகை.

இன்றைக்கும் அப்படிப்பட்ட திருக்குணங்களை விளங்கக்காட்டிக் கொண்டு திருக்
கண்ணபுரத்தில் திப்ப ஸநிதி பண்ணியிருக்கிறான்றோ; இப்படிப்பட்ட
பெருமான் நம்மைக் கைவிடமாட்டானென்று நாம் விசுவஸித்து அவன் பக்க
விலே ஆசை வைத்ததற்குப் பலன் வீளையிழக்கலாயிற்றே! என வருந்துகின்றாள்
பரகால நாயகி.

பரகால நாயகி.
 “காவிரி நன்ன திபாயுங் கணபுரம்” என்பவர்தலால் அக்காவிரி பெருகும்
 போது சங்குகளையும் பவழக்கொடிகளையும் அலைகளினால் திரட்டிக்கொண்டு வரு
 கின்றதாம்; அப்படிப்பட்ட திருக்காவிரித் திர்த்தத்தினால் குழப்ப்பட்டது திருக்
 கண்ணபுரம்.

மங்கள் விக்ரஹத்தின் காட்சியை முற்றாட்டாகக் கொடுத்தருளின பெருமானன்றே; அந்த மிகுக்கு இன்றைக்கும் விளங்குமாறு திருக்கண்ணபுரத்தில் நித்யஸந்தி பண்ணியிருப்பவனன்றே; இப்பெருமான் நம்மைக் கைவிடமாட்டானென்று இவன் பக்கவிலே ஆசை வைத்ததற்குப் பலன் வளையிழக்கலாயிற்றே! என இரங்கிக் கூறுகின்றான்.

காளமேகத் திரள்களாலும், அவ்வுரிலுள்ள செல்வம் மிக்கவர்கள் உண்டாக் குகிற அகிற்புகையாலும் உண்டான இருட்சியாலே மலைக்கும் மாடங்கட்கும் வாசி தெரிந்து கொள்ள வெண்ணுதபடியாய் ரத்னமயமான மாடங்களைபுடைத்தான திருக்கண்ணபுரம் என்கிறது முன்னடிகளில்.

‘ஹரி’ என்னும் வடசொல் அரியெனத்திரிந்தது; அச்சொல் பலபொருள் களையுடையது; அவற்றுள் ‘தறுப்பு கிறம்’ என்னும் பொருள் இங்குக் கொள்ளப்பட்டது. கணம்—முன்: என்ற வடசொல்திரிபு.

சிறு தறுகண் கரி—“வடிவிற்பெருமைக்கு ஈடாகப் பெருத்திருக்கையன்றிக்கே ஜாதுபுசிதயாம்படி. சிறுத்து க்ரௌர்ய மெல்லாம் தோற்றுப்படி பார்க்கிற கண் களைபுடைத்தாயிருந்துள்ள குவலயாபிடம்” என்பது வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி. ‘தறுகண்மை’ என்று அஞ்சாமைக்குப் பேராதலால் இங்குத் தறுகண் என்று முழுச் சொல்லாய் ‘ஒருவர்க்கும் அஞ்சாதிருந்த யானை’ என்று பொருள் கொள்ளலாமென்பர் சிவர; அப்போது ‘சிறு’ என்பது அந்வயிக்க இடமில்லாமையால் ‘சேறு’ என்று திருத்தவேணும்.

தறு—க்ரூரம். கரி—வட சொல்.

...

...

உ)

துங்கமா மணிமாட நேமுகட்டின் குலிகை * போம்
திங்கள் மாமுகில் துணிக்கும் திருக்கண்ணபுரத்துறையும் *
பைங்கண்மால் விடையடர்த்துப் பனிமதிகோள் விடுத்துகந்த *
சேங்கண்மா லம்மானுக் கிழந்தேனென் சேறிவளையே.

(ந)

துங்கம்	உந்தமாய்
மா மணி	{ சிறந்த ரத்னங்களிழைக்கப் பெற்றதான
மாடம்	மாடமாளிகைகளினுடைய
நெடு முகட்டின்	{ நீண்ட உச்சியிலுள்ள
குலிகை	குலமானது
போம்	மேலே ஸஞ்சரிக்கின்ற
திங்கள்	சந்திரனையும்
மா முகில்	பெரிய மேகங்களையும்
துணிக்கும்	துண்டிக்கப் பெற்ற
திருக்கண்ணபுரத்தி, உறையும்—;	

பைங்கண்	{ பசுமை தங்கிய கண் களையுடைய
மால்	பெரிய
விடை	எருதுகளை
அடர்த்து	அழியச் செய்தவனாயும்
பனி	{ குளிர்ச்சியை இயல்வாக வுடைய
மதி	சந்திரனுடைய
கோள்	கூயத்தை
விடுத்து	போக்கி
உகந்த	திருவுள்ளமுலந்தவனாயும்
செம் கண்	புண்டரீகாக்ஷனுயிருக்கிற

மால்	{ ஸர்வேச்வரன் விஷயத்திலே	செறி	கழலாதிருக்கத்தக்க
அம்மானுக்கு		வளை	வளைகளை
என்	என்னுடைய		இழந்தேன்—.

* * *—நப்பின்னைப் பிராட்டியைப் புணர்வதற்கு விரோதியாயிருந்த விருஷபங்களைழையும் வலியடக்கி அவளை மணந்துகொண்ட பெருமானன்றோ ; சந்திரனுடைய சுஷ்பரோகத்தைப் போக்கி அவளை அதுக்ரஹித்த பெருமானன்றோ ; இன்னமும் இங்ஙனே அதுக்ரஹஞ் செய்தருள்வதற்குத் திருக்கண்ணபுரத்தில் சித்யஸந்திதி பண்ணியிருக்குமவனன்றோ ; நப்பின்னைப் பிராட்டியைப் போலே நம்முடைய தாயரையும் மணந்துகொள்வனென்றும் சந்திரனுடைய துயரைத் தீர்த்தாப்போலே நம்முடைய துயரையும் தீர்ப்பனென்றும் கருதி அப்பெருமான் திறத்தில் காதல்கொண்டதற்குப் பலன் வளையிழக்கலாயிற்றே ! என்கிறாள்.

முன் ஒன்றரை யடியால் திருக்கண்ணபுரத்திலுள்ள திருமாளிகைகள் மேகமண்டலத்தளவும் ஒங்கியிருக்கின்றமை தெரிவிக்கப்படுகின்றது. மாடமாளிகைகட்குக் காப்பாக மேலே குலங்கள் நாட்டப்பட்டிருக்கும் ; அவை மேலே ஸஞ்சரிக்கின்ற சந்திரனையும் மேகமண்டலத்தையும் சிழிக்கின்றனவாம் ; இது அகிசயோக்தி.

துங்கம்—வடசொல், குலிகை—சூலம்.

.... (ங)

கணமருவு மயிலகவு கடிபொழில்கூழ் நேமேறுகில் *
திணமருவு கனமதிள்கூழ் திருக்கண்ண புரத்துறையும் *
மணமருவு தோளாய்ச்சி ஆர்க்கப்போயுரலோமே *
புணர்மருத மிறநடந்தாற் கிழந்தேனென் பொன்வளையே.

(சு)

கணம் மருவு	கிரன்மிக்கிருந்துள்ள
மயில்	மயில்களானவை
அகவு	கூத்தாடப்பெற்ற
கடி பொழில்	{ மணம்மிக்க சோலைகளாற் கூழ் குழப்பட்டதாய்
நெடு மமகில்	
	{ பெரிய திருவீதிகளை யுடைத்தாய்
திணம் மருவு	திடம் பொருந்திய
கணம்	கனம்மயமான
மதிள்	திருமதிள்களாலே
கூழ்	குழப்பட்டதான

திருக்கண்ணபுரத்து, உறையும்—;

மணம் மருவு	{ பரிமளம் பொருந்திய தோள்களை யுடையனான ஆய்ச்சி இடைச்சி
தோள்	
ஆர்க்க	(தாம்பினால்) கட்ட
உரலோடும்	{ உரலோடுகூடச்சென்று போய்
போய்	
புணர் மருதம்	இரட்டை மருதமரங்கள்
இற	இற்று முறித்த விழும்படி
நடந்தாற்கு	நடைகற்ற பெருமானுக்கு
என் பொன் வளை இழந்தேன்—.	

* * *—தயிர்பால் வெண்ணெய் முதலியவற்றைக் களவு செய்த குற்றத்திற்காக ஒரு அபலையின் கையினால் உரலோடு சேர்த்துக் கட்டப்பட்டு அசுத்தரைப்போலே கிடந்தானே!, இப்படியும் ஒரு ஸௌலப்ப முண்டோ வென்றும், அப்படி கட்டுண்டு தளர் நடையிட்டுத் தவழ்ந்து செல்லும் பருவத்திலும்

இரட்டை மருதமாங்களை முறித்து அவற்றில் ஆவேசித்துக் கிடந்த அசுரரை வீழ்த்த வலிமை என்னே! என்றும் சுடுபட்டிருந்ததே காரணமாக வளையிழக்கப் பெற்ற பரிதாபத்தை என் சொல்வேனென்கிறான்.

புணர்மருதமீற நடந்த வரலாறு:—கண்ணன் குழந்தையாயிருக்குங் காலத்தில் துன்பப்படுத்துகின்ற பலவினையாடல்சளைச் செய்யக் கண்டு கோபித்த யசோதை திருஷ்ணனைத் திருவயிற்றிற் கயிற்றினால் சுட்டி ஒருரவிலே பிணித்து விட, கண்ணன் அவ்வரலை வீழ்த்துக்கொண்டு தவழ்ந்து அங்கிருந்த இரட்டை மருத மரத்தின் நடுவே எழுந்தருளியபொழுது அவ்வரல் குறுக்காய் நின்று இழுக்கப்பட்டபடியினாலே அம்மரங்களிசன்தும் முறிந்து விழுந்த வளவில், முன் நரநாதர் சாபத்தால் அம்மரங்களாய்க் கிடந்த நாகபரன் மணிக்ரீவன்—என்னுங் குபேர புத்திரர் இருவரும் சாபம் தீர்த்து சென்றனர், இந்தக் குபேரபுத்திரர் கள் முன்பு ஒரு காலத்தில் பல அபஸரஸ் ஸ்திரீகளுடனே ஆடையில்லாமல் ஐலக்ரீடை செய்து கொண்டிருக்கையில் நரதமுனிவர் அங்கு எழுந்தருள, மங்கையர் அனைவரும் நாணங்கொண்டு ஆடை பெடுத்து உடுத்து நீங்க, இந்த னாமரத் தர் மாத் திரம் மதுபான மயக்கத்தால் வஸ்தியில்லாமலேயிருக்க, நரநாதர் கண்டு கோபங்கொண்டு ‘மரங்கள் போலிருக்கிற நீங்கள் மாங்களாயிர்’ என்று அடிக்க, உடனே அவர்கள் வேண்டிக்கொண்டதற்கு இனங்கி ‘நெடுங்காலஞ் சென்றபின்பு திருமால் உங்களருகு அணுகுஞ் சமயத்தில் இவ்வடிவ மொழிந்து முன்னையடிவம் பெற்று மீள்வீர்’ என்று சாபவிடை கூறிப்போயினர். இப்படி சாபத்தினால் மாங்களான இவற்றில் கம்ஸனால் ஏதப்பட்ட இரண்டு அசுரர்களும் ஆவேசித்துக் கிடந்தனர் என்பதும் சில புராணங்களிலுண்டு: ‘பொய்ம்மர’ மருதர்ன வசரரை’ என்று பெரியாழ்வாரு மருளிச்செய்தார்.

மயில்கள் திரள் திரளாகக் கூத்தாடப் பெற்ற சோலைகளாற் சூழப்பட்டும் பெரிய திருவீதிகளையுடைத்தாயும் திடமான திருமதிளாற் சூழப்பட்டு மிருக்கும் திருக்கண்ணபுரம்.

கணம்-மணம். அகவுதல்—கூத்தாடுதல்; ‘கேகா’ என்று மயில்கள் சப்தி வின்ற ஒலிக்கும் பெயருண்டு. மறுது—விதி. திணம்—‘திண்ணம்’ என்பதன் தொகுத்தல். கணம்—‘வரு’ என்னும் வடசொல்லின் விகாரமுமாகலாம்; கருக மென்னும் வடசொல்லின் சிதைவுமாகலாம்.

‘மணமருவு தோளாய்ச்சி’—‘ஸவ-உ-மரு’ என்ற உபநிஷத்தின்படியே பரிமளமே வடிவெடுத்தவனான கண்ணபிரான் அகவாதமும் யசோதைப் பிராட்டியின் தோளைக் கட்டிக்கொண்டு கிடப்பனிறே. (ச)

வாயேத்த மந்திரத்தா லந்தணர்தம் செய்தோழில்கள் *
தீயேத்த மறைவளர்க்குந் திருக்கண்ண புரத்துறையும் *

தாயேத்த சிறுகோலக் குளந்தோடித் தயிருண்ட *
வாய்துடைத்த மைந்தனுக் கிழந்தேனென் வரிவகையே. (ரு)

அந்தணர் பிராமணர்கள்
வாய் எடுத்த { உரக்க உச்சரிக்கப்படுகிற
மந்திரத்தால் { மந்திரங்களைக் கொண்டு
தம் செய் { தாங்கள் செய்யும்
தொழில்கள் { அறுவட்டாநாமகிய
நீ எடுத்த { அக்கிரியங்களைக் குறை
யற்ச் செய்து
மறை { வேதமரியாதையை ஒக்கச்
வளர்க்கும் { செய்யுயிடமான

தாய் எடுத்த { தாயான யசோதைப்பிராட்டி
கையிலெடுத்த
சிம { சிறியதடிக்கு
கோலுக்கு {
உளைந்து ஒடி அஞ்சி ஒடிச்சென்று
தயிர் உண்ட { தயிரை அமுதுசெய்த
வாய் { வாயைத்தடைத்த
துடைத்த {
மைந்தனுக்கு ஸ்வாமிக்கு
என் வரி வளை இழுந்தேன்—.

திருக்கண்ணபுரத்த, உறையும்—;

*** — வேதமந்திரங்களைக் கொண்டு அந்தணர்கள் அக்கிரியங்கள் செய்து வேதமரியாதையை நடத்திப் போரும்படியான திருக்கண்ணபுரத்தில் எழுந்தருளியிருப்பவனும், முன்பு கருஷ்ணாவதாரத்தில் தான் செய்த தீம்புகட்குச் சிற்றற்கொண்ட யசோதைப் பிராட்டி அடிப்பதாகக் கையிற் கோலை யெடுக்க, அதற்கு அஞ்சி ஒடுமளவிலே எதிர்ப்படுமவர்கள் வாயில் தயிருண்ட சுவடு இருப்பதைக் காட்டி, 'நீ தயிர் களவு கண்டாயன்றோ' என்பர்களே யென்று அதை மறைக்க வேண்டி அத் தயிர்ச்சுவடுதன்னைத் துடைக்கப் புகுந்து தயிரை முகம் முழுதும் தடவிக்கொண்ட பரமசிம்மனுமான பெருமானுடைய அக்குணத்திலே யிடுபட்டு வளையிழந்தே நென்கிறான்.

'தயிருண்ட வாய்துடைத்த மைந்தன்' என்ற விடத்து, "யனாரி நாய! நவ நீதரிவாஹுரஸூ தவாடிநாய படிதெ ரிதிராவிராவீச! கிர்ஹு! லிஹுரி நா காவலுவதெ மாதெ பூரூஜிநிரமர்கிவ நிவி-ஸூஹு = யந்நாம நாத! நவநீத மருசுரஸ்த்வம் தச்சாதநாய யதி தே மந்திராவிராஸீத், கிம் முக்த! திக்த மமுநா கரபல்லவம் தே காத்ரே ப்ரம்ருஜ்ய நிரகா: கில கிர்விசங்க:" என்ற ஆழ் வானுடைய அதிமாநுஷஸ்தவ ஸ்ரீஸூக்தி ஸ்ம்ருதி விஷயமாகும். [வெண்ணெயைக் களவு செய்த கண்ணன் உடையவர்கள் தன்னைப்பிடிக்க வருகிற சுவடறிந்து கையது வாயதான வெண்ணெயை மறைத்திடவேணுமென் மெண்ணி 'வாயிலேயாவது கையிலேயாவது வெண்ணெயிருக்கக் கண்டாலன்றோநம்முடைய களவு வெளிப்படலாவது, கையிலும் வாயிலும் இல்லாதபடி யாக்கிவிடுவோம்' என்று வெண்ணெயை பெல்லாம் உடம்பிலே தடவிக்கொண்டு 'இனி நாம் ஆர்க்கும் அஞ்ச வேண்டியதில்லை' என்று கிர்ப்பயனாய் வெளிப்புறப்பட்டா நென்கிற ஒரு சிம்ம சேஷ்டிதத்தை அதுஸந்தித்து 'என் நாயனே! இப்படியும் ஒரு ரெளஹி முண்டோ? வெண்ணெய்க் களவை மறைக்க நினைத்து அது நன்கு வெளியாம் படியான் காரியஞ் செய்தாயே! இது உண்மையில் ரெளஹித்தாலோ? அன்றி ரெளஹிகாவநையாலோ? சொல்லாய் பிரானே! என்றார்.]

முற்காலத்தில் ஒரு பிள்ளை அரசன் தோட்டத்திலே புகுந்து மல்லிகை

மொக்குகளைத் திருடிக்கொண்டிருக்கையில் அந்தறிந்த தோட்டக்காரன் அவனைப் பிடித்து ராஜசபைக்குக் கொண்டு போவதாக இருக்கையில் அதனை யுணர்ந்த ஆட்கள்வன் 'இந்த ஆபத்தில் இன்றும் எங்கனே தப்பிப் பிழைப்பது!' என்று கவலைப்பட்டிக் கொண்டிருக்கையில் இச் செய்தியை யறிந்த அவன் தந்தை 'வாயுண்டானால் பிள்ளை பிழைக்கிறான்' என்று அப் பிள்ளையின் செவியிலே படு மாறு செய்விக்க, 'பாம்பின் சுவடு பாம்புக்குத் தெரியும்' என்றற்போலே தந்தை சொற்கருத்தை யுணர்ந்த அப்புதல்வன் அந்த மல்லிகை மொக்குகளைத் தின்று மென்று விட்டான்; பிறகு வெறுக்கையான அவனை என் சொல்லி ராஜதண்ட னைக்கு ஆளாக்குவதென்று திகைத்த தோட்டக்காரன் அவனை விட்டிட்டான் என்றொரு கதையுண்டு; தின்னக் கூடாதவற்றையும் வருந்தித்தின்று களவை மறைத்துக் கொள்ளும் பிள்ளைகளின்படி தெரிந்திருந்தும், உண்ட தாயிரின் உவட்டை நாவிலுலர்ந்தி மறைத்துக் கொள்ளலாமாயிருக்க அங்ஙனஞ் செய்யாதே களவு நன்கு வெளிப்படுமாறு தயிர்ச்சுவடு முகமெங்குமாகும்படியாகத் தடவிக் கொண்டது பேதைமையின் பணியன்றோவென்று இக்குணத்திலே உள்குழைந்து வளையிழந்தாள்போலும் பரகாலநாயகி. (ரு)

மடலேடுத்த நெடுத்தாழை மருங்கெல்லாம் வளர்பவளம் *
 திடலேத்துச் சுடரிமைக்கும் திருக்கண்ண புரத்துறையும் *
 அடலடர்த்தன் றிரணியனை முரணழிய அணியுகிரால் *
 உடலேடுத்த பெருமானுக் கிழந்தேனென் னொளிவளையே. (சு)

மடல் எடுத்த	மடல்களை உயரக்கொண்ட	இரணியனை	ஹிரண்யாஸுரனை			
நெடு	நீண்ட	அடல்	புத்தத்திலே			
தாழை	தாழைச்செடிகளின்	அடர்த்து	நெருக்கி			
மருங்கு	பக்கங்களிலெல்லாம்	முரண் அழிய { (அவனுடைய) மிகுக்கு அழியும்படியாக				
எல்லாம்						
வளர்	வளர்கின்ற	அணி உகிரால்	அழகிய நகங்களாலே			
பவளம்	பவழங்களானவை	உடல் எடுத்த	{ (அவனது) உடம்பைப் பிளந்தொழித்த			
திடல் எடுத்து	மேடுகளிலே படர்ந்து	பெருமா	} ஸர்வேசுவரனுக்கு			
சுடர்	{ ஒளியுடன் விளங்கப்பெற்ற	னுக்கு				
இமைக்கும்		என் ஒளி வளை இழந்தேன்—.				
திருக்கண்ணபுரத்து, உறையும்—;						
அன்று	முன்பொருகாலத்தில்					

* * * — பரமபக்தனைப் பரஹ்லாதாழ்வானிடத்துள்ள வாத்ஸல்யத்தினால் அவனுடைய விரோதியான இரணியனைப் பிளந்தொழித்த பெருமானன்றோ; ஆச்சரிதர்ச்சனை இப்படி பரிந்து காத்தருள்பவனன்றோ; இதற்காகவே யன்றோ திருக்கண்ணபுரத்தில் சித்திய ஸந்திதி பண்ணியெழுந்தருளியிருப்பது! என்று ஈடு

பட்ட நான் ப்ரஹ்மாதனைப்போலே பரமக்ருபைக்குப் பாத்திரமாகப் பெறாமல்
வளையிழந்தேன் காண்மின் என்கிறான்.

ஓங்குன மடல்களையுடைய தாழைச்செடிகளின் ப்ராந்தங்களில் வளர்ந்த
பவளங்களானவை மேட்டுநிலங்கள் மூடப்பட்டாந்து நெருப்பு ஜவலிக்குமாதோலே
விளங்குகின்றனவாம் திருக்கண்ணபுரத்தில். (சு)

வண்டமரும் மலர்ப்புனை வரிநீழ லணிமுத்தம் *
தேண்டிரைகள் வரத்திரட்டும் திருக்கண்ண புரத்துறையும் *
எண்டிசையு மெழுகடலு மிருநிலனும் பெருவிசும்பும் *
உண்டுமிழந்த பெருமானுக் கிழந்தேனென் னோளிவளையே. (எ)

வண்டு } வண்டுகள் படிந்திருக்கிற
அமரும் }
மலர் } புஷ்பங்களையுடைத்தான
புனை } புனைமரத்தினுடைய
வரி நீழல் } அகன்றமிழலிலே
தேண் } தெளிந்த அலைகளானவை
திரைகள் }
அணி முத்தம் } அழகிய முத்துக்களை
வர திரட்டும் } கொண்டுவந்து
திரட்டப்பெற்ற
திருக்கண்ணபுரத்து, உறையும்—;

எண்டிசையும் எட்டுத்திசைகளையும்
எழு கடலும் எழு கடல்களையும்
இரு நிலனும் விசாலமான பூமியையும்
பெரு } பெரிதான ஆகாசத்தையும்
விசும்பும் }
உண்டு } (பிரளயத்தில்) அமுது
செய்து
உமிழ்ந்த } (பிறகு) வெளிப்படுத்தின
பெருமா } ஸ்வாமிக்கு
னுக்கு }
என் ஒளி வளை இழந்தேன்—.

* * * — ஸகல பதார்த்தங்களையும் பிரளயங் கொள்ளாதபடி திருவயிற்றிலே
வைத்துக் காத்தருள்பவனன்றோ; மீண்டும் அவற்றை வெளிபிட்டருள்பவ
னன்றோ; இப்படி ஆபத்துக்கு உதவுமவன் என்று நம்பி ஆசைவைத்துக்
கெட்டே நென்கிறான்.

மூன்றாமடியில் “எழுகடரும்” என்ற பாடமே எங்கும் வழங்கிவருகின்றது.
இப்பாடம் பெரியவாச்சான் பிள்ளை வியாக்கியானத்தில் பாடாந்தரமாகக் கொள்
ளப்பட்டுள்ளது; “எழுகடலும்” என்ற பாடமே முந்துறக் கொள்ளப்பட்டது.

கொங்குமலி கருங்குவளை கண்ணாகத் தேண்கயங்கள் *
செங்கமல முகமலர்த்தும் திருக்கண்ண புரத்துறையும் *
வங்கமலி தடங்கடலுள் வரியரவி னனைத்துயின்ற *
செங்கமல நாபனுக் கிழந்தேனென் செறிவளையே. (அ)

தேண் } தெளிந்த தடாகங்
கயங்கள் } களானவை
கொங்கு மலி } பரிமளம் மிக்க
கரு குவளை } கருசெய்தற்பூக்களை
கண் ஆக } கண்களாகவும்

செம் கமலம் } செந்தாமரைப்பூக்களை
முகம் } முகங்களாகவும்
மலர்த்தும் } விசுவப்பிக்கப்பெற்ற
திருக்கண்ணபுரத்து, உறையும்—;

வங்கம் மலி	{ அலைகள்சிரம்பிய பேரிய	அணை	திருப்பள்ளி மெத்தையிலே
தட கடலுள்	{ திருப்பாற்கடலிலே	தயின்ற	சயனித்தருள்கின்ற
வரி	கோடுகளை யுடைய	செம் கமலம்	{ செந்தாமரைப்பூவைத்
அரவு	திருவனந்தாழ்வானுகிற	ராபனுக்கு	{ திருநாயியிலே உடைய
இன்	இனிமையான		{ னுன பெருமானுக்கு.
			என் செறி வளை இழந்தேன்—.

* * *—ஆர்த்தியுடையாருடைய கூக்குரல் கேட்டுக் கடுகுவெழுந்து வந்து காத்தருள்வதற்காகவன்றோ திருப்பாற்கடலில் திருவனந்தாழ்வான்மீது சயனித்திருப்பது; உலகங்களை யுண்டாக்கின செங்கமல மலரைத் திருநாயியினுடையவனன்றோ; இப்படி உலகங்களை யெல்லாம் படைத்துக் காத்தருளும் பெருமான் நம்மையோ கைவிடப் போகிறானென்று நம்பி ஆசைவைத்து வளை யிழக்கையைப்பலனாகப் பெற்றேனென்கிறாள். வங்கம்—அலை, கப்பல். (அ)

வாராளு மிளங்கோங்கை நெடும்பணைத்தோள் மடப்பாவை *

சீராளும் வரைமார்பன் திருக்கண்ணை புரத்துறையும் *

பேராள னாயிரம்பே ராயிரவாயரவணமேல் *

பேராளர் பெருமானுக் கீழ்க்தேனென் பெய்வளையே.

(க)

வார் ஆளும்	{ கச்சினால் தாங்கப்படுகின்ற	மார்பன்	திருமார்பையுடையவனும்
இன்	{ இன் முலைகளை		திருக்கண்ணபூர்த்தி, உறையும்—;
கொங்கை	{ புடையளாய்	பேர் ஆளன்	பெருமை பொருத்தியவனும்
நெடு பணை	{ நீண்ட மூங்கில் போன்ற	ஆயிரம்பேர்	{ ஆயிரத்திருமல்களை
தோள்	{ தோள்களை யுடையளாய்		{ புடையவனும்
மடம்	{ ஆத்மகுணங்களால்	ஆயிரம் வாய்	ஆயிரம் முகங்களை யுடைய
	{ நிறைந்தவளாய்	அரவு	ஆகிசேஷனாகிற
பாவை	{ பதுமை போன்றவளான	அணை மேல்	{ படுக்கையின்மீது பள்ளி
	{ பேரிய பிராட்டியார்		{ கொண்டிருப்பவனுமான
	{ (சித்யவாஸம் பண்ணப்	பேராளர்	{ தேவாதி தேவனுக்கு
	{ பெறுகையினாலே)	பெருமா	{ னுக்கு
சீர் ஆளும்	சீர்மையையுடைத்தான		என் பெய் வளை இழந்தேன்—;
வரை	மலைபோன்ற		

* * *—கச்சணிந்த திருமுலைத்தடங்களை யுடையளாய் நெடிய பணைபோலே நேர்நின்ற திருத்தோள்களை யுடையளாய் ஆத்ம குணங்களால் நிறைந்தவளான ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மி சித்யவாஸம் பண்ணப் பெறுகையாலே செல்வம் பிக்கு மலை போன்றதான திருமார்பையுடையவனும், திருக்கண்ணபூர்த்திலே வந்து ஸூல பனுகையால்வந்த ஏற்றத்தை யுடையவனும், ஸஹஸ்ர நாமங்களாலும் பிரதிபா திக்கப்படும் திவ்யகுண சேஷ்டிதங்களை யுடையவனும், சித்பாதுபல ஹர்ஷப்ரகர் ஷத்தாலே ஆயிரமுகமாகப் பெருகின பலவாய்களை யுடையனான திருவனந்தாழ்வான்மீது சயனித்தருள்பவனும், பெருமையுடையாரென்று புகழ்பெற்ற ரெல்

லாரிற் காட்டிலும் பெருமை பொருந்தினவனுமான எம்பெருமான் 1. 'பெண்ணீர்மையீடழிக்குமிது தமக்கோர் பெருமையே!' என்றதைக் கணிசியாமல் தன் பெருமைக்குப் பொருந்தாதபடி என்வளைகளைக் கவர்ந்தானென்கிறான்.

பெய்வளை— அணிந்து கொண்டிருந்தவளை.

பேராளர் பெருமான் = பேராளரென்று மஹான்களுக்குப் பெயர்; அவர் கட்டும் மஹான் என்றபடி. (க)

தேமருவு பொழில்புடைசூழ் திருக்கண்ண புரத்துறையும்
வாமனனை * மறிகடல்கூழ் வயலாலி வளநாடன் *

காமருசீர்க் கலிகன்றி கண்ணுரைத்த தமிழ்மலை *
நாமருவி யிவைபாட வினைபாய நண்ணுவே. (க)

தே மருவு தேன் பொருந்திய
பொழில் சோலைகளினால்
புடை சூழ் நரம்புறமுஞ் சூழப்பட்ட
திருக்கண்ண புரத்தி } திருக்கண்ணபுரத்தில்
உறையும் { நித்பலாஸஞ்
செய்தருளாநின்ற
வாமனனை { வாமநாவதாரஞ்
செய்தருளின
பெருமானைக்குறித்து,
மறிகடல் சூழ் { தலை மடிசின்ற கடலாலே
சூழப்பட்டு
வயல் வளம் { வயல் வளங்களை யு
ழுடைத்தான

ஆலி நாடன் { திருவாலிநாட்டுக்குத்
தலைவரும்
காமருசீர் { விரும்பத்தக்க குணங்களை
யுடையவருமான
கலிகன்றி திருமங்கையாழ்வார்
கண்டு உரைத்த { ஆராய்ந்து அருளிச்செய்த
தமிழ் மலை இவை { இத்தமிழ்ப்பாசுரங்களை
நாமருவி நாலிலே பொருந்தவைத்து
பாட பாடுமளவிலே
வினை ஆய { பாபமென்று உள்ளவை
யெல்லாம்
நண்ணு கிட்டாதே ஒழிந்துபோம்.

*** — தேன்மிக்க பொழில்களாலே புடைசூழப்பட்ட திருக்கண்ணபுரத் திலே வாமநாவதார ஸௌலப்ப ஸௌசில்ப ஸௌந்தர்யாதிகளைப் பிரகாசிப் பித்துக்கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கும் செளரிப்பெருமான் விஷயமாகத் திருமங்கையாழ்வாரருளிச்செய்த இத்திருமொழியை ஒதிபுணருமவர்கள் ஸர்வ பாப விநிர்முக்தராவர் என்று பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டினாராயிற்று. (க)

அடிவரவு :—கரை அரி துங்கம் கணம் வாய் மடல் வண்டு கொங்கு வாராளும் தேமருவு விண்ணவர்.

முன்றூந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சாணம்.

எட்டாம்பத்து—நான்காத்திருமொழி,

விண்ணவர்தங்கள் பெருமான்.

உரையவதாரிகை:—இத்திருமொழியும் பிராட்டி யவஸ்தையாய்ச் செல்லு கிறது. எம்பெருமானோடு ஸம்சுலேஷிக்கப் பெறுத வருத்தத்தினால் பரகால நாயகி மிகவும் மேனி மெலிந்து துவண்டு கிடந்தாள் ; இவள் ஸந்தோஷமாயிருக் கும் ஸமயங்களில் தலையிலே நறுமலர்களைச் சூடியிருப்பன் ; அவற்றில் மதுவும் பெருகா நிற்கும் ; மதுவைப் பருகுவதற்கு வண்டுகள் வந்து மொய்த் துக்கிடக்கும். இப்போது வருந்திக்கிடக்கும் நிலைமையாகையாலே தலையிற் பூ வாடிப்போய் மதுவும் சுவறிப்போய் இராகின்றாலும் ‘உருசி கண்ட பூனை உறியைத் தாவிற்றும்’ என்னும் பழமொழியின்படியே முன்பு மதுவுண்ட வாஸநையாலே இப்போதும் உண்ணப்பெறலா மென்று ஆசைகொண்டு வண்டு அருகே வந்து மொய்க்கப் பார்த்தது ; அதனை நோக்கி ‘உனக்கு இப்போது இங்கு என்ன உணவு உண்டு? என் தலையிற் பூவும் மதுவும் உண்டாகும்படி செய்யப் பாராய் ; திருக்கண்ணபுரத் தெம்பெருமான் திருவபிஷேகத்தின்மேல் சாத்திக் கொண்டிருக்கின்ற திருத்துழாயிலே படிந்து அங்குள்ள பரிமளத்தை இங்கே கொண்டு வந்து ஊது ; பிறகு உனக்கு இங்கே உண்ணக்கூடாக்கும்’ என்கிறாள் பரகால நாயகி.

“கெண்டை யொண்கணுந் துயிலும் என்னிறம், பண்டு பண்டுபோ லொக்கும் மிக்க சீர்த், தொண்டரிட்ட பூந்துளவின் வாசமே, வண்டு கொண்டுவந்து ஊதுமாகிலே” (11-1-9) என்று மேலே அருளிச்செய்யும் பாசரம் இங்கு நினைக்கத்தக்கது. எம்பெருமானுடைய ஸம்சுலேஷந்தானே நேரிற் கிடைக்காவிட்டாலும் அவனோடு ஸம்பந்தம் பெற்ற வஸ்து ஏதேனும் கிடைக்கப் பெற்றாலும் தரிப்பு உண்டாகு மென்பது இதனால் அறியத்தக்கது.

சைவ சமயாசிரியருள் ஒருவரான மாணிக்கவாசகர் இயற்றிய, திருவாசகத்தில் இத்திருமொழியை ஒருவாறு அடியொற்றி ‘திருக்கோத்தும்பி’ என்றொரு பதிகம் சொல்லப்பட்டுள்ளது. “சென்றுதாய் கோத்தும்பி” என்ற முடிவுடன் இருபது செய்யுள்கள் பாடப்பட்டுள்ளன. அங்குக் “கோத்தும்பி” என்றுள்ளது; இங்குக் “கோற்றும்பி” என்றுள்ளது. *

விண்ணவர் தங்கள் பெருமான் திருமார்வன் *

மண்ணவரெல்லாம் வணங்கும் மலிபுகழ்சேர் *

கண்ணபுரத் தெம்பெருமான் கதிர்முடிமேல் *

வண்ண நறுந்துழாய் வந்துதாய் கோல்தும்பி !

(க)

கோல் தும்பி { கொம்புகளில் திரிகின்ற
தும்பியே!

விண்ணவர் { நித்யஸூரிகளுக்குத்
தங்கள் தலைவனும்
பெருமான் }

திரு மார்வன் { பிராட்டியைத் திருமார்பிற்
கொண்டவனும் }

மண்ணவர் { இந்நிலத்திலுள்ளா
எல்லாம் ரெல்லாராலும் வணங்கப்
பெறுபவனும் }

மலி புகழ் சேர் { நிறைந்த கீர்த்தியை
புடையவனும் }

கண்ணபுரத்து { திருக்கண்ணபுரத்திலெழுந்
தருளி யிருப்பவனுமான
எம்பெருமான் ஸ்வாமியினுடைய }

கதிர் முடி { ஒளிபொருந்திய திருமுடி-
மேல் யின் மீதுள்ள }

வண்ணம் நறு { அழகியதும் மணத்ததுமான
துழாய் திருத்துழாயைக் கொண்டு }

வந்தி இங்கே வந்தி
ஊதாய் நீ ஊது.

* * *—‘தும்பி’ என்பது வண்டிகளில் ஒருவகைச் சாதி; கருவண்டு என்
றுங் கூறுவர். மாக்கொம்புகளிலே மதுவுக்காகத் திரியுமியல்வுடைமைபற்றிக்
‘கோல் தும்பி’ என விளிக்கப்பட்டது. ஸத்தையற்றுக் கிடக்கின்ற என்னிடத்
திலே இப்போது நீ வந்து சுழலமிடுவதால் என்ன பயனுண்டு? முன்போல்
நான் தீதளிரும் முறியுமாய்க் கிடக்கிறேனென்றிருக்கிறாயோ? பாராய் நான்
வாடி வதங்கிக்கிடக்கும்படியை; என் தலையிலே பூத்தங்கிலைன்றோ மது இருக்
கும்; மது இருந்தாலன்றோ நீ இங்கே வந்து சுழலமிடுவதற்கு ஒருபயனுண்
டாகும்; உனக்கு இங்கே மதுவுண்ண விருப்பமுண்டாகில் எனக்கு ஸத்தையை
புண்டாக்கப்பார்; என்ன செய்தால் ஸத்தையுண்டாகு மென்று கேட்கிறாயோ?
கேளாய் கோல்தும்பி!;—நித்ய ஸூரிகளுக்கெல்லாம் நிர்வாஹகனாயிருக்கிற
பெருமான் உனக்குத் தெரியுமே; அவனிடத்தில் நாம் அணுக முடியுமோ
வென்று நினையாதே; அவன் திருமார்வன்; புருஷகாரபூதையாய் கருணைய
ருபையான பிராட்டியைத் திருமார்பிலே கொண்டவனாதலால் கூசாதே சென்று
புகலாம்; விண்ணவர் தங்கள் பெருமானிடத்தே நான் சென்றால் மீண்டுவா
முடியாதே யென்கிறாயோ? அங்குச் செல்லவேண்டா; லீலாவிபூதியிலுள்ளா
ரெல்லாரும் எளிதாக வணங்கும்படி நிற்பவன்; ‘பரத்வ நிலைமையைவிட்டு இப்படி
ஸூலபனாவதே!’ என்று அனைவராலும் கொண்டாடப்பட்டு நிரம்பிய புகழ்பெற்
றிருப்பவன்; திருக்கண்ணபுரத்திலே நித்ய ஸந்திதி பண்ணியிருக்கிறான்;
அன்னவனுடைய திருவபிஷேகத்திற் சாத்தியுள்ள திருத்துழாயின் பரிமளத்தை
முகந்துகொண்டு இங்கே வந்து ஊது; இது செய்வையாகில் ஸத்தை பெறு
வேன்; உனக்கு ஏராளமாக மதுவுண்ணக் கிடைக்கும் என்கிறாள் பரகால்
நாயகி.

1. “தெய்வத்தண்ணர் துழாய்த் தாராயினுந் தழையாயினுந் தண் கொம்
பதாயினும் கீழ்வேராயினும் நின்ற மண்ணாயினுந் கொண்டு வீசுமினே” என்கிற

§ செழித்திருக்கிறேனோ என்ற படி.

1. திருவிருத்தம் 52.

படியே எம்பெருமானணியுந் திருத்துழாயின் ஸம்பந்தம் எவ்வகையினும் பெற்றாலும் தரிப்பும் உவப்பு முண்டாகுமாதலால் அதற்காக இங்கனே சொல்லுகிறனென்க.

விண்ணந்நுத்துழாய் வந்துதாய் = இங்குத் 'துழாய்' என்றது திருத்துழாயின் பரிமளத்தில் நோக்காக. "செவ்விமாறுத பரிமளத்தைபுடைத்தாயிருக்கிற திருத்துழாயிலே படிந்து அங்குத்தைப் பரிமளத்தைக் கொடு வந்து இங்கே ஊது" என்பது வியாக்கியான ஸூக்தி.

ஊதுதல்—தும்பிகளின் இயற்கைத் தொழில்.

(க)

வேத முதல்வன் விளங்கு புரிநூலன் *

பாதம் பரவிப் பலரும் பணிந்தேத்தி *

காதன்மை செய்யும் கண்ணபூத் தேம்பெருமான் *

தாது நுத்துழாய் தாழ்ந்துதாய் கோல்தம்பி! -

(உ)

வேதம் { தேதங்களால் முழு முதற்
முதல்வன் { கடவுளாகப் பிரதிபாதிக்கப்
பரிபலனும்

விளங்கு { (திருமேனியில்)
விளங்குகின்ற

புரி நூலன் { யஜ்ஞோபவீதத்தை
புடையவனும்

பலரும் எல்லாரும்

பாதம் திருவடிகளை

பரவி பணிந்து { ஆசாயித்த உணங்கித்
ஏத்தி { துதித்து

காதன்மை { பக்தி பண்ணுதற்கு
செய்யும் { உரியனான

கண்ணபூத்தேம்பெருமானுடைய, -

தாது தாதுகளை புடைத்தாய்

நது மணம்மிக்கதான

துழாய் திருத்துழாயிலே

தாழ்ந்து படிந்து

(அந்த நறுமணத்தைக் கொணர்ந்து)

ஊதாய் கோல் தம்பி! -

* * *—"வெடுபெறு ஸவெவ-ஹரெவ வெடி" என்கிறபடியே ஸகல வேதங்களாலும் முழு முதற் கடவுளாகப் பிரதிபாதிக்கப்பட்டவனும், அழகிய தில்யமங்கள விக்ரஹத்தைபுடையனும் அதிலே பளபள வென்று விளங்குகின்ற யஜ்ஞோபவீதத்தைபுடையனும், எல்லாரும் திருவடிகளிலே விழுந்து ஸ்தோத்ரம் பண்ணித் தங்கள் பக்தியைச் செலுத்துமாறு திருக்கண்ணபூத்திலே நித்யஸந்திதி பண்ணியிருப்பவனுமான பெருமானுடைய, பூத்துச் செவ்வியை புடைத்தாயிருக்கிற திருத்துழாயிலே தங்கியிருந்து அது உள்ள பரிமளத்தை முகந்துகொண்டு வந்து இங்கே ஊதாய் கோல்தம்பி! நான் ஸத்தை பெறுவதற்காக.

1. "கோலால் நிராமேய்த்து ஆயனாய்க் குடந்தைக் கிடந்த குடமாடி, நிலார் தண்ணந்துழாய் கொண்டு என்னெறி மென்குழல்மேல் சூட்டமே" என்று அவனுடைய திருத்துழாய்ப் பிரசாதத்தைக் கொணர்ந்து தன் தலையில் சூட்ட

வேணுமென்று அபேஷித்தாள் சூடிக்கொடுத்த சுடர்க்கொடி; இப்பரகால நாயகி அங்கு வன்னிற்கே துழாயிற் படிந்து வந்து ஊதினாற்போது மென்கிருள். (உ)

விண்ட மலரேல்லா முதிநீ யென்பெறுதி? *
அண்ட முதல்வ னமரர்களேல்லாரும் *
கண்டு வண்ணங்கும் கண்ணபுரத் தேம்பெருமான் *
வண்டு நறுந்துழாய் வந்துதாய் கோல்தம்பீ! (ஈ)

கோல்தம்பீ!—;

விண்ட மலர் { விசுவரீத புஷ்பங்களி
எல்லாம் { செல்லாம்
ஊதி { ஒலிசெய்து
என் பெறுதி { என்னபேறுபெறுகின்றாய்?
(ஒன்றமிழலை)
அண்டம் { பாம்பதத்துக்கு
முதல்வன் { கிர்வாஹகனும்

அமரர்கள் { தேவர்களேல்லாரும் (தங்கள்
எல்லாரும் { அஹங்காரத்தொலைந்து)
கண்டு { ஸேவித்து வணங்கப்
வணங்கும் { பெற்றவனுமான.
கண்ணபுரத்தெம்பெருமானுடைய,—
வண்டு நறு { வண்டுகள்படிந்து பரிமளம்
துழாய் { மிக்க திருத்துழாயைக்
கொண்டு
வந்து ஊதாய்—.

* * *—வழக்கப்படி பரகால நாயகியின் தலையில் மதுவுண்ண வந்த தும்பி இங்குப் பூவுமில்லை மதுவுமில்லை என்றறிந்தவாறே வேறு சில மலர்களிலே மது வுண்ணப் புக, அதனைக் கண்ட பரகால நாயகி கூறுகின்றாள்;—திறந்து கிடந்த வாசலெல்லாம் துழைந்து திரியுமவைபோலே விண்டமலர்கள் தோறும் நீ ஊதித் திரிவதனால் என்ன பேறு பெறப்போகிறது? அல்பமாயும் அஸ்திரமாயுமுள்ள மதுவைபுடைய இம்மலர்களிலே ஊதித்திரிவது தவிர்த்து, அண்டாதிபதியாயும் நித்யவஸூரிகளேல்லாரும் திரண்டு வந்து கண்டு வணங்கும்படியாகத் திருக் கண்ணபுரத்தில் நித்ய ஸந்திதிபண்ணி யிருப்பவனுமுள்ள பெருமானுடைய திருத்துழாய் மாலையிலே உணது ஸமோதரிகளோடே கூடித் தங்கியிருந்து அங் குள்ள பரிமளத்தை இங்குக் கொணர்ந்து ஊதுவாயாகில் அநல்பமும் ஸ்திரமு மான மதுவைப்பருகலா மென்றாளாயிற்று.

1. “வண்ணந்திரிவும் மனக்குழைவும் மானமிலாமைபும் வாய்வெருப்பும், உண்ணுறுமைபு முள்மெலிவும் ஒத நீர் வண்ணமென்பானொருவன், தண்ணர் துழா யென்னும் மாலையொன்று சூட்டத்தனியும்” என்று எம்பெருமானுடைய திருத்துழாய்ப் பிரசாதத்தைக் கொணர்ந்து தன் தலையில் சூட்டினால்தான் தனது நோய்கள் திருமென்றாள் சூடிக்கொடுத்த பிராட்டி; இவள் அங்கு வன்னிற்கே துழாயிற் படிந்து வந்து ஊதினாற்போதுமென்கிருள் காண்மின்.

அண்டமுதல்வன் = அண்டங்கட்கு முதல்வன் என்னவுமாம்; அண்ட மென்னப்படுகிற பாம்பதத்துக்கு முதல்வன் என்னவுமாம். (ஈ)

நீர்மலிகின்றதோர் மீனாயோ ராமையுமாய் *

சீர்மலிகின்றதோர் சிங்க வருவாகி *

கார்மலி வண்ணன் கண்ணபுரத் தேம்பெருமான் *

தார்மலி தண்ணோய் தாழ்ந்துதாய் கோல்தம்பீ !

(ச)

கோல்தம்பீ !—;

நீர்மலிகின்றது ஸமுத்ரத்திலே வியாபித்த

ஓர் மீன் ஆய் { அத்விதியமான மதஸ்யாவ
தார மெடுத்தவனும்

ஓர் ஆமையும் } விலகாணமான கூர்மாவதார
ஆய் } மெடுத்தவனும்

சீர் மலிகின்றது } சீர்மைமிகுந்த நரவிய்ஹாவ
ஓர் சிங்கம் } தார மெடுத்தவனும்
உரு ஆகி }

கார் மலி { மேகத்திற்காட்டிலும் கிறந்த
வண்ணன் { உடிவு பெற்றவனுமான

கண்ணபுரத்தேம்பெருமானுடைய—;

தார் மாலையிலே

மலி பொருந்திய

தண் குளிர்ந்த

அழாய் திருத்தழாயிலே

தாழ்ந்து தாமதித்திருந்த

ணதாய் (வந்து) உடது.

* * *—கோல்தம்பீ! பண்டு மதஸ்யாவதாரஞ் செய்தருளி “வானோரள வும் முது முந்நீர் வளர்ந்த காலம் வலியுருவின் மீனாய் வந்து வியந்துப்பக் கொண்டதண்டாமரைக் கண்ணன்” என்கிறபடியே அனைவரையும் பிரளயப் பெருவெள்ளத்தினின்று பாதுகாத்தருளிய பெருமான் என்னை விரைவப் பெருங் கடலில் வீழ்த்தி வருத்துகின்றான்; ஆமையாய் உருவெடுத்து மந்தர மலையைத் தாங்கியிருந்து தேவர்களுக்கு அமுதமளித்தவன் எனக்குச் சோதிவா யமுத மளித்திடாது வஞ்சனை செய்கின்றான்; நரசிங்கமூர்த்தியாய்த் திருவவதரித்துப் பரஹ்லாதாழ்வானுக்குப் பேரருள் செய்த, பெருமான் எனக்குச் சிறிதும் அருள் செய்கின்றிலன்; நான் விரைவையடைந்தாலே உடம்பு வெளுத்து வருந்திக் கிடக்க, தான் சிறிதும் நிரமழியாதே காளமேகத்திற் காட்டிலும் பொலிந்து வர்த்திக்கின்றான்; திருக்கண்ணபுரத்திலே எளியனாய் வந்து நின்றும் அவ் வெளிமையைப் பாலியென் திறத்தில் பவிக்கச் செய்கின்றிலன்; என்னை இங் கனே துடிக்கவிட்டுத் தானே ஸர்வரக்ஷகனென்று தோற்றுமாறு தனிமாலையணிந் திருக்கின்றான்; அநிலுள்ள திருத்துழாயிற் படிந்து அதன் பரிமளத்தையாகி லும் இங்குக் கொணர்ந்து ஊதுவாயாகில் உய்யவிரகுண்டு என்பது இப்பாட்டின் உட்கருத்து.

(ச)

ஏரார் மலரேல்லா முதிநீ யென்பெறுதி *

பாராருலகம் பரவப் பெருங்கடலுள் *

தாராமை யான கண்ணபுரத் தேம்பெருமான் *

தாரார் நறுத்துழாய் தாழ்ந்துதாய்—கோல்தம்பீ!

(சு)

பின்ன்தபரமன்	{ (மஹாவராஹமாகி) குத்திக் கொணர்ந்த மேன்மை வாய்த்தவனும்
பரம் சோதி	{ ஸ்கரற்ற சோதியே வடிவெடுத்தவனும்
காரில் திகழ்	{ கறப்பு சிறத்தினால் வினக்குகின்ற
காயா	காயாமழப்போன்ற

வண்ணன்	{ வடிவையுடையனுமான் பெருமானுடைய	நறு	பரிமளம் மிக்க
கதிர் முடி	{ ஒளி பொருந்திய திருமுடி மேல்	துழாய்	திருத்தழாயில்
	{ மீதுள்ள	தாழ்ந்து	தங்கியிருந்து
தாரில்	{ மாலையில் (தொடுக்கப்பட்ட டிருக்கின்ற)	ஊதாய்	(வந்து) ஊது.

* * * — கோல்தும்பீ! கட்டுங்காவலுமா யிருக்கின்ற எம்பெருமான் ஸந்
கிதியிலே புகுவதற்கு நாமோ அதிகாரி! என்று தியங்காதே: திருமார்விலே
பிராட்டியுண்டு; ஒரு குறைபுரில்லை; ப்ராப்திபிரதிபந்தகங்கள் ஏதேனு மிருந்
தாலும் அவற்றைத் தொலைக்க ஸாமக்ரியிலுங் குறைபில்லை; 1. “எப்போதுங்
கைகழலாநேமியான் நம்மேல் வினைகடிவான்” என்கிறபடியே நம்முடைய வினை
களை நீக்குதற்கே எப்போதும் கையுந் திருவாழியுமாய் எழுந்தருளியிருக்கிறான்
காண்; ஹிரண்யாக்ஷ னென்பானே ரஸூரன் பூயிபைப் பாயாகச் சுருட்டிக்
கொண்டு சென்று மறைய, மஹாவராஹமாகி அவனை நாடிப் பொருது கொண்டு
அப்பூயிபைக் கோட்டாற் குத்திக் கொணர்ந்து பழையபடி விரித்த விறுடையான்
காண்; பிறர்க்கு உதவி புரிவதே அவனுக்குத் தொழில்; உதவா தொழியினும்
விடவொண்ணாத வடிவழகு படைத்தவன்காண்; அன்னவனுடைய ஆதிராஜ்ய
ப்ரகாசகமான திருவபிஷேகத்தின் மேலுள்ள செவ்வித்துழாயிலே படிந்து இங்கு
வந்து ஊது என்கிறான்.

வலன்—வலமென்றபடி; மகரனகரப்போலி.

(சு)

வாமனன் கற்கி மதுகுதன் மாதவன் *

-தார்மன்னு தாசரதி யாயதடமார்வன் *

காமன்றன் தாதை கண்ணபுரத் தெம்பெருமான் *

தாம நறுத்துழாய் தாழ்ந்துதாய் கோல்தும்பீ!

(6)

வாமனன்	வாமநாவதாரஞ்செய்தவனும்	தாசரதி ஐய	{ தசரத புத்ரனாகத் திருவவதரித்தவனும்
கற்கி	{ கல்கியவதாரம் செய்யப் போகிறவனும்	காமன் தன்	{ மன்மதனுக்குத் தாதை
மது குதன்	{ மதுவென்னு மகாரீனக் கொன்றவனும்		தந்தையுமான
மாதவன்	திருமகன் கொழுகனும்	கண்ணபுரத்தெம்பெருமானுடைய—;	
தார் மன்னு	{ (ரக்ஷகத்வஸூசகமான) மால பொருந்திய	தாமம்	மாலையிலுள்ள
தட மார்வன்	{ பெரிய திருமார்பை யுடையவனும்	நறு	பரிமளம் மிக்க
		துழாய்	திருத்தழாயில்
			தாழ்ந்து ஊதாய் கோல்தும்பீ!—.

* * * — கோல்தும்பீ! நன்னுடைமையைப் பெறுகைக்குத்தானே யாசக
னாய்ச் சென்றவன்காண்; விரோதிகளைக் கிழங்கெடுப்பதற்கு இன்னமும் ஸங்கல

பித்துக் கொண்டிருப்பவன்கான் ; கல்நியவதாரஞ் செய்தருளி மண்ணின் பாரம் நீக்கப் போகிறானிறே ; மது, கைடபன் என்று சொல்லப்படுகிற அசுரர்களை மாய்த்தவன்கான் ; இக் குணங்களெல்லாம் அவனுக்கு வாய்க்கும்படி லக்ஷ்மீபதியாயிருப்பவன்கான் ; “ரக்ஷிதா ஜீவலோகஸ்ய ஸ்வஜநஸ்ய ச ரக்ஷிதா” என்ற ஸாமன்ய ரக்ஷணத்திற்கும் விசேஷரக்ஷணத்திற்கும் தனிமாதிரி யிட்டிருக்குமவன் கான் ; ராமாவதார முகத்தாலும் க்ருஷ்ணாவதார முகத்தாலும் தன்னுடைய ரக்ஷகத்வத்தை வெளியிட்டருளினவன்கான் ; இப்போதும் திருக்கண்ண புரத் திலே நித்ய ஸந்திதிபண்ணி ஸர்வரக்ஷகனாயிருக்குமவன்கான் ; அவன், இப் போது என்னுடைய ரக்ஷணத்திலே சோர்வடைந் திருக்கிறான் ; இருக்கட்டும் ; நீ சென்று அப்பிராணுடைய மாலையிலுள்ள திருத்துழாயிலே படிந்து இங்கே வந்து ஊதாய் என்கிறான்.

முதலடியிற் பதங்கள் நான்கும் வடசொற்கள். தாசரதி—வடமொழித்தத்தி தார்த நாமம் ; தசரதனு குமாரன்.

காமன்றன் தாதை—ருக்மிணிப்பிராட்டியினிடத்து மன்மதனுடைய அம்ச மாகப் பிறந்த ப்ரத்யும்னனுக்குக் கண்ணபிரான் தந்தையாதல் அறிக. ‘தாத’ என்னும் வடசொல் தாதை யெனத் திரிந்தது. ‘ஊ’ என்னும் வடசொல் தாம

மெனத் திரிந்தது ; மாலே. (எ)

நீல மலர்கள் நெடீர் வயல்மருங்கில் *

சால மலரெல்லா முதாதே * வானரக்கர்

காலன் கண்ணபுரத் தேம்பெருமான் கதிர்முடிமேல் *

கோல நறுத்துழாய் கொண்டோய் கோல்தும்பீ ! (அ)

கோல் தும்பீ !—;

கெடு நீர்	அதிகமான ஜலத்தையுடைய
வழல்	வயல்களிலுண்டான
நீலம் மலர்கள்	நீலோற்பல மலர்களிலும்
மருங்கில்	சுற்றிலுமுள்ள
மலர் எல்லாம்	எல்லா மலர்களிலும்
சால	மிகவும்
ஊதாதே	ஒலிசெய்வது தவிர்த்து,

வான் அரக்கர்	{ வாட்படையையுடைய ரக்ஷகாலன்
காலன்	
கண்ணபுரத்தேம்பெருமானுடைய—;	
கதிர் முடி	{ ஒளிபொருந்திய திருமுடி
மேல்	
கோலம்	அழகிய
நறு	பரிமளம் மிக்க
துழாய்	திருத்துழையை
கொண்டு ஊதாய்—.	

* * *—கோல் தும்பீ !, வயல்களிலுள்ள நீலோற்பல மலர்களிலும் மற் றும் சுற்றிலுமுள்ள மலர்களிலுஞ் சென்று ஊதுவதனால் என்ன பயன் கிடைக் கும்? விண்ண காரியத்தைச் செய்பாதே ; ரக்ஷண குலத்திற்கு மிருத்யுவாகத் திருவவதரித்து இலங்கை பாழாளாகப் படைபொருதவனும் அந்த விரப்பாடு தோன்றத் திருக்கண்ணபுரத்திலே, நித்யஸந்திதிபண்ணியிருப்பவனுமான பெரு மானுடைய திருமடியேசுத்தின் மேலுண்டான திருத்துழாயிலே அவகாஷித்து

வந்து ஊதாய் என்கிறான்.

காலன்— வட சொல்.

(அ)

நந்தன் மதலை நிலமங்கை நற்றிணைவன் *
அந்த முதல்வன் நமர்கள் தம்பெருமான் *
கந்தங்கமழ் காயாவண்ணன் கதிர்முடிமேல்*
கொந்து நறுந்துழாய் கொண்டோய் கொல்தும்பி!

(க)

கோல் தும்பி!—

நந்தன் மதலை நந்தகோப குமாரனும்
நிலம் மங்கை { பூமிப்பிராட்டிக்கு இனிய
நல் துணைவன் { வல்லபனும்
அந்தம் { ஸம்ஹாரத்துக்கும் ஸ்ருஷ்
முதல்வன் { டிக்குல் தடவனும்
அமர்கள் தம் { நித்யஸூரிகட்குத்
பெருமான் { தலைவனும்
கந்தம் கமழ் பரிமளம் கமழப்பெற்றவனும்

காயா வண்ணன் { காயாம்பூப்போன்ற
நிறத்தனுமான
பெருமானுடைய
கதிர் முடி மேல் { ஒளிபொருந்திய திருமுடி
யின் மீதுள்ள
கொந்து கொத்துக் கொத்தான
நறு மணம்மிக்க
துழாய் { திருத்துழாயைக்
கொண்டு { கொணர்ந்த
ஊதாய் ஊது.

* * *— கொல்தும்பி!, எல்லார்க்கும் எனியனாகக்காக நந்தகோபர்க்குத்
குமாரனாய்த் திருவவதரித்தவனும், அப்படி திருவவதரித்தது பூமிபாரத்தைப்
போக்குகைக்காக வாகையாலே பூமிப்பிராட்டியின் மனத்துக்கு இனியனான
வனும், துர்ஜனங்கள் மிகைத்தவாறே அவற்றை ஸம்ஹரிப்பதும் 'இனிபாகிலும்
ஸஜ்ஜனங்களாக வாழ்கிறார்களோ பார்ப்போம்' என்று பாரித்து மீண்டும் ஸ்ருஷ்டி
பண்ணுவதுமாக இப்படி அழித்ததும் படைத்தலுமாகிற காரியங்களைச் செய்து
கொண்டிருப்பவனும், அயர்வறுமமர்களுக்கு அதிபதியாயுள்ளவனும், 'வலவ-
முஸு:' என்கிறபடியே திவ்யஸூகந்த வாஸிதனும், காயாம்பூப்போன்ற நிறமு-
டையனுமான எம்பெருமானுடைய கதிர்முடிமேல் கொந்து நறுந்துழாய்கொண்டு
ஊதாய் என்கிறான்.

அந்தம்— வடசொல்; சுணை. கந்தம்— முஸு. 'கந்தங்கமழ்' என்ற அடை-
மொழி காயாவுக்கு இட்டதன்று, காயாவண்ணனுக்கு இட்டது. கொந்து—
கொத்து.

(க)

வண்டமருள் சோலை வயலாலி நன்னாடன் *
கண்டசீர் வென்றிக் கலியனொலிமலை *
கோண்டல் நிறவண்ணன் கண்ணபுரத்தானை *
தோண்டரோம் பாட நினைந்துதாய் கொல்தும்பி!

(க)

கோல் தும்பீ!—;

வண்டு அமரும் { வண்டுகள் படித்த சோலை
சோலை { களை புடையதும்

வயல் கழனிகளை புடையதுமான

சூலி திருவாலியென்கிற

கல் நாடன் கல்லநாட்டுக்குத் தலைவரும்

கண்ட சீர் { பிரத்யக்ஷமான திருக்குணங்
களை புடையவரும்

வென்றி ஜயசேருமான

கலியன் திருமங்கையாழ்வார்

ஒலி அருளிச்செய்த

மாலை { இச்சொல் மாலையைக்
கொண்டு,

கொண்டல் { மேகத்தின் கிறம்போன்ற
நிறம் { கிறத்தையுடையனான
வண்ணன்

கண்ண { திருக்கண்ணபுரத்
புரத்தானை { தெம்பெருமானை

தொண்ட { அடியோங்கன்
ரோம்

பாட பாடும்படியாக

கினைந்து நீ நெஞ்சிற்கொண்டு

ஊதாய் ஊதவேணும்.

* * * — திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த இப் பாசுரங்களைக்கொண்டு தொண்டர்கள் திருக்கண்ணபுரத் தெம்பெருமானைப் பாடுகுவென்று நீ உன் ஹ்ருதயத்திலே கொண்டு அவன் பக்கவிலே அறிவித்து எங்களுக்கு அவன் முகந் தரும்படிபண்ணி எங்கள் குறையைத் தீர்க்கப்பாராய் தும்பீ! என்கை.

நிகமநப் பாசுரங்களில் “பூவளநுங் கற்பகஞ்சேர் பொன்னுலகில் மன்னவ ராய்ப் புகழ் தக்கோரே” “நீர்மலி வையத்து நீடு நிற்பார்களே” “நாமருவியிவை பாட வினையாய் நண்ணுவே” என்று பயனுரைப்பதுபோல இப்பதிகத்திற்குப் பயனுரைக்கப் படவில்லை; தொண்டர்கட்குத் திருமொழியைப் பாடுதல் ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமென்று காட்டப்பட்ட தாயிற்று.

“தொண்டர்கள் பாட” என்று படர்க்கையாகச் சொல்ல வேண்டுமிடத்துத் ‘தொண்டரோம்’ என்று தன்மையாகச் சொல்லியிருந்தாலும் படர்க்கையில் நோக்காகக் குறையில்லை. ஈற்றடியின் உட்கருத்து யாதெனில்; ஆழ்வார் தாம் குறைதீரப் பெற்றால் தொண்டர்க ளெல்லாரும் தம் குறைதீரப் பெற்றதாக நினைப்பர்களாதலால் அந்த மகிழ்ச்சியினால் இத் திருமொழியை உவந்து பாடுவர் கள்; அப்படி செய்விக்க வேணுமென்று தும்பிபோல்வாரான பாகவதர்களை வேண்டுகிறபடி. (க0)

அடிவரவு:— விண்ணவர் வேதம் விண்ட நீர் ஏரார் மார்வில் வாமனன் நீலம் கத்தன் வண்டமரும் தத்தை.

கான்காந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

புதி :

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

எட்டாம்பத்து—ஐந்தாந்திருமொழி,

தந்தை காலில் விலங்கற.

உரையவதாரிகை :— எம்பெருமானைப் பிரிந்து மிகத் தளர்ந்த பாகால நாயகி எம்பெருமானுடைய ஸம்ச்லேஷம் நேராகக் கிடைக்காவிடினும் அவனோடு ஸம்பந்தம் பெற்றதொருவஸ்துவாயினும் கிடைக்கப்பெற்றால் தரிக்கலாமென்று பார்த்துச் சில தும்பிகளை நோக்கித் திருக்கண்ணபூர்த் தெம்பெருமானுடைய திருத்துழாய் மாலையிற் படிந்து அங்குள்ள பரிமளத்தை முகந்து கொண்டுவந்து ஊதவேணுமென்று இரந்தாள். அத் தும்பிகள் கருத்தறிந்து காரியஞ் செய்யு மென்றும், தன்னுடைய நிலைமையை எம்பெருமானுக்கு அறிவித்து அவனைக் கொண்டுவருமென்றும், குறைதீரக் கலவி செய்யப் பெறலாமென்றும் பெரிய மனோரதம் கொண்டிருந்தாள் ; அத்தும்பிகளோ வென்னில், இவள் பேச்சைச் செவியேலாதே தங்கள் ஜீவனந்தேடி யோடிப் போயின ; எம்பெருமானே வந்தி லன் ; தன்னை ஹிம்ஸிக்கும் பொருள்கள் மிகைத்தன ; அவற்றுக்கு ஆடல்கொடுத் துப் போதுபோக்க வொண்ணாதபடி கண்டவிட மெங்கும் இருள் மூடிப்போ கவே இன்னது செய்வதென்று தெரியாமல், திருவாய்ப்பாடியில் கிருஷ்ணனைப் பிரிந்த பெண்களெல்லாரும் ஒரு ஸந்த்யையில் பட்ட பாட்டை இவளொருத்தியே பட்டுக் கூப்பிடுகிறதாய்ச் செல்லுகிறது இத்திருமொழி.

இத் திருமொழியின் நிகமொப் பாசுரத்தில் “வார்கொள் மென்முலை மடந் தையர் தடங்கடல் வண்ணனைத் தாள் நயந்து, ஆர்வத்தாலவர் புலம்பியபுலம்பலை யறிந்து முன்னுரை செய்த” என்று திருவாய்ப்பாடியிற் பெண்கள் கிருஷ்ணன் திருவடிகளை ஆசைப்பட்டுக் கிட்டாமையாலே அபிநிவேசம் கரைபுரண்டு அவர்கள் புலம்பியபுலம்பலை இவ்வாழ்வார் அறுவாதம் பண்ணினதாக அருளிச்செய்யப்பட்டிருந்தாலும் விஷயம் அவ்வளவே யன்று ; அவ்வாய்ச்சிகளின் அவஸ்தை தமக் குப் பிறந்து அவர்களைப் போலவே ஆற்றாமை கரைபுரண்டு பேசுகிறார்கள, “அவ்வவஸ்தை பிறந்து கூப்பிட்ட” என்பர் பெரியவாச்சான்பிள்ளையும். *

தந்தைகாலில் விலங்கறவந்துதோன்றிய தோன்றல்பின் * தமிழேன்றன் சிந்தை போயிற்றுத் திருவருளவளிடைப் பெறுமளவிருந்தேனை *

அந்திகாவல னமுதுறுபசங்கதி ரவைசட வதனோமே *

மந்தமாருதம் வனமுலைதடவந்து வலிசெய்வ தோழியாதே.

(க)

கோல் தும்பீ!—;

வண்டு அமரும் { வண்டுகள் படிந்த சோலை
சோலை { களை யுடையதும்
வயல் கழனினை யுடையதுமான
ஆலி திருவாலியென்கிற
நல் நாடன் நல்லநாட்டுக்குத் தலைவரும்
கண்ட சீர் { பிரத்யக்ஷமான திருக்குணங்
களை யுடையவரும்
வென்றி ஜயசீலருமான
கலியன் திருமங்கையாழ்வார்
ஒலி அருளிச்செய்த

மாலை { இச்சொல் மாலையைக்
கொண்டு,
கொண்டல் { மேகத்தின் நிறம்போன்ற
நிறம் { நிறத்தையுடையனான
வண்ணன்
கண்ண { திருக்கண்ணபுரத்
புரத்தானை { தெம்பெருமானை
தொண்ட
ரோம் { அடியோங்கள்
பாட பாடும்படியாக
கினைந்து நீ நெஞ்சிற்கொண்டு
ஊதாய் ஊதவேணும்.

***— திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த இப் பாசுரங்களைக்கொண்டு தொண்டர்கள் திருக்கண்ணபுரத் தெம்பெருமானைப் பாடுகவென்று நீ உன் ஹ்ருதயத்திலே கொண்டு அவன் பக்கவிலே அறிவித்து எங்களுக்கு அவன் முகந் தரும்படிபண்ணி எங்கள் குறையைத் தீர்க்கப்பாராய் தும்பீ! என்கை.

நிகமநப் பாசுரங்களில் “பூவளநுங் கற்பகஞ்சேர் பொன்னுலகில் மன்னவ ராய்ப் புகழ் தக்கோரே” “நீர்மலி வையத்து நீடு நிற்பார்களே” “நாமருவியிவை பாட வினையாய் நண்ணுவே” என்று பயனுரைப்பதுபோல இப்பதிகத்திற்குப் பயனுரைக்கப் படவில்லை; தொண்டர்கட்குத் திருமொழியைப் பாடுதல் ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமென்று காட்டப்பட்ட தாயிற்று.

“தொண்டர்கள் பாட” என்று படர்க்கையாகச் சொல்ல வேண்டுமிடத்துத் ‘தொண்டரோம்’ என்று தன்மையாகச் சொல்லியிருந்தாலும் படர்க்கையில் நோக்காகக் குறையில்லை. ஈற்றடியின் உட்கருத்து யாதெனில்; ஆழ்வார் தாம் குறைதீரப் பெற்றால் தொண்டர்க ளெல்லாரும் தம் குறைதீரப் பெற்றதாக நினைப்பர்களாதலால் அந்த மகிழ்ச்சியினால் இத் திருமொழியை உவந்து பாடுவர் கள்; அப்படி செய்விக்க வேணுமென்று தும்பீபோல்வாரான பாகவதர்களை வேண்டுகிறபடி. (க0)

அடிவரவு:— விண்ணவர் வேதம் விண்ட நீர் ஏரார் மார்வில் வாமனன் நீலம் நத்தன் வண்டமரும் தத்தை.

நான்காந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

தந்தை { ததப்பனாரான
நந்தகோபருடைய
காலில் காலில் பூட்டியிருந்த
விலங்கு விலங்கானது
அற இற்று முறிந்த விழும்படி
வந்துதோன்றிய திருவவதரித்த
தோன்றல் { ஸ்வாமியான கண்ணபிரா
பின் னுடைய பின்னே
தமியேன் { தனிப்பட்டிருக்கின்ற
தன் என்னுடைய
சினதை நெஞ்சானது
போயிற்று போய்விட்டது;
அவனிடையே அப்பெருநானிடத்தில்
திருஅருள் கருபையை

பெறும் அளவு { பெறுவதற்கு ஸமயம் பார்த்
இருந்தேனே { திருக்கின்ற என்னை
அந்தி { இராப்பொழுதுக்கு இறைவ
காவலன் { னை சந்திரனுடைய
அமுது உறு அமுதம் பிக்க
பசுங் கதிர் { அப்போதுண்டான
அவை { கிரணங்களானவை
சுட தழிக்க,
அதனோடும் அதோடுகூட,
மந்த மாருதம் மெல்லிய தென்றற்காற்றும்
வனம் முலை { அழகிய முலைத்தடத்திலே
தடம் உந்து வந்து வீசி
வலி செய்வது { ஹிம்ஸைபண்ணுவதில்
ஒழியாது { பின்றும ஒய்கிறதில்லை.

* * *—தனிக்கிடை கிடந்து வருந்துகின்ற என்னுடைய நெஞ்சானது கண்ணபிரானைப் பின்பற்றிச் சென்றொழிந்தது; நெஞ்சு கைவிட்ட இந்த ஸமயத்திலே அப்பெருமானுடைய அருளாவது கிடைக்குமோ வென்று பார்த்திருக்குமெனக்கு அவ்வருள் கிடைபாதது மன்றிக்கே உலகத்தில் மற்றுள்ளவர்கட்குத் தாபத்தைத் தணித்துக் குளிர்ச்சியைப் பண்ணவல்ல நிலாத் தென்றல் முதலியனவும் என் திறத்திலே விபரீதங்களா யிருக்கின்றனவே! அந்தோ! என்கிறாள்.

தேவகியின் வயிற்றிற் பிறக்கும் பிராணியினால் தனக்கு மரணமுண்டாகுமென்று ஆகாசவானியினாலறிந்த கம்ஸன் அவளைக் கத்தியினால் வெட்டிக்கொல்லப் புகுந்தபோது நல்வார்த்தைகளால் ஒருவாறு ஸமாதான மடைந்து வஸுதேவ தேவகிகளை விலங்கிட்டுச் சிறையிலடைத்துவைக்க, “மக்களறுவரைக் கல் விடை மோத இழந்தவள் தன் வயிற்றில், சிக்கன வந்து பிறந்து நின்றாய்” என் கிறபடியே கண்ணபிரான் திருவவதரித்தவுடனே அவ்விலங்கு முறிப்பட்டுக் கழன் றொழிந்ததென்று இதிலாஸபுராணங்கள் கூறுதலால் ‘தந்தை காலில் விலங்கற வந்து தோன்றிய தோன்றல்’ எனப்பட்டது. அவன்பின் சினதை போயிற்றென் றது—அந்த வரலாற்றை அதுஸந்தித்து நெஞ்சு ஈடுபட்டுப் போயிற்று என்ற வாறு. தந்தைதாயருடைய விலங்கைப் பரிஹரித்தவன் காதலியின் விலங்கைப் பரிஹரிக்கத் திருவுள்ளம்பற்றுகிறானல்லையே! என்று நெஞ்சு அழிகின்றதென் பது உட்கருத்து.

அவன்றான் அருள்மறுத்தால் அவனுடைய விபூதியும் அருள்மறுக்க வேணுமோ? உலகுக்கு நன்மையைப் பயக்கவேணுமென்று அவனால் நியமிக்கப்பட்ட ன்ள சந்திரன் அம்ருத கிரணனாகையாலே அனைவர்க்கும் குளிர்ச்சியைப் பண்ணிநீர்க், அவனது கிரணங்கள் என்னொருத்திக்கே தாபத்தை விளைக்கக் காரண

மென்றோ? இப்படியோ அவன் ஸங்கல்பித்து வைத்தது? அது கிடக்க; மந்த மாருதம் வீசாதோவென்று அதனை யெதிர்பார்த்து அனைவரும் களியாடிக அது என் முலைத்தடத்திலே வீசி வலிசெய்கின்றதே! அது தானும் சற்றுப்போதே? ஓயாது வலிசெய்கின்றதே! என் செய்வேன் என்கிறான் பின்னடிகளில். விரலி களுக்கு நிலாத்தென்றல் முதலியவை பாதகங்களாகுமென்க.

‘தமியேன்’ என்றாலும் ‘தனியேன்’ என்றாலும் ஒக்கும். இருந்தேனை— நிகழ்காலப் பொருளில் வந்த இறந்தகாலம்; இருக்கின்ற என்னை என்றபடி. அந்திகாவலன் = ஸந்த்யா காலத்திற்கு வாசகமான அந்தி என்னுஞ் சொல் இலக் கணையால் இரவைச் சொல்லுகின்றது; இராப்பொழுதுக்குக் காவலன் சந்திரன்; ‘நிராபதி:’ என்பர் வடநூலாரும். மந்தமாருதம்—வடசொல் தொடர். (க)

மாசிமாக்கடல் வளைவணற்கிளையவன் வரைபுரை திருமார்பில் *

தாரினுசையிற் போயினனெஞ்சமும் தாழ்ந்ததோர் துணைகாணென் *

ஊரும் துஞ்சிற் றலகமுந் துயின்றது ஒளியவன் லிசம்பியங்கும் *

தேரும் போயிற்றுத் திசைகளும்மறைந்தன செய்வதொன்றறியேனே. (உ)

மாசி	மேகம்போன்றவனும்	தூர் துணை	{ உதவியான பொருவரைபுந்
மா கடல்	கீலக்கடல் போன்றவனும்	காணென்	{ காண்கின்றிலென்;
வளை வணற்கு	{ சங்குபோன்ற [வெளுத்த] நிறமுடையனான பலராம னுக்குப் பின் பிறந்தவனுமான கண்ணபிரானுடைய	ஊரும்	{ ஊரிலுள்ளாரும்
இளையவன்		துஞ்சிற்	{ உறங்கொள்ள;
		உலகமும்	{ உலகங்களும் உறங்கின;
		துயின்றது	
வரை புரை	மலைபோன்ற	லிசம்பு	ஆகாசத்திலே
திரு மார்பில்	திருமார்பிலுள்ள	இயங்கும்	ஸஞ்சரிக்கின்ற
தாரின்	மாலையினிடத்து	ஒளியவன்	{ ஸூர்யனது தேரும்
ஆசையின்	ஆசையினால்	தேரும்	
போயின	என்னைவிட்டு நீங்கின	போயிற்று	மறைத்துபோயிற்று;
கெஞ்சமும்	மனமும்	திசைகளும்	திக்குக்களும்
		மறைந்தன	தெரியவில்லை;
தாழ்ந்தது	{ மீண்வரைத் தாமதித்தது; [அவனிடத்திலேயேகால் தாழ்ந்துவிட்டது.]	செய்வது	{ (இக்கிலைமையில்) செய்யத்தக்கது ஒன்று மறிகின்றிலென்.
		ஒன்று	
		அறியேன்	

* * *—எம்பெருமான் திருமார்பிலுணர்ந்துள்ள மாலையில் ஆசையாலே என்னைவிட்டு அங்குச்சென்ற எனது நெஞ்சானது அதைப் பெற்றுத் திரும்பி வருதலோ அன்றிப் பெறுதற்கரிது என்று ஆசையை விட்டிட்டுத் திரும்பிவரு தலோ ஆக இரண்டத்தொன்று செய்யாது 1. “சீரிருக்கு மறைமுடிவு தேடரிய திருவரங்கரை வணங்கியே திருத்துழாய் தரில் விரும்பியே கொடு திரும்பியே வருதலின் றியே, வாரிருக்குமுலை மலர்மடந்தையுறை மார்பிலே பெரிய தோளிலே

மயங்கியின்புற முபங்கி பெண்ணைப் பறந்து தன்னைப் பறந்ததே” என்றும் போலே அவன் பக்கவிலேயே கால் தாழ்ந்துவிட்டது; இதுவரையில் எனக்குத் துணையாயிருந்த நெஞ்சு அகன்று போகையாலும் உற்ற துணைவனான அப்பிராணனும் உபேக்ஷிக்கையாலும் இனி யெனக்குத் துணையாவாறில்லையே; உண்டியே உடையே உகந்தோடு மிம்மண்டலத்தோடே * உண்ணுஞ் சோறு பருகுநீர்த் தின்னும் வெற்றிலையுமெல்லாம் கண்ணென்றிருக்கிற எனக்கு ஒரு சேர்த்தியில்லை யாகையாலே ஊராரும் உலகத்தாரும் ஏக்கேடுகெட்டாலும் அவர்களைப்பற்றி எனக்கு விசாரமில்லை: ஆயினும் யாருடனாவது எதையாவது பேசிக் கொண்டு இப்பாழும் பொழுதைப் போக்கித் தொலைப்போமென்று பார்த்தாலும் ஊராரும் உலகத்தாரும் எண்ணப்போலே பகவத்விஷயத்தில் ஈடுபட்டவர்கள் லாமையாலே தாங்கள் விரும்பிய விஷய போகங்களைக் குறையறப்பெற்றுக் களித்துக் கொறுட்டைவிட்டு உறங்குகிறார்கள்; உலகப்பொருள்களில் எதையேனுங் கண்டு கொண்டாகிலும் இந்தப் பிரிவாற்றாமையை ஒருவாறு ஆற்றுவோம் என்று பார்த்தாலோ, * சுழன்றிலங்கு வெங்கதிரோன் தேரோடும் போய்மறைந் தான்; இருள்முடிக்கிடப்பதனாலே ஒரு பொருளையுங்காண விரகில்லை; அந்தோ! புறம்புள்ளா ரொருவருமில்லையாயிற்று; நெஞ்சம் குடிபோயிற்று; நாயகனோ வந்தணிகின்றிலன்; காலமோ துயர் நெடுகும்படியான இராக்காலமா யிராகின்றது; என்ன செய்து தரிக்கலாமென்று தெரியவில்லையே என்கிறான்.

“மாரிமாக்கடல்” என்றதில் உவமவுருபு தொக்கிக் கிடக்கின்றது; மாரி போலவும் மாக்கடல் போலவுமுள்ளவன் என்றவாறு. வேறு வகையாகவுங் கொள்ளலாம்;—மாரி—மேகங்கள் படிசின்ற, மாக்கடல்—பெரிய கடலிலுண்டான, வளை—சங்குபோன்ற, வண்ணந்து—நிறத்தையுடைய பலராமனுக்கு, இனையவன்—என்று. பலராமன் ஆகிசேஷனுடைய அம்ஸமாதல்பற்றி வெண்மைநிறமுடையதால் வளைவண்ண நெனப்பட்டான். 1. “முன்னலோர் வேள்ளிப் பெருமலைக்குட்டன் மொடு மொடு விரைந்தோட” என்றார் பெரியாழ்வாரும். கண்ணபிரான் பெண்களைப் பிரிந்து நெடுநாள் அந்யபரானு யிருந்திடுவன்; அப்போது பிரிவாற்றாமையின்களத்தினால் அப்பிரான்மீது மிக்கவெறுப்புக் கொண்ட பெண்கள் ‘இனி ஒருநாளும் அப் படுபாவியின் முகத்தில் விழிக்கக் கடவோமல்லோம்; அவனானே வேறு கதியற்று வந்து நின்றாலும் கதவடைத்துத் தள்ளக்கடவோம்’ என்று ஸங்கல்பித்துக் கொண்டிருப்பார்கள்; பலராமன் இதனையறிந்து முன்னுடித் தான் பெண்களிடம் வந்து இன் சொற்களாலே கிருஷ்ணனுடைய குற்றங்களை மறப்பித்து அவர்களது சிற்றத்தையும் ஆற்றிச் சேரவிடுவன். (“ஐ-உ-தெ)நாவில யஸு மொவவநிதாஃ க்ருஷ்ணமஸாஃ வுஸாநு தம் க்ஷாஃ க்ருஷ்ணவீவஹம்ஹயாநம்” என்றார் பட்டரும் ஸ்ரீரங்க ராஜஸ்தவ உத்தராசதகத்தில்.) அந்த உபகார ஸ்மிருதிதோற்ற இங்கு ‘வளைவ ணற்கு இனையவன்’ எனப்பட்ட தென்ப.

‘தாரினுசையிற் போயின நெஞ்சமும் தாழ்ந்தது’ என்றது—என்னுடைய நெஞ்சானது அப்பெருமான் திருமார்பிலணந்த திருத்துழாய்மாலையைப் பெறுதற்கே பேராசை கொண்டிருக்கின்றது என்றவாறு. இப்படிப்பட்ட ஆசையுடையார் மற்று எவருயில்லாமையாலும், வேறுவகையான ஆசையுடையாரோடு தனக்குச் சேர்த்து யில்லாமையாலும் ‘ஓர் துணைகாணேன்’ என்றது.

‘ஊருந்துஞ்சிற்று உலகமும் துயின்றது’ என்றதற்கு ஸ்வாபதேசப்பொருள் கூறலாம்; ஆசார்ய ஹ்ருதயத்தில் “ஊரார் நாட்டார் உலகர் கேவலைச்வர்யகாம ஸ்வதந்தர்” என்றருளிச் செய்திருக்கையாலே, கைவல்யார்த்திகளும் ஐச்வர்யார்த்திகளும் ப்ரயோஜனாத்ரபரயா யிருக்கின்ற இவ்வுலகத்தவர்கள் செத்தபின்னம் போன்றிருக்கின்றனர்; அவர்களைக் கொண்டு நமக்கொரு காரியமில்லை என்றவாறு.

முற்காலத்தில் எம்பெருமானார் திருவடிகளில் ஆசரயித்த பிள்ளையுறங்கா வில்லிதாலர் திருநாட்டுக் கெழுந்தருள; அவரை ப்ரஹ்மாதத்திலே யெழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு செல்ல, அவருடைய தேவியாரான பொன்னாச்சி பிரிவாற்றாமைப் பாசுரமாகிய இத்திருமொழியை அநுஸந்திக்கத் தொடங்கி, முதற்பாசுர மதுஸந்தித்து இரண்டாவதான இப்பாசுர மதுஸந்திக்குமளவிலே முன்னே ப்ரஹ்மாத பெழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு செல்பவர்கள் விரைந்து செல்லுகையாலே திருத்தேர் மறைப, அதற்குத் தகுதியாகப் பொன்னாச்சியின் அநுஸந்தானம் “தேரும் போயிற்றுத் திசைகளும் மறைந்தன செய்வதோன்றறியேனே” என்றாக, அப்போதே பொன்னாச்சியின் பிராணனும் தன்னடையே விட்டு நீங்கிப்போயிற்று என்ற ஐதிஹ்யம் இங்கு அறியத்தக்கது. (உ)

ஆயன்மாயமே யன்றிமற்றேன் ? கையில் வளைகளு மிறைநில்லா *
பேயினருயி ருண்டிமேப்பிள்ளை நம்பெண்ணுயிர்க் கிரங்குமோ? *
தூயமாமதிக் கதிர்குடத்துணையிலை யிணைமுலை வேகின்றதால் *
ஆயன்வேயினுக் கழிகின்ற துள்ளமு மஞ்சேலென்பாரிலையே. (ரு)

ஆயன்	கண்ணிராணுடைய
மாயமே	{ வஞ்சனை தவிர வேற என்ன இருக்கிறது? (ஒன்றுமில்லை.)
அன்றி மற்று என் ?	
வளைகளும்	வளைகளும்
கையில் இறை நில்லா	{ கையில் சுண்ணகாலமும் தங்குவதில்லை;
பேயினார்	{ பேய்ச்சியாகிய பூதனையினுடைய
உயிர்	பிராணனை
உண்டிமே பிள்ளை	{ உண்டு அவனை முடித்த பிள்ளை

நம் பெண் உயிர்க்கு	{ (அவளைப்போல்) பெண் ணுப்பிறந்த நம்முடைய பிராணனுக்கு
இரங்குமோ	{ தயையண்ண ப்ரஸத்தி யுண்டோ?
தூய மா மதி	மறுவற்ற சந்திரானுடைய
கதிர்	கிரணங்கள்
சுட	தஹிப்பதனாலே
இணை முலை	இரண்டு முலைகளும்
வேகின்றது	திப்பற்றி யெரிகின்றன
ஆல்	அத்தோ !;

ஆணை இல்லை { (எரியும் நெருப்பையவிக்கத் துணையாவாரில்லை;	வேயினுக்கு வேய்க்குமுலுக்கு ஈடுபட்டு
உள்ளமும் மனமும்	அழிகின்றது மாய்கின்றது;
ஆயன் கண்ணிரானுடைய	அஞ்சேல் என்பார் { 'பயப்படாதே' என்று அபயமளிப்பாராரு இல்லையே. மில்லையே.

* * *—என் கையில் வளைகள் சுண்ணகாலமும் நிற்கின்றனவில்லை; இப்படி யாகைக்கு என்ன காரணமிருக்கும்? எம்பெருமானுடைய வஞ்சகமே இதற்குக் காரணமாயிருக்க வுடுக்கும்; வேறொன்றுமில்லை; எல்லார் திறத்திலும் அருள் செய்கின்ற அப்பெருமான் நம்பக்கவில் அருள் செய்வாமைக்குக் காரணமென்னோ வென்னில், பூதனை யென்னும் பேய்ச்சி பேய் வடிவை மறைத்துத் தாய் வடிவைப் பூண்டுகொண்டு திருவாய்ப்பாடியேற வந்து நள்ளிருளில் நஞ்சு தீற் றிய முலையைக் கொடுத்துத் தன்னைக் கொல்ல நினைத்தவன் முதுதலாக அப் பெருமான் ஸ்திரீ ஜாதியில் பரிபூர்ணமான பகைமையைக் கொண்டான்போலும்; 'பெண்ணாய்ப் பிறந்தவர்களுள்ளாரும் நம்மைக் கொல்லுங் கருத்துடையாரே யன்றி, ஒருவரும் நம்மிடத்தில் நல்லெண்ண முடையாரில்லை' என்று அவனுக் குக் கருத்துண்டாயிற்றுப் போலும்; ஆகவே பெண்ணாய்ப்பிறந்த நம்முடைய உயிர்க்கு அவன் எங்குனே இரங்குவன்? இரங்கவே மாட்டான். அவன் இரங்கி யருளாதவனவேயோ? உலகுக் கெல்லாம் குளிர்ச்சியைத் தரவல்ல சந்திர னுடைய கிரணங்கள் நம்மைத் தழிக்கின்றன; வேறு எந்த அவயவத்தையும் தழிக்கின்றனவில்லை; இணை முலைகளையாயிற்று தழிப்பது!; இந்த நிலைமை யிலே அப்பிரானுடைய வேய்க்குமுலோசை வந்து நெஞ்சை வலியக்கவரந்து கொண்டுகொண்டிருக்கிறது; இதற்கு மேற்படவும் ஒரு ஆபத்து விளையப்போவ துண்டோ? எவ்வளவு கொடிய ஆபத்து நேர்த்தாலும் அருகில் யாரோனுமிருந்து 'அஞ்சாதேகொள்' என்று தைரியங் கூறினால் ஒருவரது ஆயிரிருக்கலாம்; அப் படி இங்கு அஞ்சேலென்பாரையுங் காணோம். ஆபத்தை நீக்கி அபயமளிக்கவல்ல அவன்றானே ஆபத்தை விளைத்து அச்சத்தை யுண்டாக்கும்போது அஞ்சே லென்னவல்லார் வேறுயாவருளர்? என வருந்தித் கூறுகின்றார்.

"அஞ்சலென்பாரில்லையே" என்றும் பாடமுண்டு; அது ஒசைக்கு மிகச் சேரும். (ந)

கயங்கோள்புண்தலைக் களிந்து வெந்திறற்கழல்மன்னர் பெரும்போரில் *
மயங்கவேண்டங்கும் வாய்வைத்த மைந்தனும் வந்திலன் மறிகடல்நீர் *
தயங்கு வெண்டிரைத்திலலை நுண்பனியேனும் தழல்முகந் திளமுலைமேல் *
இயங்குமாருதம் விலங்கிலென்னாலியை யெனக்கேனப் பெறலாமே. (ச)

சயம் கொள் புண்தலை {	(செயும் ரத்தமும்) தடாகம்	களிறு	யானைகளை
	போலே வற்றாதிருக்கிற	உந்து	தள்ளிநடத்தவல்ல
	புண்கள் திரம்பிய தலையையுடைய	கெவம் திறல்	{ வெவ்விய வலிமையை புடையவரும்

கழல்	வீரக்கழலையுடையருமான	வெண் திரை	{ வெண்மையான அலைகளாலுண்டான
மன்னர்	அரசர்களினுடைய	திவலை	திவலைகளாகிற
பெருபோரில்	பேரிய பாரதபுத்தத்தில்	துண் பணி	{ துட்பமான பணியென்ற எனும் { சொல்லப்படுகிற
மயங்க	அறிவுகலங்கும்படி	தழல்	நெருப்பை
வெண் சங்கம்	வெளுத்த பாஞ்சஜந்யத்தை	முகந்து	வாரிக்கொண்டுவந்து
வாய் வைத்த	{ திருப்பவளத்தில் வைத்து ஊதின	இன முலை	{ (எனது) இனமைதங்கிய மேல் { முலைகளின்மீது
மைந்தனும்	மஹாபுருஷனும்	இயங்கு	வீசுகின்ற
வந்திலன்	{ (என்னிடம்) வந்து சேர்த்தானில்லை;	மாருதம்	காற்றானது
மறி கடல்	{ அலைமடிசின்ற கடலினுடைய	விலங்கில்	தணியப்பெற்றால்
நீர்	ஜலத்தில்	என் ஆவியை	என் துயியை
தயங்கு	அசைந்துவருகின்ற	எனக்கு என	{ எனக்கு உரித்தாக பெறலாம் { அடையலாகும்

* * *—“பந்தார் விரலாள் பாஞ்சாலி கூந்தல் முடிக்கப் பாரதத்துக், கந்தார்களிற்றுக் கழன்மன்னர் கலங்கச் சங்கம்வாய்வைத்தான்” என்கிறபடியே எண்ணப்போல் பெண்ணாய்ப்பிறந்த பொருத்தியான த்ரௌபதியின் விரித்த கூந்தலை முடிப்பதற்காகப் பாரதப்போரில் வியாபரித்து * மலைபுரைதோள் மன்னவரும் மாரதரும் மற்றும் பலர்கூலைய நூற்றுவரும் பட்டழியத் திருப்பவளத்திலே பூரி பாஞ்சஜந்யத்தை வைத்து ஊதித் தன்னுடைய பகஷபாதத்தைக் காட்டியருளின மஹாபுராவன் இன்று என் விஷயத்திலே அருள் செய்கின்றிலனே!; படாத பாடுகள் பட்டு த்ரௌபதியின் மனோரதத்தைத் தலைகட்டினப்போலே எனக்காக ஏதேனும் படாதபாடுகள் படச்சொல்லுகிறேனோ? இங்கு-வரவேணுமென்றித்தனையேயன்றோ நான் வேண்டுவது.

அவன்படி அப்படியிருக்கட்டும்; “ஹ்ஷாஸூரூதகிவவதெ” [எம்பெருமானுக்கு அஞ்சிக்கொண்டு காற்று வீசுகின்றது] என்று உபநிஷத்திற் கூறியபடியே அப்பெருமானுக்கு அஞ்சி நடக்கின்ற காற்றும் அவன் கருத்தையே பின் சென்று என் ஆவியைக் கொள்ளை கொள்ளப்பார்க்கின்றது: எல்லார்க்கும் ஆவியைத் தளிர்ப்பிக்கின்ற மந்தமாருதமானது இப்போது என் ஆவியைமாய்க்கின்றபடியாலே இஃது எப்போது தணியப்போகின்ற தென்று எதிர்பார்க்கவேண்டியறாயிற்று; ஒருகால் தணியப்பெறில் என்னுடைய ஆவி என்னுடையதுதானென்று நினைத்துக்கொள்ள இடமுண்டாகுமென்றாலாயிற்று.

பாரதப்போரில் வந்து நின்ற அரசர்கள் எப்படிப்பட்டவர்களென்னில்; கயங்கொள் புண்தலைக் களிறுந் வேந்திறல்—யானைகளைச் சேனைத்தொகையாக நடத்திக்கொண்டு வந்தவர்கள் என்றும் பொருள் கூறலாம், யானைகளையும் கையாலே நெரித்துத் தள்ளவல்ல பெருமிடுக்கர் என்றும் பொருள் கூறலாம்

யானைகளின் மந்தகம் எப்போதும் மாவட்டியிலில் குத்தப்பட்டு விரணங் கொண்டு சேயும் ரத்தமும் ஓ அறுக்கயம்போலே விருக்குமாதலால் 'கயங்கோள் புண்தலை' என்று களித்துங்கு விசேஷண மிடப்பட்டது; யானைச்சாதிக்கு இயற்கை விசேஷணமென்க.

காற்று வீசும்போது கடலைத்திவலைகளைக் கொணர்ந்து வீசும்; அவை விரலிகளுக்கு நெருப்புப்பொறி போன்றிருக்கு மென்க. மாருதம்—வடசொல். விலங்கில்—விலகினால். இந்தக்காற்று இப்படியே சிறிதுபோது விசிக்கொண்டிருக்குமாசில் என் ஆவி என்னுடையதன்று, இழந்தேபோமித்தனை என்ற வாறு. (ச)

ஏழுமாமரம் துளைபட்சிலைவளைத் திலங்கையை மலங்குவித்த ஆழியான் * நமக்கருளிய வருளோடும் பகலெல்லை கழிகின்றதால் * தோழி! நாமிதற் கேன்செய்தும்? துணையில்லை கடர்படுமுதுநீரில் * ஆழவாழ்கின்ற ஆவியையவேதோ ரந்திவந் தடைகின்றதே. (ரு)

ஏழு மா மரம் ஸத்தஸாலவருகங்கள்
துளைபட { (ஸ-க்ரீவனுடைய
நம்பிக்கைக்காகத்)
துளைபடும்படி
சிலை வில்லை
வளைத்து வளைத்தவனும்,
இலங்கையை லங்காபுரியை
மலங்குவித்த கலங்கப்பண்ணினவனுமான
ஆழியான் { அறுகாழி மோதிரத்தைக்
கையிலேயுடைய
இராமபிரான்
நமக்கு } நம்விஷயத்திற்பண்ணின
அருளிய } கிருபையோடுகூட
அருளோடும் }
பகல்எல்லை { பகற்போதும் முடிந்த
கழிகின்றது } போகாவின்றது;
ஆல் அந்தோ!;

தோழி வாராய் தோழி!;
இதற்கு நாம் { இந்த ஆபத்துக்கு நாம்
என் செய்தும் { என்ன பரிஹாரம்
செய்யவல்லோம்!;
துணை இல்லை துணைகிற்பார் ஆருமில்லை;
கடர் ஸூர்யனானவன்
படு தான்தோன்றின
முதுநீரில் ஸமுத்தீர்த்தினுள்
ஆழ ஆழ்ந்தமறைந்துபோக,
வாழ்கின்ற { பிழைத்திருக்க கிளைத்
ஆவியை { திருக்கின்ற பிராணனை
அவெது முடிப்பதான
ஒர் அந்தி { ஒரு ஸாயம்ஸந்த்யாகால
மானது
வந்து அடை { வந்து சேர்கின்றதே!.
கின்றதே }

* * *—அன்பர்கட்கு அருந்தொழில்கள் செய்யுமவன் என்று புகழ்பெற்ற பெருமான் இதுவரையில் நமக்குச் செய்திருந்த அருளும் போயிற்று, பகற் பொழுதும் போயிற்று; எம்பெருமானருள் மறுத்தாலும் பகற்பொழுதாகிலு மிருந்தால் ஒருவாறு உலகப்பொருள்களையாவது கண்டுகொண்டு ஆற்றலாம்; அவனருளோடு கூடவே பகற்போதும் போயிற்றே; தோழி! இதற்கு நாம் என் செய்யக்கடவோம்; நமக்கு ஆரும்துணையில்லையே; ஸூர்யன் தான்

ஓ அறுக்கயம்—ஒருளும் வற்றாத குளம்.

தோன்றின ஸமுதரத்திலேயே சென்று அஸ்தமிக்க, இன்னம் கிறிது நாளைக்கு ஐந்திருக்கவல்ல பிராணனை இன்றே முடிப்பதாக மாலைப்பொழுது வந்து சேர்ந்து விட்டதே! அந்தோ! என்கிறான்.

ஏழுமாமரத் துளைப்படச் சிலைவளைத்து = ஸுகீர்வன் இராமபிரானால் அபயப் பரதாநஞ் செய்ப்பெற்ற டின்பும் மனந்தெனியாமல் வாலியின் பேராற்றலைப் பற்றிப்-பலவாறு சொல்லி, வாலி மராமரங்களைத் துளைத்ததையும் துந்துபியின் உடலெலும்பை ஒரு யோசனைதூரம் தூக்கி யெறிந்ததையும் குறித்துப் பாராட்டிக் கூறி, இவ்வாறு பேராற்ற லமைந்தவனை வெல்வது ஸாத்நியமாகுமோ? என்று சொல்ல, அது கேட்ட லக்ஷ்மணன் 'உனக்கு விச்வாஸம் இல்லையாயின் இப்போது என்ன செய்யவேண்டுவது?' என்ன, ஸுகீர்வன் 'இராமபிரான் நீறுபூத்த நெருப்புப்போலத் தோன்றினும் வாலியின் வல்லமையை நினைக்கும் போது ஸந்தேஹ முண்டாகின்றது; ஏழு மராமரங்களையுந் துளைத்து இந்தத் துந்துபியின் எலும்பையும் இருதாறு விரற்கடை தூரம் தூக்கி யெறிந்தால் எனக்கு நம்பிக்கையுண்டாகும்' என்று சொல்ல, ஸுகீர்வனுக்கு நம்புதலுண்டாக்குமாறு அவனது வார்த்தைக்கு இயைந்து இராமபிரான் துந்துபியின் உடலெலும்புக் குவியலைத் தனது காற்கட்டை விரலினால் இலேசாய்த் தூக்கிப் பந்து யோஜனை தூரத்துக்கு அப்பால் எறிய, அதனைக் கண்ட ஸுகீர்வன் 'முன்பு உலராதிருக்கையில் வாலி இதனைத் தூக்கியெறிந்தான்; இப்போது உலர்ந்துபோன இதனைத் தூக்கியெறிதல் ஒரு கிறப்பன்று' என்று கூற, பின்பு இராமபிரான் ஒரு பாணத்தை ஏழு மராமரங்களின்மேல் ஏவ, அது அம்மரங்களைத் துளைத்ததோடு ஏழுலகங்களையுந் துளைத்துச் சென்று மீண்டு அம்பராத் துணியை யடைந்தது என்றாநிற்று வரலாறு; இப்படி எனக்காக ஏதேனும் அருமைபான காரியம் செய்யவேண்டுமென்கிறேனே என்றவாறு.

இலங்கையை மலங்குவித்த = 1. "உண்ணுதாறங்காது ஒலிகடலை யூடறுத்துப், பெண்ணுக்கை யாப்புண்டு தாமுற்ற பேதெல்லாம்" என்னுமாபோலே ஒரு ஸீதாபிராட்டியின் உடம்பிலே ஆசை வைத்துப் பட்டபாடுகள் தெரியுமே; அப்படி ஏதேனும் எனக்காகப் பாடுபடவேண்டுகிறேனே? என்கை.

[ஆழியான்.] "கைகையியுடைய வரத்தில் அகப்படாதது அறுகாழியொன்றுமே போலே" என்பது பெரியவாச்சான் பிள்ளை வியாக்கியான ஸ்ரீ ஸூக்தி.

'அருளோடும் பகலெல்லை கழிகின்றது = அருளும் கழிந்தது, பசற்பொழுதுந் கழிந்தது என்றபடி. முன்றாமடியில், செய்தும் = தன்மைப் பன்மை வினை முற்று. (6)

முரியும் வேண்டிரை முதகயம்தீப்பட முழங்கழ லெரியம்பின் *
வரிகொள்வெஞ்சிலை லளைவித்தமைந்தனும் வந்தில னென்செய்கேன்?
எரியும்வெங்கதிர் துயின்றது பாலியேனீகைகேடுங் கண்துயிலா *
கரியநாழிகை யூழியிற்பெரியன கழியுமா நறியேனே. (க)

முரியும் கிளர்ந்த அலைகின்ற
 வெண் திரை வெளுத்த அலைகளையுடைய.
 முதுகயம் ஸமுத்ரமானது
 தீப்பட தீக்கொளுவியெரியும்படி
 முழங்கு அழல் { ஒலியுடைய நெருப்பு
 எரி அம்பின் { எரியாகின்றனள
 அம்புகளையுடைய
 வரி கொள் { அழகியதாய்க் கொடிதா
 வெம் சில { யிருந்துள்ளவில்லை
 வளைவித்த வளையச்செய்த
 மைந்தனும் { மஹாவீரனை இராம
 பிரானும்
 வந்திலன் வரவில்லை;

என் செய்கேன் } என்னபண்ணுவேன்?;
 எரியும் பிரகாசித்துக்கொண்டிருந்த
 வெம் கதிர் ஸூரியனும்
 துயின்றது அஸ்தமித்தான்;
 பாலியேன் பாலியான என்னுடைய
 இணை நெந்நிங் { பெரிய இரண்டுகண்களும்
 ஈண் துயிலா { உறங்குகின்றனவில்லை;
 ஊழியின் கல்பகாலத்திற்காட்டிலும்
 பெரியன் பெரியவையாயுள்ள
 கரிய நாழிகை இரவு நாழிகைகள்
 கழியும் ஆறு { எப்படி கழியப்
 அறியேன் { போகின்றனவோ
 அறிகின்றிலேன்.

* * *—கடற்கரையிலே விபீஷணன்வான் வந்து சரணமடைந்து பெருமா
 னுடைய திருவருளுக்கு இலக்கான பிறகு, விபீஷணன் பெருமானை நோக்கி
 'ஸ்வாமீ! இந்த நம்முடைய ஸேனைகள் கடலைக்கடந்து அப்பாற் செல்லவேண்டு
 மாதலால் அதற்காகக் கடலரசனை நீர் சரணம் புகவேணும்' என்ன, இராம
 பிரான் கடலைக்கடக்க உபாயஞ் சொல்லவேண்டுமென்று கடலரசனாகிய வருண
 னைப் பிரார்த்தித்துத் தர்ப்பசயனத்திலே படுத்து மூன்று நாளளவும் ப்ராயோப
 வேசமாகக் கிடக்க, ஸமுத்ர ராஜன் அப்பெருமானது மஹிமையைக் கருதாமல்
 உபேகஷையா யிருந்திடவே, ஸ்ரீராமன் அதுகண்டு கோபங்கொண்டு 'அனைவரும்
 நடந்தே செல்லும்படி கடலை வற்றச் செய்வேன்' என்று ஆக்ரேயாஸ்தரத்தைத்
 தொடுத்த வரலாறு இங்கு ஸ்மரிக்கத் தக்கது.

ஸர்வலோக சரணயன் சரணாகதி பண்ணுகிறானென்று சிறிதும் நினையாமல்
 கீழ்மண் கொண்டு மேல்மண் விசி அலையெறிந்த செருக்கை உட்கொண்டு 'முரியும்
 வெண்டிரை முதுகயம்' எனப்பட்டது. எப்போதும் அருள்வடிவமாகவே
 யிருக்கும்பெருமான் சிறிச் சிவந்த கண்ணினராய்க் கடலரசன்மேல் அம்பு
 தொடுத்தது ஏதுக்காக? கடலைக்கடந்து இலங்கைக்குச் சென்று அங்கு அசோக
 வனத்திலிருக்கும் மைதிலியோடு கூடி மகிழவேணுமென்கிற ஆசையினாலன்றோ?
 அங்கு அங்ஙனம் பாரித்தவர் என்னோடு வந்து கலப்பதற்கு ஒரு இடையூறு
 மில்லையாயிருக்கவும் ஏனோ உதாஸீராயிருக்கிறார்! என வருந்துகிறார் பரகால
 நாயகி.

ஸூரியனும் அஸ்தமித்து விட்டான்; இரவிலே உறக்கம் வரவேண்டியது
 ப்ரார்த்தமாயிருந்தும் பாவியேனுடைய கண்கள் உறங்குகின்றிலை; 1. "நீரிரவும்,

ஓயும் பொழுதின்றி ஊழியாய் நீண்டதால்” என்னுமாபோலே பிரளயராத்ரி யினும் நெடுகிச் செல்கின்ற இவ்விராப்பொழுது எந்நகன் கழியப்போகின்றதோ அறிகின்றிலேன் என்கிறார் பின்னடிகளில்.

கரிய நாழிகை = இராப்பொழுதானது இருண்டு கறுத்திருப்பதனால் நாழிகையிலும் அக்கருமை ஏற்றிக் கூறப்பட்டது. கரிய நாழிகை—கொடிதான் நாழிகை என்னவுமாம். (சு)

கலங்கமாக்கடல் கடைந்தடைத் திலங்கையர்கோனது வரையாகம்
மலங்க * வெஞ்சமத்தசேரந் துரந்த எம்மடிகளும் வாரானால் *
இலங்குவெங்கதி ரிளமதியதனோமே விடைமணியமே * ஆயன்
விலங்கல்வேயினதோசையுமாயினி வினாவதோன் றறியேனே. (எ)

மா கடல் பெரிய கடலானது
கலங்க கலங்கும்படியாக
கடைந்து (அதனைக்) கடைந்தவனும்
அடைத்தி { (அக்கடலில்) அனை
கட்டினவனும்
இலங்கையர் { இலங்கையிலுள்ளார்கள்
கோனது { அரசனான
இராவணனுடைய
வரை ஆகம் மலைபோன்ற மார்பானது
மலங்க வியாகுலப்படும்படி
வெம் சமத்து கொடியபோரில்
அடு சரம் கொலையம்புகளை
துரந்த பிரயோகித்தவனுமான
எம் அடிகளும் எமது ஸ்வாமியும்
வாரான் வரவில்லை;
ஆல் அந்தோ!;
இலங்கு விலங்காகின்ற

வெம் கதிர் { கரோமான கிரணங்களை
யுடைய
இள மதி { இளம்சந்திரனோடுகூட
அதனோடும்
விடை ஒருதினுடைய
மணி { (சமுத்தில்கட்டின
மணியின்) ஒசையும்
அடம் { (என்னைக்) கொலை
செய்கின்றது;
ஆயன் { இடையான கண்ண
பிராணிதத்துள்ள
விலங்கல் { மலைமூங்கிறகுழலினுடைய
வேயினது
ஒசையும் த்வறியும்
ஆய் உண்டாக,
இனி { இனி உண்டாகப்போகும்
வினாவது { ஆபத்தை ஒன்று
ஒன்று மறிகின்றிலேன்.
அறியேன்

* * *—(1. “விண்ணவரமுதுண அமுதில் வரும் பெண்ணமுதுண்ட வெம்பெருமானே” என்கிறபடியே) தேவர்களுக்கு அமுதமெடுத்துக் கொடுக்கிற விபாஜத்தினால் சிறந்த அமுதமாகிய பிராட்டியைத் தான் பெறுதற்குக் கடலைக் கடைந்தான்; அவனைப்பெறுதற்கே மற்றொரு ஸமயத்தில் கடலையடைத் தான்; இலங்கையிற் புகுந்து எதிரிகள் விட்ட அம்புமாரிகளையெல்லாம் மேலேறுப் போர்புரிந்து இராவணனைக் கொன்றான்; இவ்வரிய பெரிய காரியங்களை

யெல்லாம் நோக்குங்கால் அப்பெருமானுக்கு ஸ்திரீ வ்யக்தியில் அளவற்ற காத லுள்ளமை நன்குவிளங்கும். ஒரு ஸ்திரீவ்யக்தி கிடைப்பதாயிருந்தால் பொறுக் கொணாத ஆயாஸங்களையும் பொறுத்துப் படாதன படுதற்கு வித்தனாயிருக்கு மப்பெருமான் நான் எளிதில் கிடைக்கிறேனென்றே என்னை உபேக்ஷித்திருப் பது! என்கிறாள் போலும்.

அவன்றான் வாராதொழியினும் என்னைக் கொலைசெய்வதற்கும் வழிதேட வேணுமோ? ஒரு புறத்திலே சந்திர கிரணங்களை ஏவி நலிகின்றான் ; மற்றொரு புறத்திலே மாட்டுக் கழுத்து மணியோசையை புண்டாக்கி நலிகின்றான் ; பிறரை யிட்டு நலிவது பேராதென்று தானே நேரில் நலியக்கருதி வேய்ங்குழலை வாயில் வைத்து ஊதி அவ்வோசையை யிட்டு நலிகின்றான் ; இன்னமும் எவ்வெவ்வித மான நலிவுகள் நேரப்போகின்றனவோ அறிகின்றிலே நென்றாளாயிற்று.

விடைமணி அடும்=மாலைப்பொழுதில் மாடுகள் மேய்ந்துவிட்டுத் திரும்பும் போது கழுத்திற் கட்டியுள்ள மணிகளை ஒசைப்படுத்திக்கொண்டே வரும்; அவ் வோசை செவிப்பட்டவாறே மாலைப்பொழுது நெருங்கினனாயறிந்து “மாலைபும் வந்தது மாயன்வாரான்” என்று நாயகி வருந்துவளென்க. “மாலைவாய்த் தன் னுடைய நாவொழியாதாடுந் தனி மணியின், இன்னிசை யோசையும் வந்தென் செவிதனக்கே, கொன்னவிலு மெஃகில் கொடிதாய் நெடிதாகும்” என்றார் பெரிய திருமடவிலும்.

விலங்கல் வேய்=கண்ணபிரான் ஊதும் குழல் மூங்கிலினால் செய்யப்பட் டது; அந்த மூங்கில் மலையில் விளைந்தது என்பதுபற்றி ‘விலங்கல்வேய்’ எனப் பட்டது. விலங்கலென்று பழைக்குப்பெயர். ‘வேய்’ என்ற மூங்கிலின் பெயர் அதனாற் செய்யப்பட்ட குழலுக்கு வாசகமானது ஆகுபெயர். (எ)

முழுதில்வையகம் முறைகேட மறைதலும் முனிவனும் முனிவேய்த *

மழுவினால் மன்னராகுயிர் வேளவிய மைந்தனும் வாரானால் *

ஒழுக்குண்பனிக் கோடுங்கிய பேடையையடங்கவஞ் சிறைகோலி *

தழுவுநள்ளிருள் தனிமையிற்கடியதோர் கோலேனை யறியேனே. (அ)

இ வையகம் இந்த லோகமானது
முழுது அடங்கலும்
முறை கேட { மரியாதை குலைந்த
மறைதலும் } போனதனால்
முனிவனும் ஜமதக்கிமுனிவன்
முனிவு எய்த { சிறந்தொள்ள
(அதுகாரணமாக)
மழுவினால் கோடாலிப்படையினால்
மன்னர் கூத்தியர்களினுடைய
ஆர் உயிர் அருமையானபிராணன்களை

வெளவிய கவர்ந்த
மைந்தனும் { மிடுக்கையுடைய
(பரசுராம) பிரானும்
வாரான் ஆல்-;
ஒழுகு பெருகுகின்ற
நுண் பணிக்கு சிறுபணிக்காக
ஒடுங்கிய ஒடுங்கிவர்த்திக்கிற
பேடையை பெண்பறவையை
அம் சிறை கோலி } அழகிய சிறகுகளைவிரித்து

அடங்கத் { ஸிபிடமர்க அணைத்தக்
தழுவும் { கொள்வதற்குரிய
எள்ளிருள் { ௧௦ கிசியில்
தனிமையின் { (இப்படி) தனிமைப்பட்டி
ருப்பதிற்காட்டிலும்

கடியது { கருமான
ஒர் கொடு { வேறொருபாபத்தை
வினை }
அறியேன் { அறிதின்றிலேன்.

* * *—உலகத்தில் எவரும் அழிப்பவரில்லாமையால் கொழுத்துத் திரிந்து கொடுமையியற்றிவந்த ஷத்திரிய வம்சங்கள் பலவற்றை நாசஞ் செய்தற் பொருட்டு நாராயணமூர்த்தி ஜமதக்ஷி முனிவரது மனைவியான ரோணுகையிடம் இராமனாயத் திருவவதரித்துப் பரக என்னுங் கோடாலிப்படையை ஆயுதமாகக் கொண்டு அதனாற் பரசராமனென வழங்கப்பெற்று வருகையில், ஒருநாள் கார்த்தவிர்யார்ஜுநனும் அவனது குமாரர்களும் ஜமதக்ஷியின் ஆசிரமத்தில் இளைப்பாறப்புகுந்த காலத்து அங்கே அம்முனிவனது ஹோமதேவவானது வேண்டின வஸ்துக்களை யெல்லாம் யதேஷ்டமாக அளித்துக் கொண்டிருப்பதைக் கண்ட இவர்கள் அப்பசுவைக் கொள்ளைகொள்ள விரும்பி அதனைக் கவர்த்து அம்முனிவனையுங் கொன்றிட்டது காரணமாகப் பரசராமன் அந்தக் கார்த்த விர்யார்ஜுநனையும் அவனது குமாரர்களையும் கொன்று அதனாலேயே ஷத்திரிய வம்சம் முழுவதன்மேலும் கோபாவேசங்கொண்டு உலகத்திலுள்ள அரசர்கள் பலரையும் இருபத்தொரு தலைமுறை பொருது ஒழித்திட்டானென்ற வரலாறு இங்கு உணர்த்தக்கது.

அநீதிபுரியுமவர்களைக் கருவழிப்பதற்கென்றே திருவவதாரம் பண்ணின தலைவன் தானே அநீதிசெய்யத் தலைப்பட்டானே! எனவருந்துகின்றான் பரகால் நாயகி. பிரதிபக்ஷிகளான ஷத்திரியர்களின் உயிரைக் கவர்த்த பெருமான் அன் புடையேனான என்னுடைய உயிரையுங் கவரப்பார்க்கிறானே! என்கிறாளாகவு மாம்.

பறவையினங்களும் குளிர்க்கு அஞ்சி ஒடுங்கிக்கிடக்கும் பேடையைச் சிற கினால் அணைத்து ஒன்றிக்கிடக்கும்படியான இந்த எள்ளிருட்போதிலே நாய கனைப் பிரிந்து பரிதபியா நின்ற என்னைப்போலே பாவஞ்செய்தாரு முலகி லுண்டோ என்கிறான் பின்னடிகளில். நாயகனைப் பிரிந்து தனிக்கிடை கிடப்ப தற்கு மேற்பட்ட பாபமில்லை யென்கிறான். (அ)

கனஞ்செய் மாமதிட் கணபுரத் தவனோமே கனலினி லவன்தந்த *
மனஞ்சே யின்பம்வந்துள்புக வேள்கி யென் வகைகேக விருந்தேனை *
சினஞ்செய் மால்விடைச் செறுமணி யோசையென் சிந்தையைச் சிந்துவிக்கும் *
அனந்த லன்றிலி னரீகுரல் பாவியே னுவியை யகேின்றதே. (க)

கனம் செய் { திண்ணதாகச்செய்யப்
பட்டுள்ள

மா மதின { பெரியதிருமதில்
களை யுடைத்தான

மால் விடை	பெரியவிருஷப்பத்தினுடைய
செறு மணி	க்ருரமான மணியினுடைய
ஒசை	த்வநியானது
என்	எனது நெஞ்சை
சின்னபயை	
சின்தலிக்கும்	சினிலமாக்குகின்றது ;
அனந்தல்	உறக்கங்கொண்டிருக்கின்ற
அன்றிலின்	அன்றிற்பறவையினுடைய
அரி குரல்	தழுதழுத்த பேச்சானது
பாலியேன்	பாலியான என்னுடைய
ஆவியை	உயிரை
அடுகின்றது	ஹிம்ஸிக்கின்றது.

அன்றில் என்பது ஒரு பறவை ; அது பெரும்பாலும் பனை மரத்தில் வாழும்; அது எப்பொழுதும் ஆணும் பெண்ணும் இணைபிரியாது நிற்கும். கண்ப்பெழுதுஒன்று ஒன்றைவிட்டுப் பிரிந்தாலும் அத்துயரத்தைப்பொருமல் ஒன்றை ஒன்று இரண்டு மூன்று தரம் கத்திக் கூவி அதன் பின்பும் தன் துணையைக் கூடாவிடின் உடனே இறந்துபடும். இப்புறவையை வட நூலார் க்ரோளஞ்சம் என்பர். ஆணும் பெண்ணுமான அந்த அன்றிற் பறவை இணைபிரியாமல் நெருங்கி ஒன்றோடொன்று வாயலகைக் கோத்துக்கொண்டு அவ்வுறக்கத்திலே வாயலகு தன்னில் நெகிழ்ந்தவளவிலே துயிலுணர்ந்து அப்பிரிவைப் பொருமல் மெலிந்து பெருந்தொனியாகக் கத்துகிற மிக இரங்கத்தக்க சிறு குரல் காமோத் தீபகமாய்ப் பிரிவாற்றாமைத் துயரை வளர்த்து விரலிகளை மிக வருத்தும் என்ப. (கூ)

ஏர்கோள் வைகுந்தமாநகர் புக்கிமையவரோடும் கூடுவரே.

(5)

வார் கொள்	கச்சு அணிந்த	கார் கொள்	மேகஸஞ்சாரத்தை யுடைய
மென் முலை	மெல்லிய முலைகளே யுடைய	பை பொழில்	பாந்தசோலைகளை
மடந்தையர்	(திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள)	மங்கையர்	யுடைத்தான திருமங்கை
அவர்	அப்பெண்கள்	காவலன்	நாட்டிலுள்ளார்க்குத்
			தலைவரான
தட கடல்	பெரிய கடலின் நிறம்	கலிகன்றி	ஆழ்வார்
வண்ணன்	போன்ற நிறமுடைய	உரைசெய்த	அருளிச்செய்த
	ஞானகண்ணபிரானுடைய	ஒலி	இச்சொற்களை
தாளை	திருவடிகளை	வல்லார்	ஒதியுணரவல்லவர்கள்
நயந்து	ஆசைப்பட்டு	ஏர்கொள்	அழகிய
ஆர்வத்தால்	அன்பினால்	வைகுந்தம் மா	பாமபதமென்னும்
		நகர்	திருநாட்டிலே
முன்		புக்கு	புகுந்து
புலம்பிய	முன்பு கதறின கதறலை	இமையவ	நித்யஸூரிகளோடே
புலம்பலை		ரோடும்	
அறிந்து	உட்கொண்டு,	கூடுவர்	சேரப்பெறுவர்கள்.

* * *—இப்போது தமக்குண்டான பிரிவாற்றாமைத் துயரம் முன்பு யௌவனம் நிரம்பிய திருவாய்ப்பாடியிற் பெண்கள் கண்ணபிரான் திருவடிகளை ஆசைப்பட்டுக் கிடையாமையாலே அவர்களுக்குண்டான துயரத்தோடு ஒத் திருத்தலால் அவர்கள் பேசினதாகத் தலைக்கட்டுகிறார். அவ்வாய்ச்சிமாருடைய அவஸ்தையே தமக்கு உண்டாகி அவர்கள் புலம்பிய புலம்பலே தம் வாயால் வெளிவந்த தென்றராயிற்று.

எம்பெருமானைப் பிரிந்து வருந்தி அவ்வருத்தத்தின் பரீவாஹரூபமாக நான் சொன்ன இத்திருமொழியை ஓதவல்லவர்கள் என்னைப் போலே எம்பெருமானைப் பிரிந்து வருந்த வேண்டாதே * ஒழிவில்காலமெல்லா முடனாய்மன்னி விழுவினா வடிமைசெய்யப் பெறுவர்கள், என்று பயனுரைத்தாராயிற்று. (க௦)

அடிவரவு:—தந்தை மாரி ஆயன் கயம் ஒழு முரியும் கலங்க : முழுது கணஞ்செய் வர்கொள் தொண்டர்.

ஐந்தாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளை சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

எட்டாம்பத்து—ஆரூந்திருமொழி,

தொண்ட ருய்யும்வகைகண்டேன்.

உரையவதாரிகை:—திருக்கண்ணபுரத் திருப்பதி விஷயமான இவ்வெட்டாம்பத்தில் கீழ்ஐந்து திருப்பதிகங்களும் தாய் பாசரமும் தலைமகள் பாசரமும் அந்நாயகத்தாலே சென்றன; இனி, மேல் ஐந்து திருப்பதிகங்களும் ஆழ்வார்தம் பாசரமாகச் செல்லுகின்றன.

கீழ்த் திருமொழியில் இவர் பட்ட பரிதாபங்களை பெல்லாம் உணர்ந்த எம்பெருமான் 'ஆழ்வார்! நீர் இங்ஙனே பரிதாபப்பானேன்? நாம் திருக்கண்ணபுரத்திலே வந்து நித்யஸந்நிதிபண்ணியிருப்பது உம்மைப் போன்ற அடியார்த் காகவன்றோ? நாம் விபவத்திலே செய்த அநுகூலபாக்ஷணமும் பிமநிகூல சிவக்ஷணமும் இவ்வர்ச்சையிலும்! நடத்தவல்லோமாக ஸந்நிதிபண்ணியிருக்கின்றோமிறே; ஆகையாலே உமக்கொரு குறையுண்டோ?' என்று ஆழ்வாரைத் தேற்ற, அவரும் தேறி அருளிச்செய்வதாய்ச் செல்லுகிறது இத்திருமொழி. *

தொண்ட ருய்யும்வகைகண்டேன் துளங்கா வரக்கர்துளங்க * முன் திண்டோள் நிமிரச் சிலைவளையச் சிறிதேழுமின்த திருமார்பன் * வண்டார் கூந்தல் மலர்மங்கை வடிக்கண்மடந்தை மாநோக்கம் கண்டான் * கண்டு கொண்டேந்த கண்ணபுரம் நாம்தொழுதுமே. (க)

தொண்டர் { பகவத் கைங்கரியத்தில்
ருசியுடையீர்கான்!
உய்யும் வகை உஜ்ஜீவிக்கும் வழியை
கண்டேன் தெரிந்து கொண்டேன்;
முன் முற்காலத்தில்,
துளங்கா { ஒருநாளும் கஷ்டப்பட்டறி
அரக்கர் யாத ராக்ஷஸர்கள்
துளங்க கஷ்டப்படுமபடியாக
திண்டோள் { வலிமை பொருந்தியிருந்த
நிமிர் தோள்கள் நிமிர்வு
சிலை வளைய வில்வளையவும்
சிறிதே { ஸ்வல்பமான சேற்றமே
முனிந்த கொண்டவனாய்
திரு மார்பன் { வடிவியைத் திருமார்பிலே
உடையவனாய்,

வண்டு ஆர் { வண்டேன் படிந்த கூந்தலை
கூந்தல் யுடைய பெரிய
மலர் மங்கை பிராட்டியா ரென்ன
வடி கண் { கூர்மை பொருந்திய
மடந்தை திருக்கண்களை யுடைய
பூமிப்பிராட்டியாரென்ன
இவர்களுடைய
மா நோக்கம் { சிறந்த கடைக்கண்
கண்டான் பார்வையை
அலுபவிப்பவனான
எம்பெருமான்
கண்டு கொண்டு { (சீத்யவாஸத்திற்குப்
பாங்கான இடமென்று)
உகந்த திருவுள்ளம்பற்றி
மகிழ்ந்து உறையுமிடமான
கண்ணபுரம் திருக்கண்ணபுரத்தை
நாம் தொழுதுமே. நாம் தொழுதுவோம்.

* * * —பாசுரர் தொடங்கும்போதே “தோண்டிர் உய்யும் வகை கண்டேன்” என்று தொடங்குகிற ஆழ்வாருடைய களிப்பை என் சொல்வோம்! கீழ்த்திருமொழியில் “வலிசெய்வ” தொழியாதே” என்றும் “செய்வதொன் றறியேனே” என்றும் “அஞ்சே லென்பாரில்லையே” என்றும் “என்னுயிரை எனக்கெனப் பெறலாமே” என்றும் “பாவியேனாகியை அடுகின்றதே” என்றும் கூறின அலமாப்பெல்லாம் பகலவனைக்கண்ட பணிபோல் அகன்றொழிந் தமை தோன்றத் தோண்டிருய்யும்வகைகண்டேன் என்று களித்துப் பேசுகிறார். இது ‘கண்ணபுரம் நாம் தொழுதுமே’, என்பதில் அந்வயிக்கும். திருக்கண்ணபுரம் தொழும்படியான பாக்கியம் பெற்றதுதானே தாம் கண்ட உய்யும்வகை என்ற வாறு. “ஒழிவில் காலமெல்லா முடனாய்மன்னி வழுவினாவடிமை செய்ய வேண்டும் நாம்” என்றும் போலே தொண்டுபூண்ட முதமுன்பதில் பாரிப்புர் கொண்டிருக்கு மவர்களே! நாம் ஸத்தை பெறுவதற்கு ஒரு நல்விருகண்டேன்; (அதாவது) திருக்கண்ணபுரம் தொழுவோம், வாருங்கோள் என்கிறார்.

அங்குள்ள எம்பெருமானுடைய திறம் பேசுவன மற்றவை. [துளங்காவரக் கர் துளங்க வித்யாதி.] துளங்குதலாவது-வருத்தப்படுகையும், அச்சப்படுகையும் கலங்குகையும். ஒரு நாளும் துளங்கியறியாத ராசுலர்கள் துளங்கும்படியாகத் தோள் நிமிர்த்துச் சிலைவளைத்த பெருமான் எழுந்தருளியிருக்குமிட மென்கை.

சிந்தே முனிந்த = பஞ்சவடியிற் பிராட்டியைப் பிரிந்தவுடனே அளவுகடந்த கலக்க மடைந்த இராமபிரான் 1. “ஜமதஸெனம் வரிவகட்யாஜிஹம்—ஜகத் ஸகைலம் பரிவர்த்தயாமயஹம்” —உலகம் முழுவதையும் இதோதலைழாகத் திருப்பிவிடுகிறேன் என்று எல்லையற்ற சிற்றத்தை வெளியிட்டருளினன்; அப் படிப்பட்ட சிற்றம் ஒரு லங்கையிலுள்ள ராசுலரளவிலே தலைக்கட்டிற்றுகை யாலே ‘சிந்தே முனிந்த’ என்னப்பட்டது. முற்ற முடிய முனிந்திருந்தால் ஜகத்துக்கெல்லாம் உபஸம்ஹாரம் விளைந்திருக்குமே.

“[திருமார்பன்] வீரமூக்குக் குடியிருப்பான மார்வுபடைத்தவன்” என் பது பெரியவாச்சான் பிள்ளை வியாக்கியான வருளிச்செயல்.

‘பிராட்டியாரும் அவனுமான சேர்த்தியிலே அடிமை செய்கை முறை’ என்ற சாஸ்தார்த்தமும் நமக்குப் பவிக்கப்பெற்றது என்கிறார் முன்னுமடியால். திருமடந்தை மண்மடந்தை இருபாலுந்திகழ அப்பிராட்டியார்களது கண்ணழ கிலே துவக்குண்டிருக்கிற, செளரிப்பெருமான் கித்யஸந்திதி பண்ணியிருக்குமிட மென்கை. வண்டார் கூந்தல் மலர் மங்கை = அபராதிபான சேதநன் எம் பெருமானடி பணிந்தால் ஸ்வதந்திரான அப்பெருமான் அவனுடைய குற்றங் குறைகளையே பார்த்துச் சிறி அவனைப்படுகுழியிலே தள்ளவேணுமென்றிருக் கும் நிலைமையில், பிராட்டியானவள் ‘அந்தோ! நீர் செய்ய கினைத்தது சாலவும் நன்றாயிருந்தது!’, இச்சேதநனுடைய குற்றங்களைக் கணக்கிட்டு நீர் இப்படி தன்

ளிக் கதவடைத்தால் இவனுக்கு வேறொரு போக்கிடமுண்டோ? இவனுக்கும் உமக்கு முள்ள ஸம்பந்தம்? கடப்பறாராம் பண்ணினாலும் ஒழியாத தொன்மன்றோ? இவனைப் பெறுகை உம்முடைய பேறன்றோ? 'நம் வலையில் ஆர் அகப்படுவார்?' என்று தேடித்திரிகிற உமக்கு நான் சொல்லவேணுமோ? 'ஸ்வாமி! ரக்ஷித்தருளவேணும்' என்று வந்த விலனை ரக்ஷியாவிடில் உம்முடைய ஸர்வ ரக்ஷைத்வப்பட்டம் என்னாகும்? 'கெடுகளாக சாஸ்தாவரம்புகளைக் கடந்து பெருங்குற்றவாளனுப்த் திரிந்த இவனைத் தக்கபடி தண்டியாமல் இன்று கைப் பற்றினால் சாஸ்தாமரியாகை கெடும்' என்று திருவுள்ளமாகில் அதுகொண்டு இவனை ரக்ஷியாமல் தண்டித்து விட்டால் உம்முடைய க்ருபை முதலிய குணங் களுக்கு எள்ளுந் தண்ணீரும் விடவேண்டியதாகுமன்றோ? பராக்முகராய் [உம்மை வந்து பணியாதே] திரிகின்றவர்களுிடத்தில் சிசுநாசாஸ்தர விதியை யும், அபிமுகரான சேதநிடத்தில் க்ருபாதி குணங்களையுஞ் செலுத்தினீராகில் மிக்க பொருத்தமாயிருக்கும்; ஆகவே இவனைக் கடுக்க காத்தருளீர்' என்று சுபமாக உபதேசித்துப் பார்ப்பன்; இவ்வுபதேசங்கேட்ட எம்பெருமான் 'ஆமாம்போ, உனக்கு வேறு வேலை என்ன?' என்று அவருபதேசத்தை உதறினவாறே கண்ணிப் புரட்டிக் கச்சை நெகிழ்த்திக் கூந்தல் முகவியவற்றின் அழகைக் காட்டி அவனைப் பிச்சேறும்படிபண்ணி, தான் சொன்னபடி செய்தல்லது நிற்கமாட்டாதபடி பண்ணி அங்கேகிரிக்கச் செய்வன் என்பவாதலால் இவ்விசேஷார்த்தம் தோன்ற 'வண்டார் கூந்தல் மலர்மங்கை' என்றும் 'வடிக்கண்மடந்தை' என்றும் அவயவச் சிறப்பையுமிட்டு அருளிச் செய்ததாகக் கொள்க. "உபதேசத்தாலே மீளாதபோது சேதனை அருளாலே திருத்தும், ஈஸ்வரனை அழகாலே திருத்தும்" என்ற ஸ்ரீவசநபூஷணதீவ்யஸூத்ரமும் இங்கு அதுஸந்திக்கத்தரும். (க)

பொருந்தா வரக்கர் வேஞ்சமத்துப் போன்றவன்று புள்ளூர்ந்து *
பெருத்தோள்மாலி தலைபுரளப் பேர்த்தவரக்கர் தென்னிலங்கை *
இருந்தார்தம்மை யுடன்கொண்டு அங்கே நிறுநார் நிலத்துப் புக்கோளிப்ப *
கருத்தாள்தலைகைக் கொண்டாணார் கண்ணபுரம் நாம்தொழுதுமே. (உ)

அன்று முன்பொரு காலத்தில்,
வெம் சமத்து { கொடிய
போருத்தா { போர்க்களத்திலே
அரக்கர் { சத்ருக்களான
பொன்ற முடியும்படியாக

புன் னார்த்த { கருடப்பறவையை
பெரு தோன் { ஏறிகடத்திக்
மாலி { கொண்டெழுந்தருளி
தலை { வலிய தோள்களை
தலையானது { யுடையானை
மாலியினுடைய

ஃ கடப்பறாராவது—உறவை யறத்தக் கொண்டவற்றாகச் செய்யவேண்டுமபடி சாஸ்தாங்களில் ஏற்பட்ட ஒரு கருமம்.

புரள { (அற்றுவிழுந்து நிலத்தில்)
புரளும்படியாகவும்

பேர்ந்த { அவனைத் தவிர மற்ற
அரக்கர் { ராக்ஷஸர்கள்

தென் { இலங்கை
இருந்தார் { இருந்தார்
தம்மை { தம்மை
உடன் { உடன்
கொண்டு { கொண்டு

அங்கு { அவ்விடத்திலிருந்து

எழில் ஆர் { கழகிய பாதாளத்திலே
யிலத்த

புக்கு ஒளிப்ப புருத்த மறையும்படியாகவும்

கருந் தான் { வயிரம்பற்றித் திண்ணிதான்
கிலை { வில்லை

கை { திருக்கையிலேதரித்தவனான
கொண்டான் { எம்பெருமானுடைய

ஊர் { இருப்பிடமான

கண்ணபுரம், காம் தொழுதும்—

* * *—ஸுகேசனென்னும் இராக்கதனுக்கு மாலியவான், மாலி, ஸுமாலி என மூன்று பிள்ளைகள் பிறந்ததும், அவர்கள் தவம் புரிந்து பெருமை பெற்று இலங்கையிற் குடிபுகுந்து விவாஹஞ் செய்துகொண்டு பல மக்களைப் பெற்றதும், தேவர்கள் சிவபெருமானை அடைக்கலம் புருந்து அவர் சொன்ன உபாயத்தினால் ஸ்ரீமத் நாராயணனைச் சரணமடைந்ததும், அவர் அவர்கட்கு அபயமளித்ததும், அது தெரிந்து ராக்ஷஸர்கள் கோபங்கொண்டு படைபெடுத்தித் தேவலோகஞ் சென்றதும், அப்பொழுது கருடவாஹகாருடையக் கேசவன் அங்கு வந்து தோன்ற அவரைச் சூழ்ந்து அரக்கர் அம்புமாரி பொழியப் புருந்ததும், பிறகு அரக்கர்கட்கும் திருமாலுக்கும் பெருந்த யுத்தம் நடந்ததும், அதில் மாலி மாண மடைந்ததும், மற்ற மாலியவான் சுமாலி யென்னுமிருவரும் திருமாலுடன் போர்புரிந்து பராஜயமடைந்து மற்றுமுள்ள இலங்கையையும் கட்டிக்கொண்டு பாதாளலோகம் போய்ச் சேர்ந்ததும் உத்தர ஸ்ரீராமபணத்தில் [நு. சு. எ. அ] ஸர்க்கங்களில் விரிவாகக் கூறப்பட்டவை. அவ்வரலாற்றி இப்பாசரத்தில் அது ஸந்திக்கப்பட்டுள்ளது. மேற்சொன்ன மூவரும் ஒருவனான சுமாலியின் மக ளான கைகலிக்கு இராவணன் முரணியவர்கள் பிறந்தன என்பதும் அறியத் தக்கது.

இப்படி விரோதி நிரஸநம் பண்ணுநியல்வினரான பெருமான் மேலுள்ள காலமும் ஆச்ரித விரோதிகளைக் கிழங்கெடுக்கைக்காகக் கோயில் கொண்ட விட மான திருக்கண்ணபுரத்தைத் தொழுவோ மென்றாயிற்று. ... (உ)

வல்லியிடையாள் பொருட்டாக மதிள்ளீரிலங்கையார் கோவை *
அல்லல்செய்து வெஞ்சமத்துள் ஆற்றல்யிசுத்தவாற்றலான் *
வல்லாளரக்கர் குலப்பாவைவாட முனிதன் வேள்வியை *
கல்விச்சிலையால் காத்தானூர் கண்ணபுரம் காம் தொழுதுமே. (ரு)

வல்லி { கொடிபோல் மெல்லிய
இடையாள் { இடையை புடையளான
பொருட்டாக { வீதைக்காக,

கீர்
மதிள்

கடலை அகழாவுடையதாய்
மதின்களை புழுடைத்தான

இலங்கையார் { லங்காபுரியிலுள்ள
அரக்கர்களுக்கு
கோவை தலைவனான இராவணனை
அல்லல் செய்து } துன்பப்படுத்தி
வெம் } வெவ்விய
சமத்துள் } பார்த்துக்காத்திலே
ஆற்றல் } தன்னுடைய மிகக்கை
மிகுத்த } மிகவும் விளங்கக்காட்டின
ஆற்றலான் மஹாவீரனும்,
வல் ஆன் } வலிய ஆண்மைத்தன
அரக்கர் } முடைய ராக்ஷஸர்களின்

குலம் குலத்தில் தோன்றிய
பாவை { தாடகை யென்னும்
அரக்கியை
வாட முடிய(ச் செய்து)
முனி தன் விச்வாமித்ரமுனியினுடைய
வேன்வியை யாகத்தை
கல்வி { தான் கற்றுப் பயின்ற
சிலையால் } வில்லைக்கொண்டு
காத்தான் { காத்தருளினவனுமான
பெருமானுடைய
ஊர், கண்ணபுரம், நாம் தொழுதும்—.

* * *—கொடிபோன்று மெல்லிய இடையையுடையளான மைதிலிக்காக இராவணனைப் போர்க்களத்தில் துன்பப்படுத்தித் தனது பராக்ரமத்தைப் பரவச் செய்துகொண்ட பெருவீரனும், பருவம் சிம்புலதற்கு முன்னமே விச்வாமித்திரமுனிவனுடைய வேள்வியைக் காத்தருளச் சென்று, வழியிடையே வந்து தகைந்து நின்ற தாடகை யென்னு மரக்கியை வில்லைவளைத்து நானேற்றி அம்பு தொடுத்து எய்து உயிர் தொலைத்திட்டு வேள்வியைத் தலைக்கட்டுவித்தவனுமான பெருமான் உறையுமிடமான திருக்கண்ணபுரத்தைத் தொழுதுவோம்.

ராமராவண யுத்தத்தில் முதல்நாட்போரிலே இராமனம்புகளால் இராவணன் கிரீடங்களையும் ஆயுதங்களையும் சேனைகளையும் இழந்து சோர்ந்து வெள்கி முகங்குறுத்துத் தலைகுனிந்து நின்ற சமயத்தில், இராமபிரான், இப்படி யாவு மிழர்கிருக்கின்றவியை இப்பொழுது கொல்வது தருமமன்றென்று திருவுள்ளம் பற்றி அவனை நோக்கி 'தனியனாய் வெறுங்கையனாயிருக்கின்ற உன்னை இப்பொழுது நான் கொல்வேனல்லேன்; நீ இன்று உயிர் தப்பிச் சென்று கேளைகளையும் ஆயுதங்களையும் வித்தஞ் செய்து கொண்டு நானைக்குப் போர்க்குப் பிரிய மிருந்தால் வா' என்று பலவாறு இரக்கத்தோடு சொல்லியனுப்பி யருளினதை லால் இவ்விஷயத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றியே இங்கு 'வேள்சமத்துளாற்றல் மிகுத்தவாற்றலான்' என்றருளிச் செய்யப்பட்டது போலும், "கைபுருந்த சத்ருவைக் கடுக முடித்துவிடாதே 'இன்று போய் நானைவா' என்றருளிறே" என்பது பெரியவாச்சான்பின்னை யருளிச்செயல்.

வல்லாளர்க்கர் குலப்பாவை=தாடகையானவன் ஸுகேது வென்னும் யக்ஷனது குமாரி; ஸுந்த நென்பவனது மனைவி; ஆயிரம் யானை வலிமைகொண்டவன்; கணவன் அகஸ்த்ய மஹாமுனியின் கோபாக்கிக்கு இலக்காகிச் சாம்பரானதையறிந்த இவள் தன் புத்திரர்களாகிய ஸுபாஹு மாரீசர்களுடனே அம்முனிவனை எதிர்த்துச் சென்றபொழுது அவரிடம் சாபத்தால் தன் மக்களோடு ராக்ஷஸத்தன்மை படைத்தனள்; இஃது இவளது வரலாறு. 'வாட' என்றது உபசார வழக்கு; மாண்டுபோக என்றபடி.

கல்விச்சிலையால் காத்தான் = ஸீதா விவாஹத்திற்குப் பிறகு பாசராமனை வென்று கைப்பற்றிக்கொண்ட தன்னதான வில்லினால் விச்வாமித்ர யாகத்தைக் காத்தானல்லன் ; பயிற்சிக்குப் படித்ததொரு வில்லைக்கொண்டு காத்தானத்தனை.

மல்லைமுந்நீரதர்பட வரிவேஞ்சிலை கால்வளைவித்து *

கோல்லைவிலங்கு பணிசெய்யக் கொடியோனிலங்கை புகலுற்று *

தோல்லை மரங்கள் புகப்பெய்து துவலைநிமிர்ந்து வானணவ *

கல்லாற் கடலையடைத்தாணூர் கண்ணபுரம் நாம்தொழுதுமே.

(ச)

கொடியோன் { கொடியவனுள்
இராவணனுடைய
இலங்கை வங்காபுரியில்
புகல் உற்ற பிரவேசிக்கவேண்டி
(அதற்காக)
மல்லை முந்நீர் செழிப்பான கடலானது
அதர் பட வழிபடும்படியாக
வரி வெம் } வரிகளை யுடைத்தாய்
சிலை } வெவ்விதான வில்லை
கால் } வளையச்செய்து
வளைவித்து }
(அவ்வளவிலே கடலரசைக் கந்த
இணங்கிதற்கு)
கொல்லை } காட்டுமிருகங்கள்
விலங்கு } [வாநாமுதலிகள்]

பணி செய்ய கைங்கரியம் பண்ண
தொல்லை } பழையமரங்களை யும்
மரங்கள் }
புகப் பெய்து { கடலினுட்புகும்படியாக
வெட்டிப்பிட்டு
துவலை திவலைகள்
நிமிர்ந்து கிளங்கி
வான் ஆகாசத்திலே
அணவ அனாவும்படியாக
கல்லால் மலைகளைக்கொண்டு
கடலை ஸமுத்தரத்தை
அடைத்தான் { அணைசெய்த
எம்பெருமானுடைய
ஊர், கண்ணபுரம் நாம் தொழுதுமே—.

* * * — விபீஷணனுழ்வானது வார்த்தையின்படி இராமபிரான் 'கடலைக் கடக்க உபாயஞ் சொல்ல வேண்டும்' என்று கடலரசனாகிய வருணனைப் பிரார்த்தித்து தர்ப்பசயனத்திலே படுத்து மூன்று நாளளவும் பாரியோபவேசமாகக் கிடக்க, ஸ்முத்திரராஜன் அப்பெருமானது மஹிமையைக் கருதாமல் உபேசை யாயிருந்துவிடவே, ஸ்ரீராமன் அதுகண்டுகொப்பங்கொண்டு 'அனைவரும்படந்தே செல்லும்படி கடலைவற்றச் செய்வேன்' என்று ஆந்நேயாஸ்தரத்தைத் தொடுக்கத் தொடங்கியவளவிலே வருணன் அஞ்சி நடுங்கி ஓடிவந்து இராமபிரானைச் சரணமடைந்து கடல்வடிவமான தன்மேல் அணைகட்டுதற்கு உடன்பட்டு நிற்க, இராகவனும், வாநர வீரர்கள் மலைகளையும் மரங்களையும் நடுங்கிக் கொண்டுவந்து நீரில்போட, ஸேது கட்டுவித்து அவ்வழியாய் இலங்கைபுகுந்து காரியம் பார்த்தனன் என்ற வரலாறு இங்கு அறியத்தக்கது.

“கொடியோனிலங்கை புகலுற்று மல்லை முந்நீரதர்பட வரிவேஞ்சிலைகால் வளைவித்துக் கொல்லை விலங்கு பணிசெய்ய..... கல்லால் கடலையடைத்தான்” என்று அந்நவியிப்பது.

[“கோல்லை விலங்கு பணிசெய்ய.”] ஒருகாலும் பூசல்கண்டறியாதே என்று மொக்கப் பீ பணிகளிலே தாவித்திரியக்கடவ குரங்குகள் பணிசெய்ய; அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரமஸாரான திருவடி திருவனந்தாழ்வான் தொட்க்கமானார் செய்யக்கடவ கைங்கரயத்தை இடக்கைவலக்கையறிபாத திரயக்குங்கள் செய்ய.” என்பது பெரியவாச்சாரன்பிள்ளை வியாக்கியானவருளிச்செயல். கோல்லை—மாங்களடர்ந்த சோலை. கொல்லைவிலங்கு—ஸாவாஜமமென்றபடி.

முன்றாமடியில் “தீவலை நிமிர்ந்து” என்றபாடம் புதியது; “துவலை” என்றே ஒதுக; தீவலை என்றே பொருள்: மோனையின்பத்திற்கு இணங்கிய பாடம் இதுவே. (ச)

ஆமையாகி யரியாகி யன்னமாகி * அந்தணர்தம்
ஓமமாகி யூழியாகி உவரிசூழ்ந்த நெடும்புணரி *
சேமமதின்கு ழிலங்கைக்கோன் சிரமும் கரமும் துணித்து * முன்
காமற்பயந்தான் கருதுமுர் கண்ணபுரம் நாம்தொழுதுமே. * (ரு)

ஆமை ஆகி	கூர்மரூபியாயும்	இலக்கை	வன்காபுரிக்கு
அரி ஆகி	நாலரிம்ஹருயியாயும்	கோன்	{ தலைவனான இராவணனுடைய
அன்னம் ஆகி	{ ஹம்ஸரூபியாயும் (அயதரித்தவனும்)	சிரமும்	தலைகளையும்
அந்தணர் தம்	பிராமணர்களினுடைய	கரமும்	தோள்களையும்
ஓமம் ஆகி	{ யாகங்களில் சூராதிகப்படுபவனும்	துணித்து	அறுத்தொழித்தவனும்,
ஊழி ஆகி	{ பிரளயகாலத்திலு முன்னவனும்	முன்	முன்பொருகால்
நெடும்புணரி	{ ஓங்கின அலைகளே புடைத்தான	காமன்	மனமதினை
உவரி	கடலினால்	பயந்தான்	{ பின்னயாகப் பெற்றவனு மான எம்பெருமான்
சூழ்ந்த	சூழப்பட்டதும்	கருதும்	{ திருவன்னம்பற்றியிருக்கப் பெற்ற
சேமம் மதின்கு	{ காப்பான மதின்களாலே	ஊர், கண்ணபுரம் நாம் தொழுதும்—.	
சூழ்	சூழப்பட்டதுமான		

* * *—ஹர்வாஸமுனிவனது சாபத்தினால் தரித்திரர்களான அமர்கட்குக் கடலினின்று அமுதமெடுத்துக் கொடுத்தருள்வதற்காக மந்தாமலையை மத்தாக நாட்டி வாஸுகி பென்னும் மஹாநாகத்தைக் கடைகயிருகப்பூட்டிப் பாற்கடலைக் கட்டியும்போது மத்தாகிய மந்தாகிரி கடலினுள்ளே அமுர்திவிடாதபடி அம்மலையின் கீழே சென்று அதனைத் தனது முதுகின்மீது தாங்கிக் கொள்வதற்காக ஆமையாய்த் திருவவதரித்தவனும், இரணியனது செருக்கை நீக்கிப் பரஹ்லாதாழ்வானைப் பாதுகாத்தருள்வதற்காக நாலரிம்ஹ ரூபியாய்த் திருவவதரித்தவனும், அசுரர் கவர்ந்து சென்ற வேதங்களை மீட்டுக் கொணர்ந்து பிரமனுக்கு உபதேசித்

தருள்வதற்காக ஹம்ஸரூபியாய்த் திருவவதரித்தவனும், அந்தணர்கள் நிகழ்த்தும் யாகங்களுக்கு ஆராத்ய தேவதையாயிருப்பவனும், பிரளய காலத்திலும் உலகுண்டு நிலைநிற்பவனும், இலங்கையரசனைப்பாழ்படுத்தினவனும், காமனைப்பயந்த காளையுமான பெருமானுறைபுந் திருக்கண்ணபுரத்தைத் தொழுமோம்.

‘ஹோம்’ என்னும் வடசொல் ஓம் மெனத் திரிந்தது; லக்ஷணையால், யாகங்களிலிடும் ஹயிஸ்ஸுக்களைக் கொள்பவன் என்றவாறு. “உலகுசூழ்ந்த நெடும்புணரி” என்று பெரும்பாலும் வழங்கி வரும் பாடம் வியாக்கியானத்தில் பாடாந்தரமாகக்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. “உவரி சூழ்ந்த நெடும்புணரி” என்றேறாது. புணரி-அலைக்கும் கடலுக்கும் பெயர்; இங்கு அலையைச் சொல்லக்கடவது. ‘நெடும்புணரி உவரி சூழ்ந்த சேமம்தின் ருழிலங்கை’ என்று அந்வயிப்பது. உவரி —கடல் சேமம் —சேஷமம். சிரம், கயம்—வடசொற்கள்.

கண்ணன் மன்மதனுடைய அம்சமாகிய ப்ரத்பும்நனுக்கு ஜநகனாதலால் காமர்பயந்தானாயினன். (ரு)

வருந்தாதிருநீ மடநெஞ்சே! நம்மேல் வினைகள் வாரா * முன் திருந்தாவரக்கர் தென்னிலங்கை செந்தீயுண்ணச் சிவந்தோருநாள் * பெருந்தோள்வாணற் கருள்புரிந்து பின்னைமணாளாகி * முன் கருந்தாட்களிறுநென் ருசித்தாணார் கண்ணபுரம் நாம்தொழுதுமே. (கூ)

மட நெஞ்சே ஸாதுவானநெஞ்சே,
நீ வருந்தாது } நீ வருத்கப்படாமலிரு;
இரு }
நம் மேல் நம்மிடத்து
வினைகள் பாவங்களின் பலன் ஒன்றும்
வாரா வந்து சேரமாட்டாது;
(ஏனென்றால்)
முன் முன்னே
திருந்தா } திருந்தாமலிருந்த ராக்ஷஸர்
அரக்கர் } களின் ஊராகிய
தென் } தென்னிலங்காபுரியை
இலங்கை }
செம் தீ } சிவந்த கெடுப்பு ஆக்ரமித்து
உண்ண } உண்ணும்படியாக
சிவந்து சிற்றங்கொண்டவனும்
ஒருநாள் மற்றொருகாலத்தில்

பெரு தோள் { பெரியதோள்களை யுடைய
வாணற்கு { பாணஸூரன்விஷயத்திற்
அருள் புரிந்து { (உயிரைக் கவராத
விட்டிடுகையாகிற)
கிருபையைச்
செய்தருளினவனும்
பின்னை }
மணான } கப்பின்னைப் பிராட்டிக்கு
ஆகி } காதலானவனும்
முன் முன்பொருகால்
கரு தான் { வலிமைபுள்ள
கால்களை யுடைய
களிறு ஒன்று { (குலவயாபீடமென்கிற)
ஒரு யானையை
ஒசித்தான் } தொலைத்தவனுமான
பெருமானுடைய
ஊர், கண்ணபுரம், நாம், தொழுதுமே—

* * *—நெஞ்சமே! நாம் உய்யும்வகை காணப்பெற்ற பின்பும் நீ வருந்துவது தருகியோ? அவசியம்பலன்களை அதுபவித்தே நிரவேண்டும் படியான பாவங்களை நாம் அளவறச் செய்துள்ளோமாயினும் அப்பாவங்கள் இனி நம்மைவந்த ணுக ப்ர

ஸக்தியுண்டோ? இவ்வாறு சொல்லுகைக்கு இப்போது வந்த அதிகாரம் என்ன? என்கிறாயோ? கண்ணபுரம் தொழிற் பெற்றோமன்றோ இன்று நாம்; ஆதலால், வருந்தாதிரு நீ மடநெஞ்சே!, நம்மேல் வினைகள் வரா.

அங்கு உறையும் பெருமான் எப்படிப்பட்டவன் தெரியுமா? கேளாய்; திருந்தாவரக்கர் தென்னிலங்கை செந்தீயுண்ணச் சிறிதவன்; கொடிய அபராதியான வாண்ணைச் சிரமறுத் தொழிக்க வேண்டியிருந்தும் அது செய்யாதே, 'தேவ தார்தரபஜநம் பண்ணினார்க்குக் கைகண்ட பலன் இதுவே' என்று ப்ரஸித்தமாம் படியாகப் பரமசிவனுடைய பிரார்த்தனைக்கிணங்கி நான்கு தோள்களையும் உயிரையும் நிறுத்திவைத்து அருள் செய்தவன்; கலவிக்கு விசேடிகளாய்வின்ற வழுநுதுகளை வலியடக்கி கப்பின்னைப் பிராட்டியைத் தழுவிக்கொண்டவன்; குவலயாபிடமென்னுங் கஞ்சனது யானையை எளிதில் உயிர்தொலைத்திட்டவன். (க)

இலையார் மலர்ப்பூம் போய்கைவாய் முதலையென்னு லடர்ப்புண்டு *
கோலையார் வேழம் நடுக்குற்றைக் குலைய அதனுக் கருள்புரிந்தான் *
அலைநீரிலங்கைத் தசக்கிரீவற்கு இளையோற்கரசை யருளி * முன்
கலைமாச்சிலையா லெய்தானார் கண்ணபுரம் நாம்தொழுதுமே. (எ)

கோலை ஆர் வேழம்	{ கோலைத் தொழிலை இயற்கையாகவுடைய யானை [கஜேந்திராழ்வான்]	அருள் புரிந்தான்	{ கிருபைபண்ணி யருளினவனும்,
இலை ஆர் மலர்	இலைகள் சிரம்பிய மலர்களை புடைத்தான	அலை நீர் இலங்கை	{ கடல்குழந்த இலங்கைக்குத் தலைவனான
பொய்கை வாய்	தடாகத்திலே	தசக்கிரீவற்கு இளையோற்கு	இராவணனுடைய தம்பியான விபீஷணனுக்கு
முதலை தன்னால்	முதலையினால்	அரசை அருளி	{ லக்காராஜ்யத்தைக் கொடுத்த தருளினவனும்
அடர்ப்புண்டு	தன்பமடைத்து	முன்	அதற்குமுன்பே
விக்குற்ற	கடுக்கி	கலைமா	(மாரீசனாகிற) மாலை
குலைய	கையோய்த்த கிழக,	கிலையால்	ஒருவில்லாலே
அதனுக்கு	அவ்யானைக்கு	எய்தான்	{ அம்பெய்து கொன்றவனு மான பெருமானுடைய

ஊர், கண்ணபுரம் நாம் தொழுதம்—.

* * *—நாள்தோறும் ஆயிரந்தாமரைமலர்களைக் கொண்டு திருமலை ஆர்ச் சித்துப் பூஜித்துவருவதை விரதமாகக் கொண்ட கஜேந்திராழ்வான் ஒருநாள் பூப்பறிக்கப்போன பெரியதொரு தாமரைப் பொய்கையில் முதலையின் வாயி லகப்பட்டுத் துடித்தபோது அதனுக்கு அருள்செய்தவன் பஞ்சேந்திரியங்களா கிற பல முதலைகளின் வாயிலே அகப்பட்டுத்துடிக்கின்ற நம்மையும் காத்தருள விரும்பித் திருக்கண்ணபுரத்தில் வந்து நிற்கிறான்;

இராவணனோடு கூடப் பிறந்தவன் என்று கைவிடாதே பக்தியையே கணிசித்து விபீஷணமுவாணைக் கைக் கொண்டு 'என்னிலங்கு நாமத்தளவு மரக' என்று சொல்லி அவனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்வித்த பெருமான் நம்மையும் கைக் கொண்டு நமக்கும் கைங்கர்ய ஸாம்ராஜ்யமளிக்கத் திருக்கண்ணபுரத்திலே வந்து நிற்கிறான்;

மாரீசனென்னும் மாய மாணை அம்பெய்து முடித்தாற்போலே நம்முடைய மாயங்களையும் முடிக்கவந்து நிற்கிறான்; அத்திருக்கண்ணபுரத்தை நாம் தொழுவோம்.

தசக்கிரீவன்—ஷடசொல்விகாரம்.

(எ)

மாலாய் மனமே! அருந்துயரில் வருந்தாதிரு * வலிமிக்க காலார் மருதும் காய்சினத்தகமுதும் கதமாக்கமுதையும் * மாலார் விடையும் மதகரியும் மல்லருயிரும் மடிவித்து * காலாற் சகடம்பாய்ந்தானார் கண்ணபுரம் நாம் தொழுதுமே.

(அ)

மனமே	நெஞ்சே!
நீ	நீ
மால் ஆய்	மயக்கங்கொண்டு
அரு துயரில்	{ அதுபவித்து முடிக்கப் போகாத துக்கங்களில் (சுடுபட்டு)
வருந்தாது இரு	{ வருத்தப்படாமலிரு; (ஏனென்றால்,)
வலிமிக்க	{ மிகுந்த வலிமையை யுடையதாய்
கால் ஆர்	வேருன்றியிருந்ததான
மருதும்	இராட்டை மருதமரத்தையும்
காய் சினத்த	{ மிகுந்த கோபங்கொண்டு வந்த
சமுதும்	{ பேய்ச்சியாடிய பூதனையை யும்

கதம்	கோபத்தையுடைய
மா	{ (கேசியென்னும்) குதிரையையும்
சமுதையும்	{ சமுதவைஷங்கொண்டுவந்த தேறாளானையும்
மால் ஆர் விடையும்	{ பெரியவடிவம் பூண்டுவந்த விருஷபங்களையும்
மத கரியும்	{ (ருவலயாபீடமென்னும்) மதயானையையும்
மல்லர் உயிரும்	மல்லர்களின் உயிரையும்
மடிவித்து	முடித்தவனும்
காலால்	திருவடியினால்
சகடம்	சகடாஸூரனை
பாய்ந்தான்	{ பாய்ந்த முடித்தவனுமான பெருமானுடைய

மார், கண்ணபுரம் நாம் தொழுதும்—.

* * *—நெஞ்சே! நாம் திருக்கண்ணபுரத்தைத் தொழும்படியான பாக்கியம் பெற்றோமாதலால் இனி நீ ஸம்ஸாரத்தில் வினாக மயங்கி வருந்துதலை விட்டிடு; அத் திருக் கண்ணபுரத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் பிரான் எப்படிப்பட்டவன்?; விரோதி நிரஸநமே தொழிலாயிருப்பவன். அஸுராவேசங் கொண்ட இராட்டை மருதமரங்களை முறித்தொழித்தவன், நஞ்சுநீற்றிய முலையைக் கொடுத்தாக் கொல்லவந்த பேய்ச்சியை முலையுண்கிறபாவனையிலே உபகரையுண்டு

கன்றால் வத்ஸாஸுரனைக் கொண்டு
விளங்காய் { கபித்தாஸுரன்மேல் வீசி
எறிந்தான் { யெறிந்த இருவரையும்
முடித்தவனுமான
பெருமானுடைய

ஊர், கண்ணபுரம் நாம் தொழுதும்—.

* * *—பசிக் கோபத்தினால் இந் திரன் ஏழுநாள் பெய்வித்த விடாமழையைக் கோவர்த்தனமலையைக் குடையாக வெடுத்துப்பிடித்துத் தடுத்து ஆயர்களையும் ஆநிரைகளையும் சிறிதும் துளக்க மின்றிக் காத்தருளி அப்பெருமழையைப் பயனற்றதாகச் செய்தவனும், காலுரமுடைய நிஷபங்களையும் நப்பின்னைப் பிராட்டிக்காக அழியச்செய்தவனும், அயர்வறுமமரர்கள்திபதியாயிருப்பவனும், ஆச்சரியமான செய்கைகளையுடையது யிருப்பவனும், தன்னுடைய மேன்மையைச் சிறிதும் பாராதித கால் நடையே கழுத்திலே ஓலைகட்டிப் பாண்டவர்கட்காகத் துரியோதனன் பக்கவிலே தூது போனவனும், மெல்ல ஊர்ந்து வந்து மேல்விழுந்த சகடாஸுரனுடைய சினத்தை அவன்றன்னோடேபோக்கினவனும், முள்ளைக் கொண்டே முள்ளைக் களைவதுபோல வத்ஸாஸுரனையும் கடித்தாஸுரனையும் ஒருசேரமுடித்தவனுமான பெருமான் உறையுமிடமான திருக்கண்ணபுரத்தைத் தொழுதோம்.

....

....

(சு)

கருமாழகில்தோய் நெடுமாடக் கண்ணபுரத் தேம்மடிகளை *

திருமாமகளா லருள்மாரி செழுகீராலி வளநாடன் *

மருவார் புயற்கைக் கலிகன்றி மங்கைவேந்த னொலிவல்லார் *

இருமானிலத்துக் கரசாகி யிமையோரிறைஞ்ச வாழ்வாரே.

(க)

கரு மா முகில் உறுத்துப் பெருத்தமேகங்கள்
தோய் வந்து படியப் பெற்ற

நெடு மாடம் { பெரிய மாளிகைகளை
புடைத்தான்

கண்ணபுரத்து { திருக்கண்ணபுரத்தி
லெழுந்தருளியிருக்கிற

எம் அடிகளை எம்பெருமான் விஷயமாக,

திரு மா மகளால் { பெரியபிராட்டியாரடியாக

அருள்மாரி { 'அருள்மாரி' என்று
திருநாமம் பெற்றவரும்

செழுகீர் { ஜலஸம்ருத்தியையுடைய
ஆலி உளம் { திருவாலி வளநாட்டுக்குத்
நாடன் { தலைவரும்

மருவு ஆர் புயல் கை { எப்போதும் தினைத்திருக்குத்
தன்மைவாய்ந்த காள்.
மேகத்தோடொத்த
ஒளதார்யத்தையுடைய
வரும்

மங்கை வேந்தன் { திருமங்கைக்குப் பிரபுவுமான

கலிகன்றி ஆழ்வார் அருளிச்செய்த

ஒலி இப்பாசரங்களை

வல்லார் கற்றுவல்லவர்கள்

இரு மா கிலத்தக்கு { (பூமியும் ஸ்வர்க்கமுமாகிற)
அரசு ஆகி { இரண்டு உலகங்களுக்கும்
அரசராயிருக்கப்பெற்ற,

(மேல் பரமபதத்திலுஞ்சென்று)

இமையோர் கீத்தியமுத்தர்கள்

இறைஞ்ச ஸத்தரிக்கும்படி

வாழ்வார் வாழப்பெறுவர்கள்.

* * *—ஜீர்கொண்டெழுந்த காளமேகங்கள் வந்து படியும்படி ஒங்கின மாடங்களைபுடைய திருக்கண்ணபுரத்திலே யெழுந்தருளியிருக்கு மெம்பெருமான் விஷயமாகத் திருமங்கையாழ்வார் பாடின இப்பாசுரங்களைக்கற்று வல்லவர்கள் இவ்விபூதியாட்சிகளி லொன்றுங் குன்றாமே யறுபவித்து, விரும்ப முண்டாகில் ஸ்வர்க்கலோகாதுபவங்களைபு மதுபவித்துப் பின்னைப் பரமபதத்தேறப் புகுந்து 1. “விதிவகை புகுந்தனரென்று நல் வேதியர், பதியினில் பாங்கினில் பாதங்கள் கழுவினர்” என்னுமாபோலே நித்தியஸூரிகள் திருவடிகளிலே வந்து விழும்படியான பேற்றைப் பெறுவர்கள் என்று இத் திருமொழிகற்றார்க்குப் பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டினாராயிற்று.

[திருமாமகளா லருள்மாரி.] “பெரிய பிராட்டியாருடைய முழுநோக்குக்கு இலக்கானபடியாலே ‘அருள் மாரி’ என்றதுதன்னையே திருநாமமாகவுடையரானாராயிற்று”. [மருவார் புயற்கைக் கலிகன்றி] “என்று மொக்கவுண்டாய்க் குறைவற வர்ஷிப்பதானவொரு புயலுண்டாகிலாயிற்று இவர்கைக்கு ஒப்புச் சொல்லலாவது; என்று மொக்கக் குறைவறக் கொடுக்கிற விவர்க்கு காதாசிக்கமாகத் தோற்றி ப்ராதேசிகமாக வர்ஷிக்கிறமேகம் ஒப்பாகமாட்டாதே” என்ற விபாக் கியான வாக்கியங்கள் காண்க.

இருமா நிலத்துக்கு அரசாகி—இரண்டு மாகிலத்துக்கும் [—பூமிக்கும் ஸ்வர்க்கத்துக்கும்] அரசாகி— என்று பொருள் கொள்வதன்றியே, இருமை—பெருமையாய், பெரிதான இம்மா நிலத்துக்கு அரசாகி என்று கொள்ளவுமாம். (க0)

அடிவரவு:—தென்னூர் பொருந்தா வல்லி மல்ல ஆமை வருந்தாது இலைமால் குன்றின் கரு வியம்.

ஆருந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

எட்டாம்பத்து—ஏழாந்திருமொழி,

வியமுடை விடையினம்.

உரையவதாரிகை:—தீழ்த்திருமொழியில் தமது திருவுள்ளத்தை நோக்கி 'வருந்தாதிரு' என்று ஒருமுறைக்கு இருமுறை சொன்னார்; என்ன வாசிகண்டு 'வருந்தாதிருப்ப தென்ன; பரமபதம் நமக்கு உத்தேச்யமாகிறதும் ப்ராப்யனான எம்பெருமான் நித்யவாஸம் பண்ணுகையாலே யன்றோ; அப்பெருமானுளே தனக்கு ப்ராப்யமென்று விரும்பி நித்யவாஸம் பண்ணுகிற தேசம் திருக்கண்ண புரமானபின்பு நமக்கும் இவ்விடமே ப்ராப்யமன்றோ? இதை ப்ராபித்த பின்பும் வருந்த வேண்டுவதுண்டோ? என்று அத்திருப்பதி தன்னையே அதுபவிக்கிறார்.

இத்திருமொழி பெரும்பாலும் சூற்றெழுத்துக்களே நிரம்பப் பெற்றுச் சித்திராக்ஷியின்பாற் படும். 'உடை' 'விடை' 'வரை' என்னுமிடங்களில் நெட்டெழுத்தாகிய ஐகாரம் வரக்கண்டாலும் அது ஒலிவடிவில் சூற்றெழுத்தே போலும். பாட்டுத் தோலும் ஈற்றடியின் முடிவில் ஏகாரம் வருதலும், நான் காம்பாட்டில். நான்கடிகளிலும் முதலெழுத்து நெட்டெழுத்தா யிருத்தலும் குறையாகா தென்க. *

வியமுடை விடையின முடைதர மடமகள் *

சூயமிடை தடவரை யகலம துடையவர் *

நயமுடை நடையன மினையவர் நடையில் *

கயமிடை கண்புர மடிகள் தமிழே.

(க)

நயம் உடை } அழகிய நடையையுடைய
நடை

அனம் அன்னப்பறவைகள்

இனையவர் இனம்பெண்களினுடைய

நடை நடையை

பயில் அப்யவிக்ஷப் பெற்றதும்

கயம் தடாகங்கள்

மிடை { நெருங்கியிருக்கப்
பெற்றதுமான

கண்புரம் திருக்கண்ணபுரமானது,--

வியம் உடை { வலிமை பொருந்திய
விடை இனம் { விருஷபங்களின் கூட்ட
மானது

உடைதர அழிந்தவனவிலே

மட மகள் { மடமைக் குணமுடைய
நப்பின்னைப் பிராட்டியி
னது

சூயம் திருமுலைகள்

மிடை நெருங்கியணையப்பெற்ற

தடவரை { பெரிய மலை போன்ற
அகலமது { திருமார்பையுடையவ
உடையவர் { ரான

அடிகள் தம் ஸ்வாமியினுடைய

இடம் திவ்யதேசமாம்.

* * *-முன்னடிகளில் திருக்கண்ணபுரத் தெம்பெருமானுடைய பெருமையும் பின்னடிகளில் திருக்கண்ணபுரத்தின் சிறப்பும் சொல்லப்படுகின்றன. அன்னப்

பறவைகள் இளமகளிரது அழகிய நடையை அதுகரித்துநடையிலப் பெற்றதும் பலவகைத் தடாகங்கள் நெருங்கியிருக்கப் பெற்றதுமான திருக்கண்ணபுரம்-ஏழி விடைகளைச் சென்று நப்பின்னைப்பிராட்டியின் திருமுலைத்தடங்களைத் திருமாள் பாரத் தழுவிய பெருமான் உறையுமிடம் என்பதாம்.

வியமுடை விடையினம் = 'வியம்' என்னுஞ் சொல்லுக்குப் பல பொருள்க ளுண்டு; வலிமை யென்னும் பொருள் இங்குக் கொள்ளப்பட்டது. வேறுபாடு என்னும் பொருளுங் கொள்ளலாம்; சுறுக்கொண்ட கஞ்சனல் ஏவப்பட்டு வந்தவையாகையாலே எங்குங் கண்டறியாத வேறுபட்ட வடிவையுடைய விடை யினம் என்றவாறு. இனி, 'வியம்' என்று ஏவலுக்கும் பெயராதலால் (கம்ஸ னுடைய) ப்ரோணையையுடைய விடையினம் என்னவுமாம்.

உடைதர—உடைய; தர்—துணைவினை. உடைதல்—அழிதல்.

'கூலம்' என்னும் வடசொல் குய மெனத்திரிந்தது. மிடைதல்-நெருங்குதல். "குயமுடை தடவரை" என்றும் வியாக்கியானத்திற் பாடம் கொள்ளப்பட்டது. அப்பாடத்தில் "குயமுடைத் தடவரை" எனத் தகரவொற்று மிக்கிருக்கவேண் வேது இல்லாமை—ஒச்சியின்பம் பற்றி வேண்டுதிக் கொண்ட விகாரமெனக் கொள்க. மூன்றாமடியில், 'அன்னம்' அனமெனத் தொக்கியிருக்கிறது. (க)

இணைமலி மருதினோ டேருதிற் இகல்சேய்து *
துணைமலி முலையவள் மணமிகு கலவியுள் *
மணமலி விழவினோ டடியவ ரளவிய *
கணமலி கணபுர மடிகள்த மிடமே.

(உ)

மணம் மலி	மகிழ்ச்சி மிகுந்த
விழவினோடு	திருவிழாக்களில்
அடியவர்	ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்
அளவிய	நெருங்கப் பெற்ற
கணம்	திரள்
மலி	கிறைந்துள்ள
கணபுரம்	திருக்கண்ணபுரமானது,—
இணை மலி	சேர்த்தி பொருந்திய
மருது	(இரட்டை) மருதமரங்களை
இற	{ இற்று முறித்தவிழும்படி (செய்தவனும்)

எருதினோடு	(எழு) எருதுகளோடே
இகல் செய்து	போர்புரித்து
துணை மலி முலையவள்	{ சேர்த்தியழகுவாய்த்த முலைகளை யுடையளான நப்பின்னைப் பிராட்டி யின்
மணம்	{ விவாஹத்தாலுண்டாகக் கூடிய
மிகு கலவி	மிகுந்த ஸம்சலேஷத்தை
உன்	உட்கொண்ட
அடிகள் தம்	ஸ்வாமியினுடைய
இடம்	திவ்யதேசமாம்.

* * *—பித்யோத்ஸவ பச்சோத்ஸவ மாஸோத்ஸவ ஸம்வத்ஸரோத்ஸவங்க ளென்று சொல்லப்படுகிற மஹோத்ஸவங்கள்தோறும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் குழாங் கூடி அதுபவிக்கப் பெற்ற திருக்கண்ணபுரம்—இரட்டை மருத மரங்களைத் தவழ்

1080 பெரிய திருமொழி அ-பத்து. எ-திரு வியமுடைவிடைபின்.

நடைப் போக்கிலே முறித்தொழித்தவனும், ஏழ்விடை செற்று கப்பிண்ணைப் பிராட்டியின் கலவியை அதுபவித்தவனுமான பெருமான் உறையுமிடம் என்பதாம்.

இகல்—பகையும், புத்தமும். கலவியுள்—கலவிக்காக, எருதினொடு இகல் செய்து, அந்தவிடாய் தீர உறையுமிடம் திருக்கண்ணபுரம் என்னவுமாம்,

சுற்றடியில் 'மணம்' என்னும் வட சொல் கணமெனத் திரிந்தது; கணம்—கூட்டம், பூநீவைவண்ணவகோஷ்டி. (உ)

புயலுறு வரைமழை பொழிதர மணிநிரை *
மயலுற வரைகுடை யேலேய நெடியவர் *
முயல்துளர் மிளைமுயல் துள வள விளைவயல் *
கயல்துளு கணபுர மடிகள்த மிடமே.. (ந)

முயல் துளர்	{ முயற்சிசெய்கிற களைக் கொட்டுகளை யுடைய	வரை மழை	கல்மழை
மிளை	சிறுதுறுகளில் நின்றும்	பொழிதர	பொழியுமளவில்
முயல்	முயல்களானவை	மணி நிரை	அழகிய பசுக்கள்
துள	துள்ளவும்,	மயல் உற	கலங்கிநிற்க
வளம்	செழிப்பாக		(அப்போது)
விளை	விளைகின்ற	வரை	(கோவர்த்தன) மலையை
வயல்	கழனிகளிலே	குடை	குடையாக
கயல்	கயல்மீன்கள்	எடுவிய	எடுத்த
துளு	துள்ளவும் பெற்ற	நெடியவர்	மஹாபுருஷான
கணபுரம்	திருக்கண்ணபுரமானது,—	அடிகள் தம்	ஸ்வாமியினுடைய
புயல் உற	பெருங்காற்றோடு கூடின	இடம்	திவ்ய தேசமாம்.

* * *—களைப்பறிக்கிறவர்கள் களைக்கொட்டுகளைக் கொண்டு வியாபரிக்கு மளவிலே சிறுதுறுகளில் நின்றும் புறப்பட்ட முயல்கள் அவர்களது முகத்திலே துள்ளவும், செழிப்பு மிக்க வயல்களிலே உழுகிறவர்கள் முகத்திலே கயல்மீன்கள் துள்ளவும் பெற்ற திருக்கண்ணபுரம்—பண்டு இந்திரன் பசிக் கோபத்தாலே ஏழுநாள் கல்மழை பெய்வித்த காலத்துக் கோநிரைகள் கலங்கிநிற்க அக்கலக்கற் தீருமாறு கோவர்த்தனமலையைக் குடையாக வெடுத்துப்பிடித்த பெருமானுறையு மிடம் என்பதாம்.

மணி நிரை என்ற விடத்துப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை யருளிச்செயல் காண் மின்;—“மணி யென்று அழகாய், அதாகிறது—அவனும் ரஷிக்கத் தானும் ஒரு தலைபற்றுகையன்றிக்கே அவனே ரஷிகனும்படியிருக்கை” என்று. “ஐயவது வுத்திவி ரொயிலுபு வுத்திவிவுத்தி: புவத்தி:” என்கிறபடியே, எம்பெருமான் கைவைத்து ரஷிப்பதற்குத் தடையான தன்முயற்சி அற்றிருப்பதாகிற அழகு பொருந்திய பசுக்கள் என்றவாறு. நம்மை நாமே ரஷித்துக் கொள்ள முயற்சி

செய்வோமாகில் எம்பெருமான் உதாளீநனாயிருந்து கொண்டு ஆந்தனையும்முயற்சி செய்து பார்க்கட்டும்' என்று வாளா இருந்திடுவன்; சபைநடுவே பரிபவிக்கப் பட்ட த்ரௌபதி தன் மானத்தைக் காத்துக்கொள்ளத் துகிலை இறுக்கிக்கொள்ளுகையாகிற ஸ்வப்ரவ்ருத்தியில் ஊன்றியிருந்ததனையும் எம்பெருமான் ரக்ஷிக்க முன் வந்திலன்; அவன் தான் இருகையும் விட்டவாறே காரியஞ்செய்யப்புகுந் தான் கண்ணபிரான். முதலேவாய்க் கோட்பட்ட கஜேந்திராழ்வான் தன்வலிமை கொண்டு போராடினவளவும் எம்பெருமான் ரக்ஷிக்க முன்வந்திலன்; அதுதன் கையொய்ந்த பின்பே அரைகுலையத் தலைகுலைய ஓடிவந்து காத்தருளினன். இப்படிப்பட்ட பல த்ருஷ்டார்த்தங்களினால் நாம் தெரிந்துகொள்வதென்ன? நம்மை நாமே ரக்ஷித்துக்கொள்ள நாம் செய்யும் முயற்சியானது நம்முடைய ரக்ஷணத்துக்கு உபயோகப்படாததோடு எம்பெருமான் புகுந்து ரக்ஷிப்பதற்கு இடையூறு கவுமாகின்றது; அப்படிப்பட்ட ஹவதூவ்யதீவி ரொயிலூபவ்யதீயில் நின்றும் நின்றுத்தி பெறுவதே அழகு; இந்திரன் ஓயாமழை பெய்வித்த காலத்தில் ஆசிரைகள் ஸ்வரக்ஷணத்தில் ஸ்வப்ரவ்ருத்தி யொன்றுஞ் செய்யாதிருந்தமை இங்கு அழகாகக் கொள்ளப்பட்டதென்க.

மயல்—மயக்கம், கலக்கம்.

நெடியவர்—ஆபத்ரக்ஷண குணத்தில் தமக்கு மேற்பட்டாரில்லாதவர்.

துள—துள்ள. துள—துள்ள. “குறிஞ்சிவிழமும் மருதவிழமும் கலந் தாற்போலேகாணு மிருப்பது” என்று பின்னடிகட்குப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளுதிசெய்தது அறிக. (ந)

ஏதலர் நகைசெய இளையவ ரளாவெணைய் *

போதுசெய் தமரிய புனிதர் நல்விரைமலர் *

கோதிய மதுகரம் குலவிய மலர்மகள் *

காதல்செய் கணபுர மடிகள் த மிடமே. (சு)

நல் விரை	நல்ல பரிமாணத்தைபுடைய
மலர்	பூக்களை
கோதிய	{ கொத்தி, அவை அளர மென்று விட்டு வந்த
மதுகரம்	வண்டுகள்
குலவிய	குழந்த பரவப்பெற்ற
மலர்	(தாமரை) மலரிலவதரித்த
மகள்	பெரிய பிராட்டியார்
காதல் செய்	விரும்பப்பெற்ற
கணபுரம்	திருக்கண்ணபுரமானது,—

ஏதலர்	பகைவரான சிசுபாலாதிகள்
நகை செய	சிரிக்கும்படியாக
இளையவர்	{ இனமகளிர் கடைந்து வைத்த வெண்ணெயைத் திருத்தியாக அமுதுசெய்த
அளவெணைய்	
போது செய்து	
அமரிய	ஸந்தோஷித்த
புனிதர்	பவித்திரரான
அடிகள் தம்	{ ஸ்வாமியின் திவ்ய தேசமாம்.
இடம்	

* * *—“விரைமலர் கோதிய மதுகரம் குலவிய” என்ற விசேஷணம் மலர்க்கும் ஆகலாம், கணபுரத்துக்கும் ஆகலாம்; மலர்க்கு ஆகும் பக்ஷத்தில்,

வண்டுகள் வந்து மொய்க்கும்படியான செவ்வியவாய்ந்த தாமரைமலரில் தோன்றிய பெரிய பிராட்யார் விரும்பும்படி. ஸ்ரீமத்தான திருக்கண்ணபுரம் என்றதாகும். கணபுரத்துக்கு விசேஷணமாகும் பசுஷத்தில், எங்கும் வண்டுகள் மொய்க்கும் படியான மதுவெள்ளம் பொருந்திய திருக்கண்ணபுரம் என்றதாகும். விரை மலர் கோதிய மதுசரம் குலவியதும், மலர்மகள் காதல் செய்வதுமான கணபுரம் என்றவாறு. இப்படிப்பட்ட திருக்கண்ணபுரமானது பலருமே வெண்ணெயுண்ட பெருமானுறையுமிடம் என்கை. ஏதலர்நடைசேய் = 1. "பாணியில் பாலைப்பருகிப்பற்றுகா ரெல்லாஞ் சிரிப்ப" என்றார் பெரியாழ்வார்; 2. "கற்றினம் மேய்க்கலும் மேய்க்கப்பெற்றான் காடுவாழ் சாஜியு மாகப்பெற்றான்; பற்றியுரவிடை யரப்புமுண்டான் பாவிசுளுங்களுக்கேச்சக் கொலோ?" என்றார் குடிக் கொடுத்த சுடர்க்கொடியும். : ஸௌலப்ப ஸௌடில்ப குணங்களில் நடுபடாதே, வயிறுவளர்க்க வெண்ணெய் திருடினென்று வசைகூறுவார் நிகுபாலன் போன்ற ஆஸூரப் பரக்குகின்றே.

அனை வெண்ணெய்—வினைத்தொகை; இனி, 'அ' என்று தயிர்க்கும். பெயராதலால் உம்மைத் தொகையாகக் கொண்டு, இளபவருடைய தயிரையும் வெண்ணெயையும் உண்ட புனிதர் என்றுரைக்கவுமாம்.

செய—செய்ய. வெண்ணெய்—வெண்ணெய். தொகுத்தல்கள். போது செய்தல்—தருப்தியாக வுண்ணுதல். புனிதர்—பரிசுத்தர்; சுவரீதத்தளவு முதலிய சேஷத்தங்களை அநுஸந்தித்த மாத்திரத்தில் காமெல்லாரும் பாவங்கள் தொலையப்பெற்றுப் புண்ணியம் பெறுவோமாதலின் இவ்வகையாலே சும்மைப் பரிசுத்தராக்கவல்ல பெருமான் என்றுங் கொள்க. (ச)

தொண்டரு மமரகும் முனிவரும் தோழுதேழ *

அண்டமோ டகலிட மளந்தவ ரமர்சேய்து *

விண்டவர் படமதி ளிலங்கைமுன் னேரியேழ *

கண்டவர் கணபுர மடிகள் த மிடமே.

(இ)

கணபுரம் திருக்கண்ணபுரமானது, —

தொண்டரும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும்

அமரரும் பிரமன்முதலிய தேவர்களும்

முனிவரும் யோகிகளும்

தொழுது எழ { வணங்கி உஜ்ஜீவிக்கும்படியாக

அண்டமோடு மேலுலகங்களை யும்

அகல் இடம் பரம்பிய நிலவுலகங்களையும்

அனந்தவர் அனந்தகொண்டவரும்

விண்டவர் { சத்தருக்கள் அழிந்த பட { போம்படி

அமர் செய்த புத்தம் பண்கி

மதின் { இலங்கை { மதினாபுடைய இலக்காபுரி

முன் முன்பொருகால்

எரி எழ { திக்கொளுவி யெரியும்படியாக

கண்டவர் ஸங்கல்பித்தவரு மான

அடிகள் தம் ஸ்வாமியினுடைய

இடம் தீவ்யதேசமாம்.

* * *—(இப்பாசரத்தில் திருக்கண்ணபுரத்துக்கு விசேஷண மொன்று மில்லை; எம்பெருமானுக்கே விசேஷணங்களுள்ளன.) ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் பிரமன் முதலிய தேவர்களும் ஸற்கலகர் கநாதி மஹர்ஷிகளும் நொழுது உஜ்ஜீ விற்கும்படியாக மேலுலகங்களையும் கீழுலகங்களையும் அளந்து கொண்டவரும், ஆஸுரப்ரகந்திகள் அடியறுப்படி இலங்கையைப் பாழ்படுத்தியவருமான பெருமாள் உறைபுமிடம் திருக்கண்ணபுரம் என்பதாம். (9)

மழுவியல் படையுடையவனிடம் மழைமுகில் *
தழுவிய வருவின் திருமகள் மருவிய *
கோழுவிய செழுமலர் முழுசிய பறைவைபண் *
எழுவிய கணபுர மடிகள் தமிடமே. (9a)

திருமகள்	பெரிய பிராட்டியார்	கணபுரம்	திருக்கண்ணபுரமானது,—
மருவிய	பொருந்தியிருக்கப்பெற்ற	மழு	மருவ
கொழுவிய	மிகவும் செழுமைதங்கிய	இயல் படை	விகேதமான
செழு		உடையவன்	ஆயுதமாகவுடைய
மலர்	தாமரைப்பூவிலே	இடம்	பெருமானது
முழுசிய	அவகாழித்த		இருப்பிடம்;
பறவை	{ (வண்டுகளாகிய) பறவைகளினுடைய	மழை முகில்	(இன்னமும்)
பண்	இசைப்பாட்டுகள்	தழுவிய	நீர்கொண்டெழுந்த மேகம்
எழுவிய	{ எங்கும் வியாபிக்கப்பெற்ற தான	உருவினர்	போன்ற திருவுருவத்தை
		அடிகள் தம்	அடையாரான
		இடம்	ஸ்வாமியினுடைய
			திவ்ய தேசமாம்.

* * *—இப்பாட்டில் 'இடம்' என்பது இருமுறைபுள்ளது, முதலடியிலும் சுற்றடியிலும். ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளமே இதற்கு சியாமகம்.

நெந்த தாமரை மலரில் மதுவைப் பருக இழிந்த வண்டுகள் களிப்பினால் பாடுகின்ற பண்கள் எங்கும் மலிந்திருக்கப்பெற்ற திருக்கண்ணபுரம்—மழுப் படையை ஆயுதமாகக் கொண்டவரும் கார்முகில் வண்ணருமான பெருமானுடைய திவ்ய தேசம் என்பதாம்.

பரசுராமாவதாரத்தைக் கணிசித்து 'மழுவியல் படையுடையவன்' என்றது. பரசுராமாவதாரம் அஹங்கார புத்தஜீவனை அதிஷ்டித்து சிற்றகையாலே முமுக்ஷுக்களுக்கு உபாஸிக்கத்தகுந்த தன்னுயினும் விரோதநிலைநம்பண்ணின உபகாரத்துக்குத் தோற்றுத் துதிக்கிறமாத் திரத்திற்குக் குறையொன்றுமில்லை யென்பது அறியத்தக்கது.

'திருமகள் மருவிய' என்ற விசேஷணம் மலர்க்கும் ஆகலாம், கணபுரத்துக்கும் ஆகலாம். கணபுரத்துக்காகில் செல்வம் மல்கியவூர் என்றவாரும். மலர்க்கு ஆகில், எம்பெருமானார் கத்யத்தில் "பத்மவநாலயாம்" என்று அருளிச்செய்த

* * *—(இப்பாசுரத்தில் திருக்கண்ணப்பத்துக்கு விசேஷமாக இவ்வாறு மிக்க; எம்பெருமானாகிய விசேஷாதிபதியுள்ளவன்) முந்நவநீராவனவர்களும் பிரமன் முதலிய தேவர்களுள் ஸாக்ஷிப்பதறி மனநிலையும் தென்படுவதன்மீது கித்கும்பமுமாக மேனுவல்கள்களையும் தீவ்யகந்தகளையும் அளந்து சொற்படவரும், ஆஸாப்பாத்திரிகள் அடியதுப்பது இவ்வகையைப் பார்ப்பதற்கியவருமான் பெருமான் உறையுமிடம் திருக்கண்ணப்பர் என்பதாம். (6)

மழுலியல் படையுடை வலலிட்டம் மறைதலில்

தழுலிய வுருவினர் தீருமகன் மருவிய

கோழுலிய செழுமலர் முழுசெய மறைவையுடை

எழுலிய கணபுர மடிகள்தட்டினே.

(5)

திருமகன்	தபெரிய பிராட்டையார்	மருவிய	பொருத்திவிருக்கப்பெற்ற	மருவிய	பொருத்திவிருக்கப்பெற்ற
கோழுலிய	செழு	மருவிய	மருவிய	மருவிய	மருவிய
மருவிய	தாமரைப்பூவிலே	மருவிய	தாமரைப்பூவிலே	மருவிய	தாமரைப்பூவிலே
முழுசிய	அவகாவித்த	முழுசிய	அவகாவித்த	முழுசிய	அவகாவித்த
பறவை	{ (வண்டுக்களிடம்) பறவைகளினுடைய	பறவை	{ (வண்டுக்களிடம்) பறவைகளினுடைய	பறவை	{ (வண்டுக்களிடம்) பறவைகளினுடைய
பண்	இசைப்பாட்டுகள்	பண்	இசைப்பாட்டுகள்	பண்	இசைப்பாட்டுகள்
எழுலிய	{ எங்கும் வியாபிக்கப்பெற்ற தான்	எழுலிய	{ எங்கும் வியாபிக்கப்பெற்ற தான்	எழுலிய	{ எங்கும் வியாபிக்கப்பெற்ற தான்

* * *—இப்பாட்டில் 'இடம்' என்பது திருமுறைபுள்ளது, முதலடியிலும் மற்றடியிலும். ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளமே இதற்கு சீராமகம்.

இவ்விருந்த தாமரை மலரில் மதுவைப் பருக இழிந்த வண்டுகள் கணிப்பினால் பாடுகின்ற பண்கள் எங்கும் மலிந்திருக்கப்பெற்ற திருக்கண்ணப்பரம்—மழுப் படையை ஆபுதமாகக் கொண்டவரும் கார்முனில் வண்ணமுமான பெருமானுடைய தீவ்ய தேசம் என்பதாம்.

பரசராமாவதாரத்தைக் கணிசித்து 'மழுலியல் படையுடையவன்' என்றது. பரசராமாவதாரம் அஹங்கார புத்தஜீவனை அநிஷ்டித்து கிர்கையாலே முழுசுக் க்கருக்கு உபாலிங்கத்தகுந்த தன்முயினும் கிரோதிகிரஸதம்பண்ணின உபகாரத்துக்குத் தோற்றுத் துதிக்கிறமாத்நீரத்திற்குக் குறையொன்றுமில்லை பென்பது அறியத்தக்கது.

'திருமகள் மருவிய' என்ற கிரோஷணம் மலர்க்கும் ஆகலாம், கணபுரத்துக்கும் ஆகலாம். கணபுரத்துக்காகில் செல்வம் மல்கியவூர் என்றவாரும். மலர்க்கு ஆகில், எம்பெருமானார் கதயத்தில் "பத்மவநாலயாம்" என்று அருளிச்செய்த

1094 பெரிய திருமொழி அ-பத்து எ-திரு வியமுடைவியைனம்.

படியே தாமரை மலர்தோறும் பெரிய பிராட்டியார் உறைகின்றமை உணரத்
தக்கது. (௬)

பரிதியோ டணிமதி பணிவரை திசைநிலம் *
எரிதியோ டேனவின வியல்வினர் செலவினர் *
சுருதியோ டருமறை முறைசோலு மடியவர் *
கருதிய கணபுர மடிகள்த மிடமே. (எ)

சுருதியொடு	ஸ்வரத்தோடு சுடின	பணி வரை	{ இமயமலை முதலிய குலபர்வதங்களென்ன
அரு மறை	அருமையான வேதங்களை	திசை	திக்குக்களென்ன
முறை	முறைப்படியே	நிலம்	பூமண்டல மென்ன
சொலும்	ஒதுகின்ற	எரி	தீவலிக்கின்ற
அடியவர்	ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள்	தியொடு	அக்கியென்ன
கருதிய	{ (நமக்கு இவ்விடமே ப்ராப்தம் என்று) அதுவந்திக்கப்பெற்ற	என	என்று சொல்லப்படுகிற
கணபுரம்	திருக்கண்ணபுரமானது—	இன	{ இப்படிப்பட்டபொருள்களை யெல்லாம்
பரிதியொடு	ஸூர்யனென்ன	இயல்வினர்	ப்ரகாரமாகவுடையவரும்
அணி மதி	அழகிய சந்திரனென்ன	செலவினர்	{ இவற்றை நடத்திக்கொண்டு போருகிறவருமான
		அடிகள் தம்	{ ஸ்வாமியின் திவ்ய இடம் தேசமாம்.

* * *—வைதிக ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களால் புகலிடமாகக் கொள்ளப்பட்ட திருக்
கண்ணபுரம்—சுருதரியவுயிர்க்குயிராய்க் கரந்தெங்கும் பரந்துறைபு மொரு
தனி காயகனுடைய திவ்யதேசம் என்பதாம். முன்னடிகளால் எம்பெரு
மானுடைய ஸர்வாத்மகத்வம் சொல்லுகிறது. ஸூர்யன் சந்திரன் முதலிய ஸகல
பதார்த்தங்களிலும் அதுப்பிரவேசித்திருந்து ஜகத்துக்களை நிர்வஹித் தருள்
பவன் என்றவாறு.

‘வரியிடு’ என்னும் வடசொல் சந்திரனையும் ஸூர்யனையும் சுற்றியிருக்கிற
‘ஊர்கோள்’ எனப்படும் பரிவேஷத்தைச் சொல்லுவதாயினும், அங்ஙனம் சொல்
லின் திரிபாகிய ‘பரிதி’ என்னுந் தமிழ்ச்சொல் ஸூர்யவாசகமாக வழங்கும்.
‘பணிவரை’ என்று இமயமலையொன்றைச் சொன்னது மற்றுமுள்ள குலபர்வ
தங்களுக்கும் உபலக்ஷணமென்ப.

இரண்டாமடியில் ‘தி’ எனக் குறுகிநிற்பது செய்யுள் விகாரம்.

‘சுருதி’ என்பது வேதவாசகமாயினும் அடுத்து ‘அருமறை’ என வந்திரு
த்தலால் ஸ்வரமென்று கொள்ளுள் கொள்ளப்பட்டது. ... (எ)

1054 பெரிய திருமொழி அ-பத்து எ-திரு வியமுடைவீடையினம்.

படியே தாமரை மலர்ந்தோறும் பெரிய பிராட்டியர் உடைநின்றமை உடைந்
தக்கது. (9)

பரிதியோ டணிமதி பனிவரை திசைநிலம் *
எரிதியோ டேனவின வியல்வினர் செலவினர் *
சுருதியோ டருமறை முறைசொலு மடியவர் *
சுருதிய கணபுர மடிகள் த மிடமே. (எ)

சுருதியோடு ஸ்வரத்தோடு கடிகள்
சுரு மறை அருமையான திருமறை
முறை முறைப்படியே
சொலும் ஒதுகின்ற
அடியவர் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள்
சுருதிய { (கமக்கு இவ்விடமே
பாடப்படும் என்று)
அருள்நீர்க்கப்பெற்ற
கணபுரம் திருக்கண்ணபுரமானது—
பரிதியோடு ஸூரியனென்ன
அணி மதி அழகிய சந்திரனென்ன

பனி வரை { இமயமலை முதலிய
குலபரவதங்களென்ன
திசை திக்குக்களென்ன
நிலம் பூண்டல மென்ன
எரி துலகித்த
தியோடு தந்தியென்ன
என என்ன சொல்லப்படுகிறது
இன { திப்படிப்பட்டபொருள்களை
யெல்லாம்
இயல்வினர் பரகாரமாகவுடையவரும்
செலவினர் { இவற்றை நடத்திக்கொண்டு
போருகிறவருமான
அடிகள் தம் { ஸ்வாமியின் திவ்ய
இடம் தேசமாம்.

* * *—வைதிக ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களால் புகலிடமாகக் கொள்ளப்பட்ட திருந்
கண்ணபுரம்—சுருதியவுழிர்க்குபிராய்க் கரந்தேற்கும் பரந்துறையு மொரு
தனி காயகலையைய திப்படிதகம் என்பதாம். முன்னடிகளால் எம்பெரு
மானுடைய ஸர்வாதிகதவம் சொல்லுகிறது. ஸூரியன் சந்திரன் முதலிய எல்லா
பதார்த்தங்களிலும் அதுப்பிரவேசித்திருந்து ஐகத்துக்களை சிவநிலித் திருந்
பகன் என்றவாறு.

‘வரியி’ என்னும் வடசொல் சந்திரனையும் ஸூரியனையும் சுற்றியிருக்கிற
‘ஊர்கோன்’ எனப்படும் பரிவேஷத்தைச் சொல்லுவதாயினும், அவ்வடசொல்
வின் திரிபாகிய ‘பரிதி’ என்னும் தமிழ்ச்சொல் ஸூரியவாசகமாக வழங்கும்
‘பனிவரை’ என்று இமயமலையொன்றைச் சொன்னது மற்றுமுள்ள குலபர்வ
தங்களுக்கும் உபலக்ஷணமென்ப.

இரண்டாமடியில் ‘தி’ எனக் குறுகிநிப்பது செய்புள் விகாரம்.

‘சுருதி’ என்பது வேதவாசகமாயினும் அடுத்து ‘அருமறை’ என வந்திரு
த்தலால் ஸ்வாமென்று பொருள் கொள்ளப்பட்டது. ... (எ)

திவ்யப்ரபந்த திவ்யார்த்ததீபிகை.

படிபுல்கு மடியிணை பலர்தொழ மலர்வைகு *
கோடிபுல்கு தடவரை யகலம் துடையவர் *
முடிபுல்கு நெடுவயல் படைசேல வடிமலர் *
கடிபுல்கு கணபுர மடிகள்த மிடமே.

(அ)

முடி புல்கு { நூற்று முடிகளோடு
கூடியிருக்கிற
நெடு வயல் விசாலமான கழனிகளிலே
படை கலப்பைகளை
செலுத்தும்போது
செல காப்பட்ட
அடி { (தாமரை முதலிய)
மலர் பூக்களானவை
கடி புல்கு { பரிமாணத்தைப் புறப்பட
கணபுரம் விடப்பெற்ற
பலர் தொழ { திருக்கண்ணபுரம்;—
பல பத்தர்கள்
வணங்கும்படியாக;

படி புல்கும் { பூமியை யளாவிய
அடி இணை { திருவடியிணையை
உடையவர் { உடையவரும்
மலர் வைகு { தாமரைமலரில் பொருந்திய
கோடி { கோடிபோன்ற பெரிய
பிராட்டியார்
புல்கு { அணையப்பெற்ற
தட வரை { பெரிய மலைபோன்ற
அகலம் அது { திருமார்பை
உடையவர் { உடையவருமான
அடிகள் தம் { ஸ்வாமியினுடைய
இடம் திவ்யதேசமாம்.

* * *—கழனிகளில் நடுகைக்காக எங்கும் பாம்பிக்கிடக்கிற நூற்று முடிகள் மூன்றாமடியிலுள்ள 'முடி' என்னுஞ் சொல்லுக்குப் பொருள். அவை நிரம்பிய பெரிய வயல்களிலே உழவர்கள் கலப்பையைக்கொண்டு புழுத்து நடத்து வர்கள்; காலாலே ஒருகால் குழப்புவார்கள்; அவ்வளவிலே இடையிலே தப் பிக்கிடந்த தாமரைப்பூவானது பரிமாணத்தைப் புறப்படவிடும். "படைநின்ற பைந்தாமரையோடு அணிசீலம் மடைநின்றலரும் வயலாவிமணுளா" (11-8-6) என்றபாசரம் இங்கு ஸ்மிக்கத்தக்கது.—வயல்களிலெங்கும் தாமரை முதலிய மலர்கள் மணங்கமழப் பெற்ற திருக்கண்ணபுரம் * அகலசிலிலே னிறையுமென் தலர்மேல்மங்கை புதைமார்பனுடைய திவ்ய தேசம் என்றதாயிற்று.

படிபுல்குமடியிணை பலர்தொழ=முன்பு உலகமளந்த திருவடிகளைத் திருக் கண்ணபுரத்திலே பலரும் வணங்கும்படியாக என்னுமாம். படி—பூமி. மலர்வைகு கோடி—பெரிய பிராட்டியார். 'கோடி' என்பது ஸ்திரீஜாதிக் கு உவமையாகு பெயர்.

(அ)

புலமனு மலர்மிசை மலர்மகள் புணரிய *
நிலமக ளேனவின் மகளிர்களிவரோடும் *
வலமனு படையுடை மணிவனார் நிதிசுவை *
கலமனு கணபுர மடிகள்த மிடமே.

(ஆ)

கிதி சுவை
கலம்
மனு

பொற்குவியல்களை புடைய
மரக்கலங்கள்
பொருந்தியிருக்கப்பெற்ற

கணபுரம்

(ஸமுத்ரத்தை
சமீபத்திலுடைத்தான்)
திருக்கண்ணபுரம்,—

திவ்யப்ரபந்த திவ்யார்த்ததீபிகை.

படிபுல்கு மடியினை பலர்தொழு மலர்வைகு *
கோடிபுல்கு தடவரை யகலம் துடையவர் *
முடிபுல்கு நெடுவயல் படைசேல வடிமலர் *
கடிபுல்கு கணபுர மடிகள் த மிடமே.

(அ)

முடி புல்கு	{ கற்ற முடிக்கோடு கடியிருக்கிற	படி புல்கும்	{ உடையவர்
சேல வயல்	விசாலமான கழனிகளிலே	அடி துளை	{ திருமயங்கைய புடைமயங்கைய
படை	கலப்பைகளை	உடைபவர்	{ தாமரைமலர் பெருந்திவ
சேல	சேலத்துப்போது	மலர் வைகு	{ கோடிபுல்கு பெரிய பிராட்டியார்
கடி	கால்பட்ட	கோடி	{ அணையப்பெற்ற
மலர்	{ (தாமரை முதலிய) பூக்களானவை	புல்கு	{ அணையப்பெற்ற
கடி புல்கு	{ பரிமாணத்தைப் புறப்பட விடப்பெற்ற	தட வரை	{ பெரிய மலர்போன்ற திருமயம்ப
கணபுரம்	{ திருக்கண்ணபுரம்;—	அகலம் அடி	{ புடைமயங்கைய கொடியிழைய
பலர் தொழு	{ பல பத்தர்கள் வணங்கும்படியாக;	கடிகள் மீ	{ திருப்பதேசமாம்.
		இடம்	

* * *—கழனிகளில் நடுகைக்காக எங்கும் பரம்பிக்கிடக்கிற நூற்று முடிகள் மூன்றாமடியிலுள்ள 'முடி' என்னுஞ் சொல்லுக்குப் பொருள். அவை நிரம்பிய பெரிய வயல்களிலே உழவர்கள் கலப்பையைக்கொண்டு புதுநூ கட்டி வர்கள்; காலாலே ஒருகால் குழப்பு வர்கள்; அவ்வளவிலே இடையிலே தட பிக்குடந்த தாமரைப்பூவானது பரிமாணத்தைப் புறப்படவிடுமாம். "படைசின்ற பைந்தாமரையோடு அலரிசீலம் மடைசின்றலரும் வயலாலிமனாள்" (11-8-6) என்றபாசரம் இங்கு ஸ்மிரிக்கத்தக்கது.—வயல்களிலெங்கும் தாமரை முதலிய மலர்கள் மணங்கமழப் பெற்ற திருக்கண்ணபுரம் * அகலதில்லே விறையுமென் றலர்மேல்மங்கை புறைமார்பனுடைய திருப்பதேசம் என்றதாயிற்று.

படிபுல்குமடியினை பலர்தொழு—மூன்று உடையவர் திருவடிகளைத் திருக் கண்ணபுரத்திலே பலரும் வணங்கும்படியாக என்று எம். படி—பூமி. மலர்வைகு கோடி—பெரிய பிராட்டியார். 'கோடி' என்பது சந்திரனாதிக்கு உவமைப்பாடு பெயர்.

(அ)

புலமனு மலர்மிசை மலர்மகள் புணரிய *
நிலமக னேனவின மகளிர்களிலரோடும் *
வலமனு படையுடை மணிவணர் நிதிருவை *
கலமனு கணபுர மடிகள் த மிடமே.

(ஆ)

கிதிருவை	பொற்குவியல்களை யுடைய	(ஸமுத்திரத்தை
கலம்	மரக்கலங்கள்	சமீபத்திலுடைத்தால்)
மனு	பொருந்தியிருக்கப்பெற்ற	திருக்கண்ணபுரம்,—
		கணபுரம்

புலம் மனு { இந்திரியங்கள்
அருந்திக்கிடக்கும்
படியாக அழகுடையந்த
மலர் மிசை தாமரைப்பூவிலுண்டான
மலர்மகள் பெரிய பிராட்டியோடு
புணரிய கடின்
நிலம் மகள் பூமிப்பிராட்டியார்
என இன என்ற இப்படிப்பட்ட
மகளிர்க ளிவரோடும் } திவ்ய மலரிஷிகளோடும்

வலம் மனு { வலத்திருக்கையில்
பொருந்திய
படை உடை { திருவாழிப்படையை
புடையவரும்
மணி வணர் { நீலமணிபோன்ற சிறத்தை
புடையவருமான
அடிகள் தம் ஸ்வாமியினுடைய
இடம் திவ்யதேசமாம்.

***—திருக்கண்ணபுரம் ஸமுத்தர்த்திற்கு ஸமீபத்திலுள்ளதாதலால் 'நிதி குவைக்கலமனு கணபுரம்' எனப்பட்டது. த்விபாந்தரங்களி லிருந்து சிறந்த சரக்குக்களை ஏற்றிக்கொண்டு வருகின்ற கப்பல்கள் கடலில் பெரும்பான்மையாகக் காணப்படுதல் இப்படி. சீழ், திருக்கடல்மல்லைத் திருப்பதிகத்தில் "புலங்கொள் சிதிக்குவையோடு புழைக்கைம்மா களிற்றினமும், நலங்கொள் நவ மணிக்குவையும் கமந்தெங்கும் நான்கொகிந்து, கலங்களியங்கும் மல்லை" என்ற நுளிச்செய்த பாசாரமும் இங்கு ஸ்மிக்கத்தக்கது.

'நிதி' என்னும் பல பொருளொருசொல் இங்கு பொன் என்ற பொருளில் வந்தது. இங்கே பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியான வாக்கியம்;—"பொற்குவை மாறாத மாக்கலங்களைபுடைய திருக்கண்ணபுரம். கடலொருபுறமாயிருக்கும் போலேகாணும்" என்பதாம். "கலங்கல் முந்ரீர்க்கண்ணபுரத்து" என்று மேல் திருமொழியிலுங் காண்க.

திருமடந்தை மண்மடந்தை யிருபாலுந் திருநகிற்கும் பெருமானுடைய உறை விடம் திருக்கண்ணபுரம் என்றதாயிற்று.

புலமனுமலர்—கண் முதலிய இந்திரியங்களை ஆகர்ஷித்துத் தன்னிடத்திலேயே நிலைநிற்கச் செய்யவல்ல [மிக அழகிய] மலர் என்றவாறு. "புலமனு மலர்மிசை மகள்" என்னுமளவே பொதுமாயிருக்க, மீண்டும் 'மலர்மகள்' என்ற தில் புந்ருத்தி சங்கிக்க வேண்டா; 'மலர்மகள்' என்றது ஸம்ஜனையாகக் கொள்ளத்தக்கது.

வலமனுபடை—இங்குப் படையென்னும் பொதுச் சொல் ஆழிப்படையென்ற சிறப்புப் பொருளில் வந்தது. மணிவணர்—மணிவண்ணர்; தொகுத்தல்.

மலிபுகழ்க் கணபுர முடையவெம் மடிகளை *
வலிகேழு மதீளயல் வயலணி மங்கையர் *
கலியன தமிழிவை விழுவிய விசையினோடு *
ஒலிசொலு மடியவ குறுதய ரிலரே.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்,
எட்டாம்பத்து—எட்டாந்திருமொழி,
வானோரளவும்முதுமுந்நீர்.

உரையவதாரிகை:—திருக்கண்ணபுரத் தெம்பெருமான் தன்னுடைய பல அவதார திவ்ய சேஷ்டிதங்களை அடைவே ஆழ்வார்க்கு ப்ரத்யக்ஷ ஸ்மாநாகர மாச ஆக்குவிக்க, அவற்றை பெல்லாம் அதுபவித்துப் பேசி இனியராகிரார் இத் திருமொழியில்.

மதஸ்ய கூர்ம வராஹ நரஸிம்ஹ வாமந பரசராம தசரதராம பலராம ஸ்ரீக்ருஷ்ணவதாரங்களைப் பாட்டடைவே அதுபவிக்கிராராய்ச் செல்லுகிறது.

வானோரளவும் முதுமுந்நீர் வளர்ந்தகாலம் * வலியுருவின்
மீளயவந்து வியந்துய்யக்கொண்ட தண்டாமரைக்கண்ணன் *
ஆனுவருவி னானையனவனை அம்மா லினாவயலுள் *
கானூபுறவிற் கண்ணபுரத்து அடியேன் கண்டு கொண்டேனே. (க)

முது முந்நீர் கடல் வெள்ளம்
வானோர் } தேவர்களின் எல்லையளவும்
அளவும் }
வளர்ந்த } பரந்த சென்ற
காலம் } காலத்திலே
வலி உருவின் } வலிமைகொண்ட
மீன் ஆய் } வடிவைபுடைய மீனாய்த்
வந்த } திருவவதரித்த
வியந்து ஆச்சரியப்படுமபடியாக
உய்யக் } எல்லாரையும்
கொண்ட } பிழைப்பித்தருளின
தன் தாமரை } குளிர்ந்த தாமரை போன்ற
கண்ணன் } திருக்கண்களை
புடையவனும்

ஆனுவருவின் } விகாரமற்ற உருவைபுடைய
ஆன் ஆய் } ஸ்ரீதிருஷ்ணனாகத்
அவனை } திருவவதரித்தவனுமான
பெருமானே,
அம் அழகிய
மா பரந்த
வினை வினைவுமிக்க
வயலுள் உயல்களை புடையதும்
கான் ஆர் } காடுகள் செறிந்த பர்யத்
புறவில் } தங்களை புடையதுமான
கண்ணபுரத்தி திருக்கண்ணபுரத்திலே
அடியேன் கண்டு கொண்டேன்—.

* * *—மதஸ்யாவதாரம் செய்தருளின பெருமானைத் திருக்கண்ணபுரத் தில் காணப்பெற்றேனென்கிறார். ஒரு பிரமகல்பமுடிவில் பிரம சம்பந்தமான கைமித்திக ப்ரளயம் உண்டாயிற்று; அப்பொழுது பூமிமுதலிய உலகங்கள் கடலாற் சூழப்பட்டு முழுகும் ஸமயத்தில் நித்திரை தெளிந்தெழுந்து அந்த ஜலத்தில் படுக்க யத்தனித்த பிரமனது முகத்தினின்றும் வெளிக்கிளம்பின நான்கு வேதங்களையும் ஹயக்ரீவனென்னுமோர் தானவன் அபஹரித்துக் கொண்டுபோய் விட்டான்; அப்போது வேதங்கள் தொலைந்தது கண்டு திருமால்

ஓர் சிறிய மின்வடிவு கொண்டார்; அக்காலத்தில் தவத்தின் பெருமையினால் ஜீவித்து, திருமாலா நதியின்கரையில் திருமலை நோக்கித் தவஞ்செய்து கொண்டிருந்த ஸத்யவரதனென்னுமோர் ராஜர்ஷி ஜலபானம் பண்ணிக்கொண்டு பிழைத்திருந்தார்; அவர் ஜலதரப்பணஞ் செய்கையில் அவரது இரண்டு கைகளுக்குள் ஒரு சிறிய மின் அகப்பட்டுக்கொண்டது; அதனை அவர் ஜலத்தில் விட்டார்; அப்போது அந்த மின் 'ஓ தயாளுவான ராஜர்ஷி பே! என்னை இப்படி ஜலத்தில் விட்டீர், என் இனத்தார் என்னை விழுங்கிவிடுவார் கீனே; என்னை நீர் காப்பாற்றியிருக்கிறீர்' என்ன 'அவர் அதனைத் தன் கமண்டலதீர்த்தத்தில் எடுத்து விட்டார்; அதனுட்புகுந்த அந்த மின் ஓரிளவுக்குள் கமண்டலத்தாக்குள் பிரம்பிமறுநாள் காலை' 'ஓ தயாளுவே! நான் எப்படி உம்முடைய கலசத்துக்குள் கஷ்டப்பட்டு வலிப்பது? என்மீது சிறிது அருள்புரியலாகாதா?' என்றது; உடனே அவர் அதைக் கமண்டலத்தினின்றும் எடுத்துத் தன்னிடத்துள்ள சந்தன ஜலத்தில் புகரிட்டார்; உடனே மூன்றடி பிரமாணம் வளர்ந்த அந்த மின் 'என்னை இப்படி கஷ்டப்படுமாறு விட்டுவைப்பது உமக்குத்தருமா?' என்றது; அன்புகூர்ந்த அவர் உடனே அதை யெடுத்து ஓர் குளத்தினுள் விட்டார்; அங்கும் மிகவளர்ந்த அந்த மின் 'நான் சுகமாக வலிக்க இடம்பெறாமல் வருந்துவது உமது திருவுள்ளத்திற்கு உகப்போ?' என்றது; உடனே அவர் அதை யெடுத்து ஒரு ஏரியில் விட்டார்; அக்கணமே அந்த ஏரி சிம்பவளர்ந்த அந்த மின் 'ஸ்வாமிந்! என்னை யிப்படி அலையவிடுவது நியாயமா?' என்றது; அதைக்கேட்டுக் கருணைகூர்ந்த அவர் அதனையெடுத்துக் கடலில் விட்டார்; அப்பால் அந்த ஸத்யவிரதர் அம்மினிடத்துப் பெருமயல்கொண்டு அதனை நோக்கி 'ஓ மத்யயராஜனே! உன்னுடைய வாலாற்றைத் தெரிந்துகொள்ள மிக்க ஆவலுள்ளவனாய் இருக்கிறேன்; நாமுயோஜனை நீளமும் அதற்குத் தக்க பருமனும் வாய்ந்துள்ள நியார்? உனது தத்துவத்தை வெளியிடவேணும்' என்று கைகூப்பிப் பிரார்த்திக்க, அந்த மத்யயராஜன் 'ஓ மஹாநாவரே! இன்று முதல் எழு நாட்களுக்குள் இந்த மூன்று உலகங்களுள் முழுவியடப்போகின்றன; அந்தப் பெருநீரில் ஒரு விசாலமான ஓடம் வரப்போகிறது; அந்தப்படகில் ஸப்தரிஷிகளும் நீரும் எல்லா ஜலதிகளும் ஸம்ஸ்த பிராணிகளும் ஏறி மனத்திற்கு வருத்தமொன்று மின்றி உலாவக்கடவீர்கள்; இப்படி ஸஞ்சரித்துக் கொண்டிருக்கு மளவில் ஓர் பெருங் காற்றை அடிக்கப் போகிறது; அதனால் அந்த ஓடமானது பெருநீரில் அலையப் போகின்றது; அப்பொழுது எனது சிவஸ்ஸில் முளைத்துள்ள பெரியதொரு கொம்பில் பெரியதொரு ஸர்ப்பத்தினால் அந்த ஓடத்தைக் கட்டிவிடும்; பிறகு நான் அந்தப் படகுடன் உம்மையும் எல்லாப்பிராணிகளையும் ரிஷிகளையுஞ் சுமந்து கொண்டு அந்தப் பேரிருள் நீக்கும்வரையில் நான் கடலில் ஸஞ்சரிக்கப்போகின்றேன்; அப்போது எனது பெருமையை நீர் உணர்வீர்' என்றரைத்துவிட்டு மறைந்திடவே, ஆச்சரியமடைந்த அந்த ஸத்யவிரதர் பகவானுலே குறிக்கப் பட்ட அக்காலத்தை எதிர்பார்த்திருக்கையில் ஸப்த மேகங்களினுடைய ஆர

வாரத்தால் கடல் கிளரத்தொடங்கிற்று; பகவான் குறித்த நினைத்தில் ஒரு பெரிய ஓடம் அந்தக்கடலில் வரக்கண்டு மிழந்து எல்லாக் கொடி, செடி, பீஜம் களையும் அந்தப் படகிலேற்றித் தாமும் ஏறினர்; ஏறி, ஸப்தரிஷிகளுந் தாமும் மாய்ப் பகவானைச் சிந்தனை செய்து கொண்டிருக்கையில், பெரிய கொம்புள்ள மத்ஸ்யரூபங்கொண்ட பகவான் காணப்பட்டார்; லக்ஷம் யோஜனை நீளமும் பதினாயிரம் யோஜனை பருமனும் ஒற்றைக்கொம்பும் ஸுவர்ணவர்ணமும் ஸகல லோகமனோஹரரூபமும் வாய்ந்தவராகக் காணப்பட்டார்; உடனே அந்த ஸத்ய விரதர் ஒரு பெரிய நாகத்தைக் கொண்டு அந்த மத்ஸ்யபகவானது கொம்பிலே அப்படகைக் கட்டிவிட அப்பெருமான் அதை வஹித்துக்கொண்டு அண்டகடா ஹத்தளவும் செல்லத்துள்ளினியியாடி, முன்பு அகரர் கவர்த்துசென்ற வேதம் களையும் மீட்டுக்கொணர்ந்தருளி, ஆக இவ்வண்ணம் பிரளயாபத்தில் நின்றும் பிரஜைகளைச்சுத்தருளியதும் வேதங்களை உபகரித்தருளினதும் மதஸ்யாவதார வரலாறும்.

[illegible]

வலியுருவின் மீனாய் வந்து—இவ்விடத்திற்குப் பெரியவாத்தான் பின்னே வியாக்கியானம்;—“கடல் வெள்ளத்தைத் தன்னுடைய ஒரு செலுள்ளிலே அடக்க வல்ல மதஸ்யமாய் வந்து” என்பதாம். செலுவாவது—மீனின் உப்புறத்தே யுள்ள முள்; ‘செதின்’ எனவும் படும். ‘அன்றி, செலுவாவது—மீன்செட்டையெனப்படும் மீன் சிறகு என்றுங் சொல்லுவர். “மான யோசனை யளவொழி மெய்யுருவாய்த், மீனமாயினனெடுங்கடற் பரவையின் வீழ்ந்து, கானவெண்டி ரைக் கருங்கடலாநெறழக் கலக்கிப், போன வானொயிற் றசுரனைத் தடவுதும் புகுந்து” (கந்த புராணம்—உபதேச காண்டம்) என்றபடி எம்பெருமான் எண்ணிடற்கரிய மிகப்பல யோஜனை ஜீளமும் அதற்கேற்ற பருமனும் வாப்த் பெருமீனானபோது அந்த மதஸ்யத்தின் ஒரு செலுவினகத்தே கடல் வெள்ளம் முழுவதும் ஒடுங்கும்படி யிருந்தனென அதன் பெருமை தோன்ற ‘வலியுருவின் மீனாய்’ என்றது.

சூனாவருவின் = “ஸதைகருபருபாய” “அனிகாராய சுத்தாய” என்றி
படியே என்றும் ஒரு படிப்பட நின்று விகாரமற்ற வருவையுடையவன் என்னை
அப்படியாகில், மதஸ்ய கூர்மாதிரி ரூபமான விகாரவுருக்களைக் கொண்டது என்றே
வெனின்; கருமமடியாகக் கொண்டிலன்; க்ருபையடியாகக் கொண்டவத்தின்.

விகாரமற்றவனென்று பிரபராணங்கள் சொல்லுவ தெல்லாம் நருமதிபந்தனமான
விகாரமில்லாமையையே பெய்றுணர்க. “சுஜாயஜானொ வஹுயா விஜாயதொ
தவ்யு யிராஃ வாரிஜாநணி யொதிழ்.” என்றதுங் காண்க. (க)

மலங்கு விலங்குகளுலெள்ளம் மறுக அங்கோர்வரை நட்டு *

இலங்கு சோதியாரமுத மெய்துமளவோ ராமையாய் *

விலங்கல் திரியத் தடங்கடலுட் சுமந்துகிடந்த வித்தகனை *

கலங்கல்முந்நீர்க் கண்ணபுரத்து அடியேன் கண்டு கொண்டேனே. (உ)

மலங்கு	{ (உன்னுக்கிடக்கிற) மீன்சாதிகள்	ஒர் ஆமை	{ ஒப்பற்ற ஆமையா
விலங்கு	தமோதம்படியான	ஆய்	{ யிருத்த கொண்டு
கெடு வென்னம்	பெரிய வென்னம்	விலங்கல்	அந்த மந்தரமலையானது
முறங்கு	குழம்பும்படியாக	திரிய	{ காற்புறமும் திரிந்து வரும்படியாக
அங்கு	ஆழமான அவ்விடத்திலே	தட கடலுள்	பெரிய அக்கடலிலே
ஒர் வரை	{ ஒரு (மந்தர) பர்வதத்தை நட்டு { காட்டி	சுமந்து கிடந்த	{ (அம்மலையைத்) தாங்கிக்கொண்டிருந்த
இலங்கு	{ விலங்குகின்ற சோதி தேஜஸ்ஸோடு கூடின	வித்தகனை	{ ஆச்சரியபூதனை பெருமானே
சூர் அமுதம்	{ அம்ருதமானது	கலங்கல்	{ கலக்கமுன்ன கடலை
எய்தும் அளவு	தோன்றும் வரையில்	முந்நீர்	{ அணித்தாகவுடைய
		கண்ணபுரத்து	{ திருக்கண்ணபுரத்திலே
		அடியேன்	கண்டுகொண்டேன்—.

* * *—கர்மாவதாரம் செய்தருளின பெருமானைத் திருக்கண்ணபுரத்
திலே ஸேவிக்கப் பெற்றேறெனென்கிறார். முன்னொரு காலத்தில் இவ்வண்ட
கோளத்திற்கு அப்புறத்திலுள்ள விஷ்ணுலோகத்துச் சென்று திருட்களைப்
புகழ்ந்து பாடி அவளால் ஒரு பூமலை பிரஸாதிக்கப்பெற்ற ஒருவித்யாதரமகள்,
மகிழ்ச்சியோடு அம்மலையைத் தன் கைவினையில் தரித்துக்கொண்டு பரஹ்ம
லோகவழியாய் மீண்டு வருகையில், தூர்வாஸமஹாமுனி எதிர்ப்பட்டு அவளை
வணங்கித்துதிக்க, அவ்விஞ்சைமங்கை அம்மலையை அம்முனிவனுக்கு அளித்
திட்டாள்; அதன் பெருமையை உணர்ந்து அதனைச் சிரமேற்கொண்ட அம்முனி
வன் ஆனந்தத்தோடு தேவலோகத்திற்கு வந்து, அப்பொழுது, அங்குவெகு
உல்லாஸமாக ஐராவத யானையின்மேற் பவனிவந்துகொண்டிருந்த இந்திரனைக்
கண்டு அவனுக்கு அம்மலையைக் கைநீட்டிக்கொடுக்க, அவன் அதனை அங்
குசத்தால் வாங்கி அந்த யானையின் பிடரியின்மேல் வைத்தவளவில், அம்மத
விலங்கு அதனைத் துதிக்கையாற்பிடித்து இழுத்துக்கீழேறிந்து காலால்
மிதித்துத் தவைத்தது; அதுகண்டு முனிவான் கோபங்கொண்டு இந்திரனை
நோக்கி, ‘இவ்வாறு செல்வச்செருக்குற்ற தினது ஐசுவரியங்களெல்லாம் கடலில்
ஒகரித்துவிடக்கடவன’ என்று சபிக்க, உடனே தேவர் செல்வம்யாவும் ஒழிந்தன;

ஒழியவே, அசுரர்வந்துபொருது அடரரைடெல்வாராயினர்; பின்பு இந்நிரன் தேவர்களோடு திருமலைச் சரணமடைந்து, அப்பிரான் அபயமளித்துக்கட்டின யிட்டபடி, அசுரர்களைபுந் துணைக்கொண்டு மந்தரமலையை மந்தாகாட்டி, வாசுத யென்னும் மஹாகாகத்தைக் கடைகயிறுகப்பூட்டிப் பாதகடைக்கடையலாயினர்; அப்பொழுது, மந்தாகிய மந்தாகிரி கடலினுள்ளே அழுந்திவிட, தேவர்கள் வேண்டுகோளினால் திருமால் பெரியதோர் ஆமைவடிவமெடுத்து அம்மலையின் கீழேசென்று அதனைத்தனது முதுகின்மீதுகொண்டு தாங்கி அம்மலை கடலில் அழுந்திவிடாமற் கடைவதற்கு உபயோகமாம்படி அதற்கு ஆகாரமாக எழுந் தருளியிருந்தனனென்பது கூர்மாவதார வரலாறு.

ஆழத்துக்கு அவதியில்லாத விடத்திலே மந்தரமலையைக் கொண்டு போய் நிறுத்துமளவிலே அப்போதுண்டான குழப்பத்தைச் சொல்லுகிறது 'மலங்கு லிலங்கு நேடு வேள்ளம் மறுக' என்று. மலங்கு—மீன்களில் ஒருவகைச்சாதி. அமுத மென்பது—போன வுபிரை மீட்குந் தன்மையதான புகர் பெற்றிருத்தல் பற்றி 'இலங்கு சோதியாரமுதம்' எனச்சிறப்பித்துக் கூறப்பட்டது. லிலங்கல் திரிய=“மன்னும் வட மலையை மந்தாக மாசுனைத்தால், மின்னுமிருசுடரும் விண்ணும் பிறங்கொளியுந், தன்னினுடனே சுழல மலை திரித்து” என்ற பெரிய திருமடல் இங்கு அதுஸந்திக்கத் தக்கது. (2)

பாராரளவும் முதுமுந்நீர் பரந்தகாலம் * வளைமருப்பில்
ஏராகுருவத் தேனமாயெடுத்த வாற்றலம்மாளை *
கூராராலிரைகருதித் குருகுபாயக் கயலிரியும் *
காரார்புறலிற் கண்ணபுரத்து அடியேன் கண்டு கொண்டேனே. (3.)

முது முந்நீர் கடல் வெள்ளம்
பாராரளவும் பூமிப்பாப்படங்கலும்
பரந்த காலம் குழித்த காலத்திற்
வளை மருப்பின் { வளைந்த
கோரப்பல்லையுடைய
ஏர் ஆர் { அமுதமிக்க திருமேனியை
உருவத்த { புடைய
ஏனம் ஆய் வராஹமூர்த்தியாகி
எடுத்த (பூமியை) உத்தரிப்பித்த
ஆற்றல் மிக்கையுடையனான
அம்மாளை ஸர்வேசுவரனை
கூர் ஆர் { கூர்மை பொருந்திய
(வாயல்களை புடைய)

குருகு நாகைகளானவை
ஆரல் ஆரல்மீன்களை
இரை கருதி { ஆஹாரமாகக் கொள்ள
கினைத்த
பாய (சீரில்) பாய்த்தவனவிலே
கயல் கயல்மீன்கள்
இரியும் { அஞ்சியோடும்படியுள்ள
தம்
கார் ஆர் { மேகங்கள் படித்த
புறவிச் { சோலைகளை புடையதுமான
கண்ணபுரத்து திருக்கண்ணபுரத்திற்
அடியேன் கண்டுகொண்டேன்—.

* * *—மஹாவராஹமாய்த் திருவவதரித்தருளின பெருமானைத் திருத்
கண்ணபுரத்திலே சேவிக்கப்பெற்றே நென்கிறார். இப்பொழுது நடக்கிற

சுவேதவராஹ கல்பத்துக்கு முந்தின பாக்யகல்பத்தைப் பற்றிய பிரளயத்தின் இறுதியில் ஸ்ரீ மகாராயணன் எகார்ணவமான பிரளய ஜலத்தின்கண் முழுகி யிருந்த பூமியை மேலேயெடுக்க கினைந்து ஸ்ரீவராஹாவதாரத்தைச் செய்தருளிக் கோட்டுதுணியாற் பூமியை யெடுத்து வந்தனென்ற வரலாறு அறியத்தக்கது.

ஹிரண்யகசிபுவின் உடன் பிறந்தவனான ஹிரண்யாக்ஷனென்னும் கொடிய அஸுரராஜன் தன்வலிமையாற் பூமிபைப் பாயாகச் சுருட்டி யெடுத்துக் கொண்டு கடலில் முழுகிச் சென்றபோது, தேவர் முனிவர் முதலியோரது வேண்டுகோளி னால் மஹாவராஹ ரூபியாகத் திருவவதரித்துக் கடலினுட்புக்கு அவ்வசுரனை நாடிக்கண்டு பொருது கோட்டினார் குத்திக்கொன்று பாதாளலோகத்தைச் சார்ந் திருந்த பூமிபைக் கோட்டினார்குத்தி அவ் குகின்று எடுத்துக் கொண்டவந்து பழையபடி விரித்தருளினன் என்ற வரலாறும் உண்டாயினும் அஃது இங்கு அவிவசுரிதம்.

பின்னடிகள் வயல்வளமும் பொழில் வளமும் சொல்வன. (க)

உளைந்த வரியும் மானிடமும் உடனாய்த் தோன்ற வொன்றுவித்து *

விளைந்த சீற்றம் விண்வெதும்ப வேற்றோ னகலம் வஞ்சமத்து *

பிளந்து வளைந்த வசிராணப் பெருந்தண் செக்கெற் குலைதடிந்து *

களஞ்செய் புறவிற் கண்ணபுரத்து அடியேன் கண்டு கொண்டேனே. (சு)

உளைந்த	{ கண்டபோதே அஞ்சி கங்கவேண்மும்படியான	அகலம்	மாற்பை
அரியும்	சிக்கவுருவத்தையும்	கெம் சமத்து	வெவ்விய போர்க்களத்திலே
மானிடமும்	மனிதவுருவத்தையும்	பிளந்து	இருபிளவாக்கி
உடனாய்	{ ஒருசேரப் பொருந்தச் ஒன்றுவித்து செய்து	விளைந்த	{ விளைந்த கங்கவிளையுடைய உசிராணை { பெருமானை,
தோன்ற	{ (நாவலிம்ஹரூபியாய்த்) (தோன்ற (அப்போது)	பெரு	பெருத்த
விளைந்த	உண்டான	தண்	அழகிய
சீற்றம்	கோபத்தைக் கண்டு	செக்கெங்	{ செக்கெற்கிடிகள் குலை
விண்	{ விண்ணுலகத்தவர்களும் வெதும்ப { அஞ்சி கங்க	தடிந்து	வயிரம்பற்றி
வேற்றோன்	{ பகவானான இரணியனுடைய	கனம் செய்	இருள் மூடியிருக்கப்பெற்ற
		புறவில்	{ சுற்றுப்பிரதேசங்களை புடைத்தான
		கண்ணபுரத்து	திருக்கண்ணபுரத்திலே
		அடியேன்	கண்டுகொண்டேன்—

* * *—நாவலிம்ஹாவதாரம் செய்தருளின பெருமானைத் திருக்கண்ணபுரத் திலே ஸேவிக்கப் பெற்றே நென்கிறார். திருத்துழாய் நறுமணத்தோடே அங்குரிக்குமா போலே இயற்கையான பகவத் பக்தியோடே பிறந்த ப்ராஹ்ம தாழ்வான் ஸ்ரீமற் நாராயண நாமத்தையே உருச்சொல்லிக் கொண்டிருந்தது

காரணமாக அவனிடம் கறுக்கொண்ட அவனது தந்தையான் ஹிரண்யகசிபு வென்பான் மைந்தனைத் தன்வழிப்படுத்தப் பலவாறு முயன்றும் அங்ஙனம் வழிப்படாத அவனைக் கொல்லுதற்கு என்னவுபாயஞ் செய்தும் அவன் பகவானருளால் இறந்திலனாக, ஒருநாள் ஸாயங்காலத்தில் அவ்விரணியன் மகனைநோக்கி 'நீ சொல்லும் நாராயணனென்பான் எங்கு உளன்? காட்டு' என்ன, 'துணிலுமுளன், துரும்பிலுமுளன், எங்கு முளன்' என்று அவன் உறுதியாய்ச் சொல்ல, உடனே இரணியன் 'இங்கு உளனோ?' என்று சொல்லி எதிரில் கின்ற துணைப் புடைக்க, அதிலிருந்து திருமால் உடனே மனிதருமும் சிங்கவடிவமுங் கலந்த நரசிங்கமூர்த்தியாய்த் தோன்றி இரணியனைப் பிடித்து வாயிற்படியில் தன் மடியிது வைத்துக்கொண்டு தனது திருக்கைகளுக்களால் அவன்மாலைப்பிளந்து அழித்திட்டானென்ற வரலாறு உலகப்பிரசித்தம்

ப்ரஹ்மஸ்ருஷ்டிக்கு உட்பட்ட எந்தப் பிராணியினுலும் சாகாதபடியாக இரணியன் பிரம ருத்திரா நிகரிடத்துப் பெற்ற பெருவரம் பழுதுபடாமெக்காக நரங்கலந்த சிங்கமாய்த் தன்னைத் தானே தோற்றுவித்துக்கொண்டு தோன்றினனென்பது தோன்ற "அரியும் மானிடமும் உடனாய் ஒன்றுவித்துத் தோன்ற" எனப்பட்டது.

பட்டர் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ உத்தர சதகத்தில் நரஸிம்ஹாவதாரத்தை அது பவித்துப் பேசமிடத்து "விதாக்கீரந்ரபெந ஸம்மதிதாஹுக்—ஸிதா க்ஷீரந்யாயேந ஸங்கமிதாங்ககம்" என்கிறார்; சர்க்கரையும் பாலங் கலந்தாற் போலே நரவுருவும் சிங்கவுருவும் பொருந்திற்றென்றார்; அது இப்பாகரத்தின் முதலடியை அதுஸந்தித்துப் போலும்; "உடனாய் ஒன்றுவித்து" என்றதற்கு அது மிகப் பாங்கு.

வளைந்த கீற்றம் வீண்வேதும்ப—"சர்வரன் அவதரித்துப் பண்ணின ஆனைத் தொழில்களெல்லாம் பாகவதாபசாரம் பொறுமை யென்று ஜீயாருளிச் செய்வார்" என்று ஸ்ரீவசநபூஷணத்திற் பாசாரம். அதாவது—ஸங்கல்பமாத் திரத் தாலே எல்லாவற்றையும் கிர்வஹிக்கவல்ல ஸர்வ சக்தியான ஸர்வேச்வரன் தன்னை யழியமாறி இதர ஸஜாதியனா யவதரித்துக் கைதொடனாய் நின்று செய்த ஹிரண்ய ராவணாதி கிரஸநருபமான அபிமானாஷ க்ருத்யங்களெல்லாம் ப்ரஹ்மாதன் மஹர்ஷிகள் முதலான பாகவதர் திறத்தில் அவ்வவர் பண்ணின அபசாரம் ஸஹியாமையாலேயே என்று நஞ்சீய ருருளிச்செய்வாராம். எம்பெருமான் தன்னளவிலே தீரக்கழிய அபராதப் படுமவர்களைப் பற்றி ஒன்றும் கணிசியான்; அடியார் திறத்தில் ஸ்வல்ப அபராதம் பண்ணுவானுண்டாகிலும் அவனை அப் போதே தலையறுத்துப் பொகடுவானென்பது இதிறாஸ புராணப்பரித்தம். [கயி கிஷிதூராவணெ கிங்காய-ஓ லீதாயா 88?—தவயி கிஞ்சித் ஸமாபந்ரே கிம் கார்யம் ஸீதாயா மம.] இராமபிரான் எழுந்தருளி நிற்கச்செய்தே இராவணன் கோபுர சிகரத்திலே வந்து தோன்றினவாறே "ராஜத்ரோஹியான இப் பயல் பெருமான் திருமுன்பே நிற்கையாவதென்?" என்று ஸுகீர்வமஹாராஜர்

அவன் மேலே பாய்ந்து வென்று வந்தபோது அவரை நோக்கி இராமபிரான் இங்கனே அருளிச்செய்திருர்;—நீர் மஹாராஜரான தாம் குலைய [உம்மைத் திரஸ்கரித்து] அந்த ராஜஸபைப் பயல் ஒரு தீங்கு செய்யாதிருந்தானாகில் நீர் பரிபவப்பட்ட பிறகு ஸீதைதானும் எனக்கு வதுக்கு? என்றார். ஆச்சரிதர் விஷயத்தில் எம்பெருமானுடைய பகஷ்பாதம் இப்படியன்றோ இருப்பது தன் உயிர் நிலையான பாகவதர்களுக்கு ஒரு தீங்கு நேர்தால், தனக்குத் தீங்கு நேரும் போது பிறக்கும் சீற்றம் அற்பமென்னும்படி சீற்றம் பெருகிச் செல்லும். தான் ஸமுத்ரராஜனைச் சரணம் புகச்செய்தேயும் அவன் முகங்காட்டிற்றிலைகை “கோபமாஹாரயத் தீவ்ரம்” என்னும்படி சீற்றத்தை வரவழைத்துக் கொண்டார் பெருமாள்; பின்பு இராவணனுலே அனுமான் நோவுபட்டபோது “ததோ ராமோ மஹாதேஜா: ராவணேந க்ருதவ்ரணம்—த்ருஷ்ட்வா ப்லவக சார்த்தாலம் கோபஸ்ய வசமேயிவாந்” என்னும்படி கோபமிட்ட வழக்கானார். இங்கனே யிறே பாகவத விஷயத்திலே எம்பெருமானுக்குள்ள பரிவின மிகுதியிருப்பது இரணியன் எம்பெருமான் திறத்திலே நேராக அபசாரப்பட்டுத் திரிந்த நாள் கள் எண்ணிறந்தவையுண்டு; அந்நாட்களிலே எம்பெருமானுடைய திருவுள்ளம் ஆவ்வரக்களளவிலே சீற்றங்கொள்ளவில்லை; பள்ளியி லோதிவந்த தன் சிறுவன் வாயிலோ ராயிரநாமம் ஒள்ளியீவாகிப்போத ஆங்கதனுக்கு ஒன்றுமோர் பொறுப்பிலனாகிப் பிள்ளையைச் சீறி வெகுண்டு நலிந்தானென்று அறிந்தவாதே ‘நம்மளவிலே எத்தனை தீம்பனாயிருந்தாலும் பொருத்திருப்போம்: நம்முடைய னான சிறுக்களை நலிந்த பின்பும் பொறுத்திருக்கவோ’ என்று ஆறியிருக்கமாட்டாதே அப்போதே வந்த தோன்றிப் புடைத்தானாயிற்று. ஆகவே, ‘தனக்குப் பகைவன்’ என்கிற காரணத்தினாலுண்டாகும் சீற்றத்திற் காட்டிலும் ‘தன்னடி யார்க்குப் பகைவன்’ என்கிற காரணத்தினாலுண்டாகும் சீற்றம் வாசாமகோசர மாதலால் ‘விளைந்த சீற்றம் விண்வேதும்ப’ எனப்பட்டது. அப்போதுண்டான சீற்றத்தைக் கண்டு தேவஜாதியடங்கலும் ‘இது எவ்வளவாய் முடியப் புகுகிறதோ!, என்ன ப்ரளயம் நேரிடப் புகுகிறதோ!’ என்று அஞ்சிற்றுப் போலும்.

சேக்நேற்குலை தடிந்து களஞ்சேய் புறவிற் கண்ணபூத்து—‘களம்’ என்பதற்கு உள்ள பல பொருள்களில் ‘இருள்’ என்னும் பொருள் இங்குக் கொள்ளப்பட்டது.

நெற்கதிர்கள் செழிப்பாக முற்றி எங்கும் இருண்டுகிடக்கின்றபடி. இனி, ‘களம்’ என்பதற்கு நெற்களம் என்றே பொருள் கொள்ளவுமாம். நெற்களத்தின் செய்கைஎங்கும் என்றும் மாறுதிருக்கும்படியைக் கூறினவாறு (ச)

தோழநீர்வடிவிற குறளுருவாய் வந்துதோன்றி * மாவலிபால் முழுகீர்வையம் முன்கொண்ட மூவாவுருவி னம்மாளை * உழுகீர் வயலுட் பொன்கிளைப்ப வொருபால் முல்லைமுகையோடும் * கழுகீர்மலகும் கண்ணபூத்து அடியேன் கண்டு கொண்டேனே. (ரு)

தொழும் நீர் { கண்டவாறே வணங்க
வேண்டுமபடியான
நீர்மையையுடைய
வடிவின் வடிவு கொண்ட
குறன் உரு ஆய் } வாமந ரூபியாய்
வந்து தோன்றி அவதரித்த
மாவலிபால் மஹாபலியினிடத்தில்
முன் முன்பொருகால்
முழுநீர் வையம் கடல் சூந்த வலகத்தை
கொண்ட இரந்து பெற்ற
மூவா உருவின் { விகாரமற்ற ரூபத்தை
புடையனான

அம்மாளை ஸர்வோச்வரனை,
உரு நீர் { (எப்போதும்) உழுவனையே
இயல்வாகவுடைய
வயலன் வயல்களிலே
பொன் கிளைப்ப பொன் விளையப் பெற்றதும்
ஒருபால் வேற சில இடங்களில்
முல்லை மூல்தீமலர்ந்தும்
முனையோடும் கருமுனையமலர்ந்தும்
கழுநீர் செங்கழுநீர்ப்பூக்களும்
மலரும் மலரப் பெற்றதுமான
கண்ணபூத்து திருக்கண்ணபூத்திலே
அடியேன் கண்டு கொண்டேன்--

* * *—வாமநமூர்த்தியாய் தோன்றி த்ரிவிக்கரமமூர்த்தியாகி முவுலகளந்த
பெருமானைத் திருக்கண்ணபூத்திலே காணப்பெற்றே நென்னிறார்.

தொழுகீர்வடிவீர் குறஞருவாய்=கண்டாரடங்கலும் தொழும்படியாவ
தையே இயற்கையாகவுடையதாம் எம்பெருமானுடைய திருவுருவம்; வாமந
மூர்த்தியைப் பற்றிச் சொல்லவும் வேண்டுமா? கண்ணபிரான் தூய்யோ
தந ஸபைக்குத் துதுகடந்தபோது அங்குள்ள அரசர்கள் தங்களுக்கு இயற்கை
யாகவுள்ள ஆஸூரத்தன்மையினால் கண்ணபிரானுக்கு மரியாதை செய்யக்கூடா
தென்று கெட்ட எண்ணங்கொண்டு 'இப்போது க்ருஷ்ணன் இங்கே வரப்போகி
றான்; அவன்வந்தவாறே அவனைக்கண்டு எழுந்திருக்கவாவது, கைகப்பவாவது,
தலை வணங்கவாவது கூடாது; ஒருவரும் ஒருவகையான உபசாரமும் செய்யவே
கூடாது; இடித்த புளிபோல் ஆடாது அசையாது உட்காரந்தபடியே யிருக்க
கடவோம்' என்று எல்லாருமாக ஸங்கேதம் செய்துகொண்டிருந்தும், 3 " ரிணிவிப
ஜி நி தஸ்ய ரிநொஹரெ வவாஹி ரிதூநாஹி ரிணீ; ஜவரீஹத ஹொ
ரீஹத வ்ருதரீஹத வெஹ ரீஹத = மணிகிடம்பிதி தஸ்ய மநோஹரே
வபுஷி மக்ரமநா முகிமண்டலீ-ஜபம்முஞ்சத ஹோமம்முஞ்சத வ்ரதம்முஞ்சத
வேதம்முஞ்சத." என்னும்படியான திவ்யரூபத்துடனே கண்ணபிரான் ஸபையில்
எழுந்தருளினவாறே அவர்களெல்லாரும் தங்களுடைய ஸங்கேதத்தை அடி
யோடே மறந்து பரவச்சமாகவே ஆஸனத்தை விட்டுமுந்து மரியாதை செய்த
தாக "பயாஹ-ஓ கொஹவெ வ்ருதிவெஹ-யாதாஹம் கேசவே

3 கண்ணபிரானுடைய கீலமணித்தத்தான திவ்ய மங்கள விகாஹத்திலே சூழ்ந்த
பட்டமஹர்ஷிகளின் தீர்மானத்தையமத்தடனே ஜபஞ் செய்வதையும் ஹோமஞ் செய்
வதையும் மற்றும் விரதங்களாட்டிப்பதையும் வேத மோததையும் பரவச்சமாகவே விட்டிட்டு
யது என்பதாம்.

வ்ருத்திம் அவசா: ப்ராதிபேதிரோ” என்கிற மஹாபாரதமும் “சுழல்மன்னர் சூழக்
கதிர்போல் விளங்கி, எழலுற்று மீண்டேயிருந்துன்னை நோக்கும், சுழலைபெரி
துடைத் துச்சோதனன்” என்கிற பெரியாழ்வார் திருமொழியும் வெளியிடு
கின்றன. ஆகையாலே எம்பெருமானது திவ்ய ரூபத்தைக் கண்டவாதே பர
வசமாகவே தொழ நேர்ந்து விடுமென்பது தோன்றத் ‘தொழநீர் வடிவின்’
என அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது. ‘தொழநீர்’ என்பதில் நீர்மை யென்
னும் பண்பு ஈறு போயிற்று; வணங்கப்படுந்தன்மையையுடைய வடிவுபடைத்
தவனென்றவாறு.

மாவலிபால் முழுநீர்வையங் கொண்ட = மஹாபலி தாரை வார்த்துத் தத்
தம் செய்தது மிகச் சிறிய அளவுடையதாகன மூவாடி நிலமேயாகிலும் எம்பெருமா
னது உடைய இருடிகள் தத்தால் அந்த மூவாடி நிலமும் மூன்று லோகமாதலாலும் மேற்
காரியமும் அங்கனே ஆயிற்றதலாலும் மாவலிபால் முழுநீர்வையங் கொண்ட
தாகக் கூறக் குறையில்லை யென்க.

மூவாவுருவினம்மாண் = இரவும் பகலும் லோகாஷ்டணமே செய்யா நிற்கச்
செய்தேயும் ஒன்றுஞ் செய்யாதானைப் போன்று இன்னமும் இளகுவரும் உரு
வத்தைபுடையவன்; ஜகத் ரக்ஷண குதூஹலத்தில் கிழத்தன மடையாதே கீழ்
நோக்கிப் பிராயம் புகழவன் என்க.

திருக்கண்ணபுரத்தின் வயல்வளமும் தோட்டவளமும் பின்னடிகளறி
சொல்லப்படுகின்றன. வயலுள் பொன் விளைவதாகச் சொன்னது உபசாரம்;
“இராமழை பெய்த விசுவீரத்துள், பனைநுகங்கொண்டு யானையேர் பூட்டி,
வெள்ளி விதைத்துப் பொன்னே விளையினும், வேண்டேன் பிறந்தகத் திண்டிய
வாழ்வே” என்றதிற்போல. பொன்போன்ற நெற்களின் விளைவைச் சொன்ன
வாறு. (ரு)

வடிவாய் மழுவே படையாக வந்துதோன்றி மூவேழுகால் *

படியாரரசு களைகட்ட பாழியானை யம்மாணை *

குடியா வண்டு கொண்டேண்கக் கோலீலம் மட்டுக்கும் *

கடியார் புறவிற் கண்ணபுரத்து அடியேன் கண்டு கொண்டேனே. (க)

வடிவாய் { உர்மை பொருத்திய
வையையுடைய
மழுவே கோடாலியையே
படை ஆக ஆபுதமாகக் கொண்டு
வந்து } (பரசுராமனுய்த்)
தோன்றி } திருவவதரித்த
மூ ஏழுகால் { இருபத்தொரு
தலைமுறையளவும்
படி பூமியில்
ஆர் சிறைத்திருக்கிற

அரசு கூத்தியர்களுகிற
களை விரோதிகளை
கட்ட தொலைத்த
பாழியானை மிடுக்குடையனான
அம்மாணை எம்பெருமானை,—
வண்டு வண்டுகளானவை
குடி ஆ குடும்பமாக
கொண்டு } (மதுவை) எடுத்துப்
உண்ண } பருகும்படியாக

கோலம் { அழிய நீலோற்பல
 லீலம் { மலர்கள்
 மட்டு மதவை
 உருக்கும் பெருகச்செய்யப் பெற்ற

கடி ஆர் { பரிமன் மிக்க சுற்றப்
 புறவின் { பிரதேசக்களை புடைய
 கண்ணபூத்து திருக்கண்ணபூத்தில்
 அடியேன் கண்டுகொண்டேன்—.

* * * —பரசுராமாவதாரம் செய்தருளின பெருமானைத் திருக்கண்ணபூத் திலே காணப்பெற்றே நென்கிறார்.

உலகில் தண்டிப்பாரொருவருமில்லாமையால் கொழுத்துத் திரிந்து கொடுமை இயற்றிவந்த கஷத்திரிய வம்சங்கள் பலவற்றை அழிக்கும் பொருட்டு பூமீமந்தாராயண மூர்த்தி ஜமதக்ரி முனிவரது மனைவியான இரேணுகையிடம் இராமனாய்த் திருவவதரித்துப் பரசு என்னுங் கோடாலிப்படையை ஆபுதமாகக் கொண்டு அதனாற் பரசுராமனை வழுங்கப்பட்டு வருகையில், ஒரு நாள் கார்த்த வியாரஜூநனும் அவனது குமார்களும் ஜமதக்ரியின் ஆச்ரமத்தில் இளைப்பாறப் புகுந்த காலத்தில், அங்கே அம்முனிவனது ஹோம தேதுவானது வேண்டின வஸ்துக்களை பெல்லாம் யதேஷ்டமாக அளித்துக் கொண்டிருப்பதைக்கண்ட இவர்கள் அப்பசுவைக் கைக்கொள்ள விரும்பி 'இர்த்தப்பசுவை எனக்குக் கொடுக்க வேணும்' என்று ஜமதக்ரியைக் கார்த்தவிரியன் கேட்க, அதற்கு மஹர்ஷி 'அது என்வசமன்று; ரிஷிகளின் உபயோகத்திற்காக இதனைத்தேவர்கள் அனுப்பி வைத்திருக்கிறார்கள்' என்று சொல்ல, அது கேட்ட கார்த்தவிரியன் தன்னை வெல்வாரில்லை பென்னுஞ் செருக்குடைமையாலே அக்காமதேதுவைப் பலாத்காரமாகப் பிடித்திழுத்துக் கொண்டு தன் நகர்க்குச் சென்றான். வனத்திற்குச் சென்றிருந்து மீண்டு வந்த பரசுராமன் ஆச்ரமத்தில் பசுவைக் காணாமல், கார்த்தவிரியன் வலியக் கவர்ந்து கொண்டு போனதாகத் தந்தை சொல்லக் கேட்டுக் கடுங்கோபங் கொண்டு அவனிருக்கும் மாஷிஷ்மதி நகரத்திற்குச் சென்று அங்குள்ள த்வாரபாலர்களை விளித்து 'உங்களரசன் எங்கள் பசுவைக் கொடுத்துப் பிழைத்துய்ய நினைக்கிறானா? அன்றி என்னுடன் போர் செய்து முடிய நினைக்கிறானா? கேட்டு வாருங்கள்' என்று சொல்ல, அவர்கள் சென்று கார்த்தவிரியனுக்கறிவிக்க, அவன் "பரசுராமனுடன் நாம் எதிர்த்தால் நமக்குப் பரஹ்மஹத்தைய வரும்; காமதேதுவைக் கொடுத்து விட்டால் இவனொரு பார்ப்பானுக்கு எதிர்திற்கமாட்டாத அஸமர்த்தன் என்று உலகர் சிரிப்பர்; இதற்கென் செய்வோம்" என்று ஆலோசித்து, தனக்குக் கீழ்ப்பட்ட அரசர்களைப் பரசுராமனுடன் போர்புரிய அனுப்ப, பரசுராமன் அவர்களைக் கொன்று வென்றிட்டான். அவ்வரசர் மாண்டு போனதைக் கேட்கலுற்ற கார்த்தவிரியன் தானே எதிர்த்து வந்தான். அவனைப்பரசுராமன் தனது கோடாலிப் படையினால் ஆயிரம் கைகளையும் வெட்டிக் கொன்றுவிட்டுத் தன் தேதுவைத் தன் ஆச்ரமத்திற்குக் கொண்டு சேர்த்தார். கார்த்தவிரியனது புதல்வர் 'பரசுராமன் நம் தந்தையைக் கொன்றிட்டானாதலின் நாம் அவனது தந்தையைக் கொன்றிட்டல் வேண்டும்' என்றெண்ணிப் பரசுராமன் வனஞ் சென்றிருந்த வேளை பார்த்து

அவரது ஆச்சரமத்திற்கு வந்து ஐமதக்கியைக் கொண்டு விட்டனர். பாசராமன் ஆச்சரமத்திற்கு மீண்டுவந்ததும் செய்தியறிந்து அதனால் ஈழத்திரிய வம்சம் முழுவதன் மேலும் கோபாவேசம் கொண்டு உலகத்திலுள்ள அபசர்கள் பலரையும் இருபத்தொரு தலைமுறை பொருது ஒழித்திட்டான்.

இப்பாசராமன் ஏழுசிரஞ்சீவிகளில் ஒருவன்; இவனது வலிமையும் வெற்றியும் அற்புதமானது. சிவபிரானது கைலாஸகிரியைப் பெயர்த்தெடுத்த இராவணன் மிகவலியவனென்றும், அவனிலும் கார்த்தவிரியன் வலியவனென்றும், அவனிலும் பாசராமன் வலியவனென்றும் இந்நூலாசங்கனால் விளங்கும். சிவனோ விஷத்தையுண்டு கங்கையைத் தரித்து மேருவில்வளைத்துத் திரிபுரமெரித்து மன்மதனை நீறுபடுத்தி யமனைபுதைத்து ஸம்ஹாரத் தொழில் நடத்தும் பேராற்றையுடைய உகர மூர்த்தியாவான். அக்கடவுள் வீற்றிருக்கின்ற கைலாஸகிரியை இராவணன் ஒருகால் வேரோடு பெயர்த்தனன். அங்ஙனம் மிகவலியவனாய்த் திக்ஷிஜயஞ் செய்து திக்கஜங்கையுட் பென்ற இராவணனைக் கார்த்தவிரியன் கட்டிச் சிறையிலிட்டான்; அன்னவனைப் பாசராமபிரான் தோள் துணித்துத் தொலைத்திட்டன் னென்றால் இவனது ஆற்றல் பேச்சுக்கு நிலமன்றே.

இப்படிப்பட்ட பாசராமன் ஏழாமவதாரமான தசரதராமன் மீது கோபித்தலும் இவ்விருவரும் ஒருவரோடொருவர் போர் செய்தலும், ஒருவர் மற்றொருவரை வெல்லுதலும் பொருந்துமோ வெனின்; துஷ்டர்களாய்க் கொழுத்துத் திரிந்த அரசர்களைக் கொல்லும் பொருட்டுப் பாசராமனிடத்தில் ஆவேசித்திருந்த விஷ்ணுசக்திவிசேஷம் அக்காரியம் முடிந்த பின்பு அவ்விஷ்ணுவின் அம்சாவதாரமான தசரதராமனாற் கவர்ந்து கொள்ளப்பட்டதாகையால் பொருந்துமென்க. இதனால் ஆவேசாவதாரத்திற் காட்டிலும் அம்சாவதாரத்திற்கு உள்ள ஏற்றம் விளங்கும்.

ஸ்ரீமந்நாராயணனது விபவாவதாரங்கள் அளவற்றவை; அவை முக்கியம் அமுக்கியம் என இருவகைப்படும். இவற்றில் முந்தினது சிறந்தது. சீர்தினது அமுக்கியம் தாழ்ந்தது. முக்கியமாவது ஸாஷாதவதாரம். அமுக்கியமாவது ஆவேசாவதாரம். ஆவேசம் ஸ்வரூபாவேச மென்றும் சக்தியாவேச மென்றும் இருவகையதாம். ஸ்வரூபாவேசமாவது—சேதருடைய சரீரங்களில் எம்பெருமான் தன்னுடைய ரூபத்துடன் ஆவேசித்து நிற்பது. பாசராமன் பலராமன் போல்வார் இத்திறத்தார்கள். சக்தியாவேசமாவது—சேதனர்பக்கல் காரிய காலத்தில் எம்பெருமான் சக்திமாதிரத்தால் தோன்றி விளங்குதல். கார்த்தவிரியாஜான், அர்ஜுன், வியாஸர்போல்வார் இத்திறத்தார். இவற்றில் சக்தியாவேசத்தைவிட ஸ்வரூபாவேசம் பிரபலம். இவற்றின் உண்மை நிலையை விஷ்வக்ஷேணஸம்ஹிதைமுதலிய ஸ்ரீபாஞ்சராத்தரஸம்ஹிதைகளிலும் தத்வதரபத்திலும் அதன் வியாக்கியானத்திலும் பாக்கக் காணலாம். பாசராமாவதாரம் ஸ்வரூபாவேசாவதாரம்.

முமுஷுக்களுக்குப் பாசராமாவதாரம் உபாஸனைக்கு உரியதன்றாகிலும் விசேஷிகளைக் களைந்தொழித்த உபகாரத்துக்குத் தோற்றுத் துதிப்பது மாத்திர முண்டு; இதில் பாதகமொன்றுமில்லை. “கோக்குலமன்னரை முவெழுதால் ஒரு கூர்மழுவால் போக்கிய தேவனைப்போற்றும் புனிதன்” என்ற இராமாநுசுநாற் மந்தாதிப் பாசரத்தின் ஜீயருளையுங் காண்க.

சுஷேத்ரத்தின் போக்கியதை பின்னடிகளிற் கூறப்பட்டது. மூன்றாமடிக்கு இருவகையாகப் பொருள்கூறலாம்; வண்டிகள் உண்ணுமாறு மலர்கள் மதுவைப் பெருக்குகின்றனவாக உரைத்தல் ஒன்று. வண்டிகள் மதுவை யதேஷ்டமாக உண்டபின்னும் மலர்கள் மதுவை மென்மேலும் பெருக்கிக் கொண்டே யிருக்கின்றனவாக உரைத்தல் மற்றொன்று. இரண்டாவது நிர்வாஹமே பெரியவாச் சான் பின்னே திருவுள்ளம்பற்றியது. “கடவிலே ஒரு சிறுந்கைபைப் புதிக்குங் காட்டில் கடல்வற்றுகிறே” என்ற ஸ்ரீஸூக்திகாண்க. (க)

வையமெல்லா முடன்வணங்க வணங்காமன்னனுய்த் தோன்றி *
வெய்யசீற்றக் கடியிலங்கை குடிகொண்டோட வெஞ்சமத்தி *
செய்தவேம்போர் நம்பரனைச் செழுந்தண் காணல் மணநாறும் *
கைதைவேலிக் கண்ணபுரத்து அடியேன் கண்டு கொண்டேனே. (எ)

வையம் } உலகமெல்லாம்
எல்லாம் }
உடன் } ஒருமைப்பட்டு திருவடிகளில்
வணங்க } விழுந்துவணங்க
வணங்கா } தான் ஒருவரையும் உணங்க
வேண்டும்படி யிராத
மன்னன் ஆய் } ராஜாதிராஜனாய்
[இராமபிரானாய்]
தோன்றி } திருவவதரித்தி,
வெய்ய } கடுமையான சீற்றத்தை
சீற்றம் } புடையதும்
கடி } அரண்களை புடையதுமான
இலக்கை } இலங்காபுரியிலுள்ளவர்கள்
குடிகொண்டு } குடும்பத்தோடும்
ஒட } (யமலோகத்திற்கு) ஒடிச்
செல்லும்படியாக

வெம் சமத்தி } வெவ்வித போர்க்களத்தில்
வெம் போர் } கடுமையான புத்தத்தை
செய்த } உத்தியை
நம் பரனை } எம்பெருமானை,
செழு } அழகிய
தண் } குளிரந்த
காணல் } { நெய்தல்கிலத்தை
புடையதும்
மணம் நாறும் } பரிமளமிக்க தாழகரை
கைதை }
வேலி } வேலியாகவுடையதுமான
கண்ணபுரத்து } திருக்கண்ணபுரத்திலே
அடியேன் தண்டுகொண்டேன்—

* * *—ஸ்ரீதசரதாமனாய்த் தோன்றின பெருமானைத் திருக்கண்ணபுரத்திலே ஸேவிக்கப்பெற்றேனென்கிறார்.

அநுகூலர்களோடு பிரதிகூலர்களோடு வாசியற எல்லாரும் இராமபிரானை வணங்கும்படி யிருக்குமேயன்றி, அப்பெருமான் வணங்குதற்குரிய பிறரோருவர் இலராதலால் “வையமெல்லா முடன்வணங்க வணங்கா மன்னனுய்த்

தோன்றி " எனப்பட்டது. இவ்வவதாரத்தில் "அயா ஹஜ்யபரவெஷுவம் நந
 ஜெயந்தம் கவயுவிசு—தந்தா பஜ்யேயமப்யேயம் ந நமேயம் து கஸ்யசித்"
 [இருபிளவாகப் பிளந்து இருபக்கங்களிலும் இருதுண்டமாக விழுந்தாலும்
 விழுவுணையன்றி அருவந்தாவில் நலைய விழமாட்டேன்] என்று வணங்காமுடி
 மன்னைய இயமாந்திருந்தவன் இராவணனொருவனே போலும். அவனைக்குடும்
 பத்தோடு களைந்தொழிந்தமை இரண்டரையடிகளில் கூறப்பட்டது.
 கைதை—'கேதகே' என்னும் வடசொல்லின் சிதைவு. (எ)

ஒற்றைக்குழையும் நாஞ்சிலு மோருபால் தோன்றத் தான் தோன்றி *
 வெற்றித்தோழிலார் வேல்வேந்தர் விண்பாற் செல்ல வெஞ்சமத்து *
 செற்ற கொற்றத் தோழிலானைச் செந்த மூன்று மில்லிருப்ப *
 கற்றமறையோர் கண்ணபுரத்து அடியேன் கண்டு கொண்டேனே. (அ)

ஒற்றை } ஒருகாதின்தொக்குற
 குழையும் } இருக்குண்டலமும்
 ஒருபால் } ஒருபக்கத்தில்
 நாஞ்சிலும் } கலப்பையும்
 தோன்ற } விளங்க
 தான் } (பலராமனாய்த்)
 தோன்றி } இருவவதரித்த,
 வெற்றி } ஜயம்பெறுவதையே
 தோழிலார் } இயல்வாகவுடையரும்
 வேல் } வேற்படைவையுடையரு
 மான
 வேந்தர் } அரசர்கள்
 விண்பால் } வீரஸ்வர்க்கத்திற்குச்
 செல்ல } சென்று சேரும்படி

வெம் சமத்து } வெவ்வித போர்க்களத்தில்
 செற்ற } {அவ்வரசர்களை} அழியச்
 செய்ததனாலுண்டான
 கொற்றம் } வெற்றியை
 தோழிலானை } தொழிலாகவுடைய
 பெருமானை,—
 செம் தி } த்ரோதாக்கிமனெனப்படுகிற
 மூன்றும் } மூன்று அக்கிகளும்
 இவ் } இருமாளிகை தோறும்
 இருப்ப } ஜவலித்துக் கொண்டிருக்கப்
 பெற்றதும்
 கற்ற } கலைகளைக் கற்ற ஸ்வதிகர்
 மறையோர் } கருடையதுமான
 கண்ணபுரத்து } இருக்கண்ணபுரத்தில்
 அடியேன் கண்டுகொண்டேன்—.

* * * —நம்பிமுத்தபிரானுய்த் இருவவதரித்த பெருமானைத் திருகண்ண
 புரத்திலே ஸேவிக்கப்பெற்றே நென்கிறார்.

ஸ்ரீராமாவதாரத்தில் ஆதிசேஷனது அம்சமாய்த் தோன்றிய லக்ஷ்மணன்
 தனக்குச் செய்த அரிய பெரிய பணிவிடைக்கு உவந்து பகவானாகிய ஸ்ரீமந்
 நாராயணன் அவ்வாதிசேஷனை நோக்கி 'மற்றோரவதாரத்தில் உமக்கு நான்
 தம்பியாய்ப் பிறந்து உம்மைப் பூஜிக்கக்கடவென்' என்று வரமளித் திருந்தார்.
 அவ்வவதாரங்கழிந்த வெகுநாளேக்குப் பின்னர் த்வாபரபுகத்தில், இப்பூமியில்
 முன் ராமாவதாரத்தில் ராமபாணங்களால் அடிபட்டு மாணம்டைந்த அரசர்கள்
 கைத்தரியஜாதியிற் பிறந்து ஜனங்களை நலிந்துகொண்டிருக்கையில், பகவான் மீண்
 டும் அவதரித்து முன்போலவே அவர்களையழிக்கக்கருதி ஆதிசேஷனை நோக்கி
 'எனக்குமுன் தீர்ப்பாய் வஸுதேவர்க்குப் பிள்ளையாகப் பிறக்கவேணும்' என்ன,

ஆதிசேஷனும் அப்படியே வடமதுரையில் வஸிக்கும் வஸுதேவரென்கிற யது
வம்சத்து சஷந்தரியனுடைய மனைவியாகிய தேவகியின் கருவில் புகுந்தார். பின்பு
பகவான் தன்னுடைய யோகமாயையை யழைத்து 'நம்முடைய ஆதிசேஷன்
தேவகியின் கருவிற்புகுந்திருக்கிறார், நீ போய் அந்தக் கருப்பிண்டத்தை அப்
படியே யெடுத்து வஸுதேவருடைய முதல்மனைவியும் நந்தகோபருடைய
கோருலத்தில் வஸிப்பவளுமான ரோஹினியின் கர்ப்பத்தில் வைத்திடு' என்று
கட்டளையிட, அப்படியே தேவகியின் ஆறுமாதத்துக் கருப்பிண்டத்தை யோக
மாயை பெயர்த்தெடுத்துக் கொண்டுபோய் ரோஹினியின் வயிற்றிற் சேர்த்து
விட, சரக்காலத்துத் திங்கள் போன்ற வடிவையுடையாய்ப் பலராமன் அவ
தரித்தார். பிறகு, ஒருத்திமகனுய்ப் பிறந்து ஒரிசவிலொருத்தி மகனுய் ஒளிந்து
வளருங் கண்ணிராவிடத்தில் மிகவும் விரும்பமுற்றவராய் அப்பெருமானுக்கு
ஒருவகைத் திங்கும் நேரிடாதபடி பாதுகாவலாக இருந்துகொண்டு இணைபிரியாது
வாழ்ந்துவந்தார். இவர்க்கு நம்பிழத்தபிரான் என்பது ஸம்ப்ரதாயத் திருநாமம்.
இவர்க்குக் கலப்பை ஆபுதம். அதனால் இவர்க்கு 'ஹலீ' என்றும் 'ஹலாயுதன்'
என்றும் திருநாமங்கள் வழங்கும். ஒருகாலத்தில் பலராமர், பக்கத்தில் ஒடு
கின்ற யமுநாதியை நோக்கி 'ஓயமுனாய்! நீ இங்கேவா; நான் நீரடவேண்டும்'
என்றழைக்க, அவ்யமுனை அவர் மதுபானமயக்கத்தினால் இப்படிச் சொல்லு
கின்றாரென்று அவரது வார்த்தையை அவமதித்து அக்கே வாராதொழிய, அது
கண்டு அவர் வெகுண்டு தமது கலப்பையைக் கையிலெடுத்து அதன் துனியாலே
அந்நதியை இழுக்க, அந்நதி தான்போகும்வழியை விட்டு அவரொழுகுந்தருளி
யிருக்கும் வனத்தில் வந்து பெருகியதன்றியும், தன்னுடைய சரீரத்தோடு
அவர்க்கெதிரில் வந்து பயத்தினாலே மிகவும் நடுங்கி விசேஷமாக வேண்டிக்
கொள்ள, பின்பு அந்நதியை கடிமித்து அதில் நீராடின ரென்றும், —ஒருகால்
ஹஸ்திராபட்டணத்தில் துரியோதனன் தன்மகளான லக்ஷ்மீனுக்கு ஸ்வயம்வரம்
கோடிக்க, அக்கன்னிகையை பூதீக்ருஷ்ணனது மஹிஷிகளுள் ஒருத்தியாகிய
ஜாம்பவதியின் குமாரனான ஸாம்ப னென்பவன் பலாத்காரத்தால் தூக்கிக்
கொண்டுபோக, துரியோதனனுடைய எதிர்த்து யுத்தஞ்செய்து அவனைப் பிடித்துக்
காவலிலிட்டுவைக்க, அச்செய்திகேட்ட பலராமன், தான் அவனை விடுவித்து
வருவதாய்ச் சொல்லிப்புறப்பட்டு அஸ்திபுரத்திற் கெழுந்தருளி 'நம்முடைய
ஸாம்பனை விடவேண்டும்' என்றருளிச் செய்ய, அக் கௌரவரயாவரும் 'துஷ்ட
காரியஞ்செய்த அவனை நாங்கள் விடமாட்டோம்' என்று ஒரேகட்டுப்பாடுடைய
வர்களாய் இகழ்ந்துப்பேச, பலராமர் அளவுகடந்த கோபங்கொண்டு எழுந்திருந்து
'குருகுலத்தார் வாஸஞ்செய்து கொண்டிருக்கின்ற இந்நகரத்தைக் கங்கையிற்
கவிழ்த்துவிட்டுப் பூமியிற் கௌரவப்பூண்டில்லாமற் செய்துவிடுகிறேன், பாருங்
கள்' என்று சொல்லித் தமது கலப்பையை மதிவின்மேலுள்ள நாஞ்சிலென்னும்
உறுப்பில் மாட்டியிழுக்க, அதனால் அப்பட்டனமுழுவதும் அசைந்து சாயவே,
அது கண்ட கௌரவரெல்லாரும் மனங்கலங்கி வணங்கிவேண்ட, நம்பி முத்த

பிரான் அவ்வளவோடு கலப்பையை வாங்கியருளினன் என்றுமுள்ள பலகதைகளினால் இவரது கலப்பையின் ஆற்றல் அறியத்தக்கது.

“ஒற்றைக்குழையும்—ஒருகாதுக்குழையும்” என்பது பெரியவாச்சான் பிள்ளை விபாக்கியானம். இதற்கு அரும்பதவுரைகாரர்—“ஒருகாது என்றது கலப்பையை ஒரு தோளிறி சுற்றிக்கொண்டு புறப்படுகையாலே ஒருகாதுக்குழையே புறம்புள்ளார்க்குத் தோற்றுமென்னுங் கருத்தாலே” என்று கொள்வது” என்றுரைத்துள்ளார். மற்றும் பிரமாணகதிக்குப் பொருந்திய கிரவாஹமுண்டேல் கண்டு கொள்வது.

கண்ணபிரானால் பல வேல்வேந்தர்கள் அமர்க்களத்தில் வீரஸ்வர்க்கத்திற்குச் செலுத்தப்பட்டபோது அதற்குப் பலராமன் துணையாயிருந்தது பற்றியும், கம்ஸனுடைய தம்பியாகிய ஸுநாமாமுதலிய பலமன்னர்களைத் தானே கொன்றிட்டதுபற்றியும் “வெற்றித் தொழிலார் வேல்வேந்தர் விண்பாற் செல்ல வெஞ்சமத்துச் செற்ற கொற்றத்தொழிலானே” என்றது.

சேந்தீமுன்னுமில்லிகுப்பக் கற்றமறையோர் கண்ணபுரம்—சுத்தியாக்கி ஹோதிரிகளும் வித்வான்களுமான ஞானனுட்டான ஸம்பந்தர்கள் திரண்டொழுமிடம் திருக்கண்ணபுரம் என்க. (அ)

துவரிக்கனிவாய் நிலமங்கை துயர்தீர்த்துய்யப் பாரதத்துள் *

இவரித்தரசர் தமோற இருள்நாள் பிறந்த வம்மானே *

உவரியோதம் முத்துத்த வோருபாலோருபாலோண்செங்கேல் *

கவரி வீசம் கண்ணபுரத்து அடியேன் கண்டு கொண்டேனே. (க)

துவரி கனிவாய் { இலவம் பூப்போலவும்
கொவ்வைக்கனி
போலவும் சிவந்த
அதரத்தையுடையனான
நிலம் மங்கை பூயிப்பிராட்டியானவன்
துயர் தீர்த்து { (பாலிகளைச் சுமப்பதனா
னுண்டான) அக்கம்
தொலைந்த
கூய்ய சுசப்பும்படியும்,
பாரதத்துள் பாரதப் போரில்
இவரித்த எதிரிட்ட
அரசர் ராஜாக்கள்
தமோற கிலுதும்பும்படியாகவும்
இருள் நாள் இராப்பொழுதில்

பிறந்த திருவவதரித்த
அம்மானை ஸ்வாமியை,—
ஒரு பால் ஒரு புறத்தில்
உவரி ஒதம் கடலிலான்
முத்து முத்துக்களை
உத்த ஒதுக்கித்தன்னவும்
ஒரு பால் இன்னொருபுறத்தில்
ஒண் அழகிய
செந்நெல் செந்நெற்பயிர்கள்
கவரி வீசம் { சாமரம்போல் வளைந்து
வீசவும் பெற்ற
கண்ணபுரத்து திருக்கண்ணபுரத்திலே
அடியேன் கண்டு கொண்டேன்—.

* * *—பூமிதேவிக்குத் தன்மீது ஸஜ்ஜநங்கள் எத்தனை கோடிக் கணக்காக இருந்தாலும் அவர்களைச் சுமப்பது இலவம்பஞ்சைச் சுமப்பது போல வருத்தமற்றிருக்கும். ஒருதுஷ்டனுண்டாகிலும் இரும்பு மூட்டையைத் தாங்குவதுபோல

மிகவருத்தமாம். ஆகையால், த்வாபாயுகத்தில் இப்பூமியின்கண் பிறந்திருந்த கம்ஸன் சிசுபாலன் முதலிய அஸூரர்களின் பாரத்தைப் பொறுக்கமாட்டாமல் பூமிப்பிராட்டி கோரூபத்தைத் தரித்து மேருமலையினுச்சியிலுள்ள தேவர்களின் ஸபையையடைந்து, அச்சபை நடுவில் வீற்றிருக்கும் நான்முகனை வணங்கித் தனது துயரத்தை முறையிட்டு இவ்வஸூரர்களைத் தொலைத்துத் தன்னை ஸுகப் படுத்தவேணுமென வேண்டிக் கொள்ள, அதற்கு நான்முகன் சிறிதுகாலம் யோசித்து 'இது நம்மாலாகாது; ஸர்வஜ்ஞனுப் ஸர்வசக்தனுப் ஸர்வலோக பிதா வாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கு அறிவித்து அவர் மூலமாக இக்காரியத்தை நிறைவேற்றுவதற்கு வேண்டும்' எனக்கருதி அந்தப் பூமிதேவியையும் மற்றுமுள்ள தேவர்களையும் கூட்டிக் கொண்டு போய்ப் பாதகடலுள் பள்ளிகொள்ளின்ற பரமனைத் தொழுதுதுதித்தனர். பின்பு திருமால் அருள்புரிந்த சிந்தை கொண்டு அவர்கட்குக் காட்சிதந்து யோக சேஷமங்களை விசாரித்து அவர்கள் வந்த வரலாற்றை உணர்ந்தருளி 'ஓதேவர்களே! உங்கள் கருத்தை அறிந்து கொண்டேன்; முற்காலத்தில் வருணனுடைய சாபத்தினால் கசியபடும் அவரது மனை யான அதிதியும் இப்பொழுது வஸுதேவ தேவதிகளாகப் பிறந்திருக்கின்றனர்; இப்பிறவியில் அவர்களுக்கு நான் பிள்ளையாகப் பிறக்கிறேனென்று முன் வரமளித்திருக்கிறேன்; அங்ஙனமே நான் அவர்களுடைய கருவில் தோன்றி ஸாது பரித்ராணமும் துர்ஜன விராசமும் தர்மஸம்ஸ்தாபனமும் செய்யக்கடவேன், நீங்கள் போகலாம்' என்று சோதிவாய் திறந்து அருளிச் செய்ய, அவர்கள் பரமானந்தத்துடன் விடை பெற்றுப்போக, அவர்கட்கு அப்யமளித்த வண்ணமாகவே வந்து அவதரித்தபடியைப் பேசுவன முன்னடிகள்.

மண்ணாகக் காணப்படுகிற பூமிக்கு அதிஷ்டாந தேவதைபாகிய பிராட்டிக்கு விசேஷணம் துலரிக்கனிவாய் என்பது.

இவரித்தாசர் தமோற—இவரித்தல்-எதிர்த்தல். இவரித்தல்+அரசர்-இவரித்தவரசர் எனச் சந்தியாக வேண்டுமென அங்ஙனம் ஆகாதது தொகுத்தல் விகாரம். "அரசர் தமோற இவரித்து இருள் நாள் பிறந்த அம்மானை" என்றும் அந்வயிக்கலாம்; அப்போது 'இவரித்து' என்பதை எச்சத்திரிபாகக் கொண்டு இவரிக்க என்றுரைத்துக் கொள்க. அன்றியே, உருபுபிரித்துக் கூட்டி 'இருள் நாள் பிறந்து பாரதத்துளரசர் தமோற இவரித்த அம்மானை' என்னவுமாம்.

க்ருஷ்ணபக்ஷத்தில் நடுநிசியில் அவதரித்ததுபற்றி 'இருள் நாள் பிறந்த' எனப்பட்டது.

ஒரு பக்கத்தில் கடலைகள்வந்து முத்துக்களைக் கொழித்துத்தன்னவும் மற்றொருபக்கத்தில் செந்நெற் பயிர்கள் கதிர்களை வணக்கிச் சாமரம் வீசுவது போல் அசையவும் அழகுமிக்கதாம் திருக்கண்ணபூரம்.

இங்கே ஒரு சங்கை:—திருக்கண்ணபூரத்திற்கு ஏறக்குறைய யோஜனை தூரத்திற்குப்பால் கடலுள்ளது; அப்படியிருக்க, கடல் அணித்தாயிருப்பது போல் கீழ்த்திருமொழியிலும் இத்திருமொழியிலும் அருளிச்செய்தது என்

திவ்யப்ரபந்த திவ்யார்த்ததீபகை.

கொண்டு? என்று; இந்த சங்கைக்கு நாம் என்னபரிஹாரம் சொல்வோம்; நம்மாழ்வாரும் திருவாய் மொழியில் (9-10-1.) வேலை. மோதும் மதின் சூழ் திருக்கண்ணபுரம் "என்றருளிச் செய்யக் காண்கிறோம்; முற்கால நிலைமையில் கடல் மிக அணித்தா யிருந்ததென்னலாம் போலும். (க)

மீனோடாமை கேழலரி குறளாய் முன்னு மிராமனாய்த்
தானாய் * பின்னு மிராமனாய்த் தாமோதரனாய்க் கற்கியு
மானன்றனை * கண்ணபுரத்தடியன் கலிய னோலிசெய்த *
தேனூரின்கோல் தமிழ்மலை செப்பப் பாவம் நிலலாவே. (க)

மீனோடு	மதல்ய ருபியாயும்
ஆமை	கடர்ம ருபியாயும்
கேழல்	வாழ்மருபியாயும்
அரி	கரவிறு ருபியாயும்
குறள் ஆய்	வாமாழ்ந்தியாயும்
முன்னும்	பாசாரம் முத்தியாயும்
இராமன் ஆய்	
தான் ஆய்	வாகாந்தவதாரமான ஸ்ரீராமபிரானாயும்
பின்னும்	பலராமனாயும்
இராமன் ஆய்	
தாமோதரன்	கண்ணபிரானாயும்
ஆய்	
கற்கியும்	கல்கியாயும் திருவவதாரஞ் செய்யுமியல்பினானை எம்பெருமானை
ஆனான்	
தன்னை	

கண்ணபுரத்து	திருக்கண்ணபுரத்திலே (ஸேவித்து)
அடியன்	சேஷபூதரான
கலியன்	திருமகையாழ்வார்
ஒலி செய்த	அருளிச் செய்த
தேன் ஆர்	தேன்போன்ற மதுரமான சொற்களை யுடைய
இன் சொல்	
தமிழ் மலை	இத்தமிழ்ப்பாசாரங்களை
செப்ப	அப்யவிக்குமளவில்
பாவம்	பாவங்கள்
நில்லா	{ கிற்கமாட்டாமல் அகன்றொழியும்.

* * *—தசாவதாரங்களையும் அடைவே அதுஸந்திக்கத் தொடங்கிய ஆழ்வார் கீழ்ப்பாட்டில் க்ருஷ்ணவதாரத்தோடு, நிறுத்தி இந்தநிகமநப் பாசாரமருளிச் செய்கிறாராயினும், பத்தாவது அவதாரமும் இனி நடக்கப்போகிறதானவையாக கல்கியவதாரம் இப்பாட்டில் சுருக்கமாக அதுஸந்திக்கப்படுகிறதென்று கொள்க.

புருஷோத்தமனாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணன் க்ருஷ்ணவதாரம் செய்தருளி மண்ணின் பாரத்தை நீக்கித் தருமநெறிகளை நிலைநிறுத்தித் தன்னடிச் சோதிக் கெழுந்தருள, உடனே இப்புறியில் கவிபுருஷன் செங்கோல்செலுத்தப் புகுந்து அதர்மம் அகிலேகம் அநாசாரம் முதலியவற்றை மெல்ல ஜனங்களிடத்தில் உண்டு பண்ணிக்கொண்டு வந்து நெடுநாள் வரையில் முற்றிவிட்டான். இங்ஙனம் கவி முற்ற முற்ற ஜனங்கள் அல்பாயுஸ்ஸுக்களாவர்கள்; சரீரத்தில் வளர்த்தியும் வலிவும் குறைந்துவிடப்போகிறது; அழகும் தெளிவும் தேஜஸ்ஸும் அடியோடே அழியப்போகிறது; அல்பபுத்திகளாகவும் ஆசாரவீரர்களாகவும் கல்கியற்றவர்களாகவும் ஆகப்போகிறார்கள். பலசொல்லியென்? எல்லாம் தலைகீழாகப்போகி

றது. பாவிகள் எல்லை யில்லாமல் நிற்கப்போகிறார்கள். அப்போது நிலமங்கை தாங்கமாட்டாமல் முன்போலவே எம்பெருமானிடம் சென்று முறையிடவும் அதற்கு அவர் நானே மீண்டும் வந்து அவதரித்துத் துயர்தீர்ப்பேன் என்று அபயமளிக்கவும் நேரப்போகிறது. பிறகு பகவான் வடதிசையின் கணுள்ள சம்பளக்கிராமத்தில் வாஸம் செய்கிற வைதிகோத்தமனான விஷ்ணுயசஸ் என்பவருடைய மனைவியாகிய ஸுமத்ரியினுடைய கருவிற்புகுந்து பன்னிரண்டாண்டு உறைந்து வைசாதசுக்லத்வாதசியின்னு திருவவதரிக்கப்போகிறார். பிறகு வ்யாஸர் முதலிய பெரியோர்கள் சென்று அக்குழந்தைக்குக் கல்கியென்று பெயரிடப்போகிறார்கள். பிறகு கல்கிபகவான் வேதமோதுகைக்காகப் பரசுராமனை நாடிச் சிறிது நாள் குருகுலவாஸஞ்செய்து வேதங்களுடும் அஸ்தாசஸ்தாங்களுடும் கற்று 'தருமபரிபாலனஞ் செய்வதே குருதக்ஷிணை' என்று அப்பரசுராமனளிப்பதைக் கொண்டாடி அதிலே கண்ணுக்கருத்துமாயிருந்து அவதாரகாரியத்தை முடிக்கக்கூக ஸங்கல்பம் செய்துகொண்டு, விச்வஜித் அச்வமேதம் முதலிய யாகங்களைச்செய்ய வேண்டுமென்று தந்தையிடம் அதுஜனாபெற்று அதற்காகத் திக்விஜயஞ்செய்யப் புறப்பட்டு, முந்தாமுன்னம் பௌத்தர்களின் ராஜ்யத்தை நோக்கிச்சென்று அவர்கள்மேல் படை யெடுத்து அங்குள்ளாரை- யெல்லாம் தொலைத்திட்டு அங்குமின்தும் யவநர்களுடைய ராஜ்யத்திற் சென்று அங்குள்ள மிலேச்ச ஸேனைகளையும் அரசர்களையும் தான் குதிரைமேலேறிச் கத்தியைக் கையில் பிடித்துத் துண்டுதுண்டாக வெட்டியெறிந்து அத்தேசமெங்கும் ரக்த வெள்ளமும் பிணக்காடுமாக ஆந்நி, அத்தேசங்களில் தன்னை அதுவர்த்தித்து வரும் அரசர்களைப் பட்டாபிஷேகம் செய்வித்துத் தருமமார்க்க பரிபாலனம் செய்விக்கப்போகிறார். பிறகு கலிபுருஷன் மிக்க கோபத்துடனே உருவமெடுத்துக் கொண்டு அதர்பம் அஜ்ஞாநம்முதலியவற்றுக்கு அதிஷ்டாந தேவதைகளையுங் கூட்டிக்கொண்டு கோரூபியாய்ப் படையெடுத்து வந்தெதிர்ப்பான். பின்பு பகவான் குதிரைமீதேறி அதிவிசித்திரமாக அச்சேனைத்திரளில் ஸஞ்சரித்துத் தான் பிடித்த கத்தியினால் அவர்களுடன் யுத்தஞ்செய்து அவர்கள் பிரயோகிக்கும் ஆயுதங்களையும் மாயைகளையும் நீராக்கிச் சேனைகளை ஒன்றொழியாமற் கொன்று கலிபுருஷனைப் பலவகைகளிலும் பங்கப்படுத்தி அவனுடைய பராக்ரீமத்தை யெல்லாம் ஒய்வித்துப் பின்பு அவன் குடுமியைப்பிடித்திழுத்து அவனது கழுத்தின்மேற் கத்தியையெறிந்து வெட்டப்புகுங்காலத்தில் அக்கலிபுருஷன் பகவானைப் பலவகையாகவேண்டிக்கொண்டு பாதங்களிற் பணிந்து தன்னுயிரைமாதிரம் தப்பவைத்துக்கொண்டு இவ்வுலகைவிட்டு ஒடிப்போய் ஒளிந்துகொள்வான். அதன்பின் அவனுடைய தோழர்களாகிய கோகன் விகோகன் என்ற இரண்டு பெயர் கலிபுருஷனோடிப்போனதைக் கேட்டுக் கல்நிபகவான்மீது வெகு கோபங் கொண்டு எதிர்த்துவந்து யுத்தஞ்செய்ய, அவர்களை எத்தனையடி அடித்தாலும் அவர்கள் சாவின்றியே யிருப்பதைக் கண்டு இதற்கென்ன காரணமென்று யோசித்துக் கொண்டிருக்கையில் பிரமதேவன் வந்து 'ஸ்வாமிர்! இவர்களிரு

திவ்யப்ரபந்த திவ்யார்த்ததீபிகை

வரையும் ஒருபொழுதே கொல்லவேணும்; தனித்தனியே இவர்கட்கு மரண முண்டாகாதபடி நான் வரங்கொடுத்திருக்கிறேன்' என்று சொல்லக்கேட்டுக் கல்கிபகவான் தன்னுடைய வஜ்ராயுதத்தை யெடுத்து ஒங்கி இருவர்தலையிலும் அடிக்க அவர்கள் றீழேறிமுந்து மாண்டுபோவர்கள். இப்படி கல்கிபகவான் உலகத்திலுள்ள துஷ்டர்களை யெல்லாம் ஸம்ஹரித்து அதர்மத்தை வேரறுவித்துத் தருமத்தை எங்கும் பரவச்செய்து கிருதயுகத்தைப் பிரவர்த்திப்பிடுத்துத் தன் தாய்தந்தையர்க்கும் முத்தியளித்து, இங்ஙனம் தன்னுடைய அவதாரப்பயோஜனம் தலைக்கட்டினவாறே பதரிகாச்ரமத்துக் கெழுந்தருளி மற்றவர்களைப்போல் யோகாப்பாஸஞ் செய்து திருவாழி திருச்சங்கு முதலிய ஸகலஸக்ஷணங்களோடுங் கூடிய தனது அப்ராக்ருத திவ்யஸ்வரூபத்தை ஆவிஷ்கரித்து, பின்பு பரம பதத்திலிருந்து அநந்த கருட விஷ்வக்ஸேநாதி நித்யஸ்வரூபிகள் பூர்ணகும்பமேந்தி ஸாமகானம் கோஷித்துக்கொண்டு வந்து திருவடிதொழு, சிறப்புடனே தன்னடிச் சோதிக் கெழுந்தருளப்போகிறார்—என்பது கல்கியவதார கதைச்சுருக்கம்.

இப்பாசரத்தில் ஸ்ரீராமாவதாரத்தை “தானாய்” என்ற சொல்லால் குறிப்பிட்டதனால் மற்ற அவதாரங்களிற் காட்டிலும் ஸ்ரீராமாவதாரத்திற்குள்ள ஏற்றம் விளங்கும்.

ஆக, தசாவதாரங்கள் செய்தருளின பெருமான் விஷயமாகப் பாடின இத் திருமொழியைக் கற்போர் நித்ய நிஷ்கல்மஷராவர் என்று பயனுரைத்துத் தலைக் கட்டினாராயிற்று. (க௦)

அடிவரவு:—வான் மலங்கு பார் உனை தொழு வடி வையம் ஒற்றை துவரி மீன் னைம்மானம்.

எட்டாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜியர்திருவடிகளே சரணம்.

புறீ:

ஆழ்வார்திருவடிகளே சரணம்.

எட்டாம் பத்து—ஒன்பதாம் திருமொழி,

கைம்மானமதயானை.

திருக்கண்ணபுரத்தம்மானுக்கன்றி அடியேன் வேறொருவர்க்கு உரியேனல்
வேன் என்கிறார் இத்திருமொழியில்.

கைம்மான மதயானை யிடர்தீர்த்த கருமுகிலை *
மைம்மான மணியை அணிகொள் மரதகத்தை *
எம்மான யெம்பிரானை யீசனை யென்மனத்துள்
அம்மானை * அடியேனடைந்துய்ந்து போனேனே.

(க)

மாணம் கை மதம் யானை	{ நீண்ட துதிக்கையை புடைபதும் மதங்கொள்ளு மியல்வுடையதுமான கஜேந்திரானுடைய
இடர்	தயாரத்தை
தீர்த்த	போகியருளின
கரு முகிலை	காளமேகம் போன்றவனும்
மை	{ மைபோன்ற விறத்தைபுடைய
மானம்	{ பெருவிலைபெறும் நீல மணியை
அணிகொள் மரதகத்தை	{ அழகுபொருந்திய மரதகப்பச்சை போன்றவனும்

எம்மானை	எமக்கு ஸ்வாமியும்
எம்பிரானை	{ எமக்கு மஹோபகாரம் செய்தருள்பவனும்
ஈசனை	ஸ்ரீவேசுவரனும்
என்	{ என் கெஞ்சினுள் மனத்துள் இருக்கும் ஸ்வாமியுமான அம்மானை
அடியேன்	{ அடியேன் ஆசரயித்த அடைந்த
உய்ந்த	{ உஜ்ஜீவித்தப் போனேன்

* * *—முதலையின் வாயிலகப்பட்டு இடர்ப்பட்ட கஜேந்திராழ்வானுடைய
தயாரத்தைத் தீர்த்து அதனால் திருமேனி புகரெழுந்து விளங்கப்பெற்று இன்ன
மும் அப்படிப்பட்ட திருமேனிலினக்கத்துடனே திருக்கண்ணபுரத்திலே காட்சி
தந்தருளும் பெருமானை ஆசரயித்து உஜ்ஜீவிக்கப் பெற்றேனென்கிறார்.

கைம்மானம்=கையில் பெருமையையுடையது; முன்கை மிடுக்குடைமை
யாலே அஞ்சாமல், மேல்வினைவதறியாதே பொய்கையிவிழிந்து ஆபத்துக்கு
ஆளாயிற்றென்க. மதயானை=கஜேந்திராழ்வான் மதங்கொண்டிருந்தானென்று
பொருளல்ல; மதங்கொள்ளுமியல்வுடைய தென்று ஜாதிப்பாயுத்தவிசேஷணம்
இது. யானையிடர்தீர்த்த=யானையின் இடராவது முதலாவாயிலகப்பட்ட துக்க
மன்று; கையில்பறித்து வைத்துக் கொண்டிருக்கிற செந்தாமரைப்பூ செவ்வியழி
வதற்கு முன்னே எம்பெருமானது திருவடிகளில் சாத்தப்பெற்றவேணும் என்பதே

கஜேந்திராழ்வானுடைய அபிவிவேசமாதலால் அவ்வாசை நிறைவேறப்பெருமையால் வந்த துக்கமே இங்கு இடஞெனப்படுகிறது; “நாஹம் கஞெவராஸ்யாஸ்ய ஞானாயம் உயாவஸூடிந! காலுஸகரோநெய்வ வாடியொரவித்தம் ஹரே = நாஹம் கஜேபாஸ்யாஸ்ய த்ராணூர்த்தம் மதுஸூதந!—கரஸ்தகமலார்யேவ பாதயோர்ப்பிதும் ஹரே” என்றது காண்க: இவ்வுடம்பைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள நான் கரையவில்லை; கையிலுள்ள தாமரைப்பூவைத் திருவடிகளில் வைப்பிக்கப் பெறவேணுமே என்றே கரைகின்றே நென்றவாறு.

இடர்தீர்த்தகருமுகிலை = அடியார்கள் துயர்தீர்த்தால் அதனால் எம்பெருமானுடைய திருமேனியில் ஒரு புதியபுகர் உண்டாகும்; அதனைநிகழ்கிறது இங்கு; “கலிவித்ய வ மகாயா நாகுலெஜ விலீஷணம் கருதகருத்யஸ்ததா ராமோ விஜ்வர ப்ரமுமோத ஹ” என்றதிறே ஸ்ரீராமாயணத்தில். ஸ்ரீராமபிரான் விபீஷணமுவானுக்கு முடிசூட்டி, அதனால் தன் காரியத் தலைக்கட்டிற்காகவும் தன்னுயர் தீர்த்ததாகவுங்கொண்டு பொலிவுற்றான் என்பது இந்தக்லோகத்தின் கருத்து.

மைம்மானமணியை = ரத்நத்திற்கும் எம்பெருமானுக்கும் பலபடிகளாலே ஸாய்முண்டு;—

1. ரத்நத்தை ஸ்வயம் போக்யமாகவுக் கொள்ளலாம்; விற்பனை செய்து வேறுபொருள்களையும் பெறலாம். அப்படியே, எம்பெருமானை ஸ்வயம் புருஷார்த்தமாகவுக் கொள்ளலாம்; அன்றி அவனை உபாயமாக்கி வேறு புருஷார்த்தங்களையுக் கொள்ளலாம்; அநாவது—எம்பெருமானுடைய உபேயத்வ உபாயத்வங்களைச் சொன்னபடி. ‘எம்பெருமானே! எனக்கு நீயே அமையும்; உன்னிடத்திற் பெறுவதொரு பேறும் எனக்குவிரும்பவில்லை’ என்றிருக்குமதிகாரிகள் ரத்நத்தை ஸ்வயம்போக்யமான ஹாரமாகக் கொள்ளுமதிகாரிகளோடும், எம்பெருமானைக் கொண்டு ஐசுவர்ய கைவல்யாதிகளைப் பெற விரும்புவார் ரத்நத்தை விற்ப்பு ஜீவிக்குமதிகாரிகளோடும் ஒப்பார்களிறே.

2. ரத்நத்தை மதிப்பறியாதவன் அற்பவிலைக்கு விற்பன்; மதிப்பறிந்தவன் உள்ளவிலைக்கு விற்பன்; உத்தமாதிகாரி அதனை விற்பனை செய்யாதே மாட்டி லணிந்து அதுபவித்து மகிழ்வன்; ஆகவே, அற்பவிலைக்கு மாறுதல், உள்ளவிலைக்கு மாறுதல், விலைக்கு ஆட்படாமல் ஸ்வயம்போக்யமாகக் கொள்ளப்படுதல் என மூன்று தன்மைகள் ரத்நத்துக்கு அதிகாரிபேதத்தால் கடுகின்றன. காண்மின்;—கடவிலே விலைவிதி மீன்பிடித்து ஜீவிக்கும் செம்படவன்கையில் மீன்களிடையே விலையுயர்ந்த ரத்நமொன்று கிடைத்தால் அதன் மதிப்பை அவன் அறியமாட்டாதவனுதலால் அவன் அந்த ரத்நத்தைக் கொண்டுபோய் ஒரு வர்த்தகனிடத்திலே மிகக்குறைந்தவிலைகூறி விற்ப்புவிடுகிறான்; அந்த வியாபாரி, தான் ரத்தினத்தின் மதிப்பு நன்குணர்த்தவனாகையாலும் வியாபாரமே ஜீவிகை

யாகவுடையவனாகையாலும் அவன் அதைக் கொண்டுபோய் ஒரு மஹாராஜனிடத்
திலே கிரமமாக அதற்குள்ள விலைகூறி விற்றுவிடுகிறான்; பின்பு அந்த மஹா
ராஜன் அந்த ரத்தத்தை தான் விற்பனைசெய்ய நினைப்பதே அதனைப் பேரிய
தொரு ஹாரத்திலே இணைத்து ஸ்வயம்போக்கியமாக அமைத்துக்கொள்ளுகிறான்;
ஆக இச்செய்தியில் ஒரு ரத்தினத்துக்கே மூன்று தன்மைகள் உண்டாகின்றன.
எம்பெருமானாகிற ரத்தத்துக்கும் இங்ஙனே மூன்று தன்மைகள் கூடாகின்றன;-
ரத்தத்தின் மதிப்பை அறியமாட்டாது அதனை அறப்பலிசைக்கு விற்கும் செம்பட
வனைப் போல எம்பெருமானது சீர்மையையறிய மாட்டாத சிற்றறிவாளர் அவ
னைக்கொண்டு ஐசுவர்ய கைவல்யாதி சூதூதரபலன்களைக் கொள்வர்; ரத்தத்தைக்
குறைந்தவிலைக்குக் கொடாதே தகுந்தவிலைக்கு விற்கும் வர்த்தகனைப்போன்ற
மத்யம அதிகாரிகள் எம்பெருமானை மோசேஷாபாயமாக அபிமானித்து. சூதூதர
பலனைக் கொள்ளாதே மோசூபுருஷார்த்தத்தைக் கொள்வர்; ரத்தத்தை ஒன்றுக்
கும் ஸாதகமாக்காதே ஸ்வயம்போக்யமாகக் கொள்ளும் மஹாராஜனைப் போன்ற
உத்தமாதிகாரிகள் எம்பெருமானை ஒன்றுக்கும் ஸாதகமாக்கக்கோலாதே 'எனக்
குத் தேனேபாலே கன்னலேயமுதே திருமாவிருந் சோலைக்கோனே' என்று
ஸ்வயம்போக்யமாகக் கொண்டு வர்த்திப்பார்கள்.

3. ரத்தத்தை இழந்தவன் கதறிக் கதறியழுவன். எம்பெருமானையிழந்தவ
னும் அப்படியே. ஸ்ரீராமரத்தத்தையிழந்த பகதாழ்வான் ஸபையிற் புரண்டு
கதறியழுதானிறே; "தக்ஷுக்ஷா ஹாதொ வாக்யு ஸோகெநாஹிவரி
ஹுதஃ.....விஹுவ வஹாரியே = தத் ச்ஞந்த்வா பரதோ வாக்யம் சோகே
நாபிரபிபிபுதஃ—விலலாப ஸபாமத்யே" என்றது காண்க. * பழதேபலபகனும்
போயினவென்று கதறியழுவர்கள். "இன்பத்தையிழந்த பானியே நெனதாவி நில
லாதே" "எழில்கொள் நின் திருக்கண்ணினை நோக்கத் தன்னையிழந்தேனிற
தேனே" "உன்னைக் காண்பான் நானலப்பாய் ஆகாயத்தை நோக்கியழுவன்" என்
றிப்படி யெல்லாம் கதறுவார்கள். "வாகவரிநூவு திகூரனெ ருஹுதெ-
யூநவஜிதெ. டிவ்யூவிரி-உதிதெநெவ யுகூரகூ ஹிதாம் நூணாம் =
ஏகஸ்மிந்ரப்பதிகாரந்தே முஹூர்த்ததே த்யாகவர்ஜிதே—தஸ்யுபிர் முஷிதேநேவ
யுக்தமாக்கரத்தினம் ந்ருணம்." எம்பெருமானுடைய சிந்தனையையிழந்து ஒரு
கணப்பொழுது கழியப் பெற்றாலும், கள்வர் ஸர்வஸ்வத்தைதாழ்ம் கொள்ளுகொண்
டால் எப்படி கதறியழக்கடுமோ அப்படி கதறியழவேணுமென்பர் அறிவுடை
யார்.

4. ரத்தமுடையவன் மார்பு நெறிப்பன். எம்பெருமானைக் கைக்கொண்ட
வர்களும் "எனக்காரும்பிகரில்லையே" "மாறுளதோ இம்மண்ணின்மிகையே"
"எனக்கென்னினிவேண்டுவதே" "இல்லை யெனக்கெதிரில்லை யெனக்கெதிரில்லை
யெனக்கெதிரே" என்று செருக்கப் பேசுவார்கள்.

5. ரத்தமுள்ளவனை உலகமெல்லாம் அதுவர்த்திக்கும். எம்பெருமானைக்
கைக்கொண்டவனையும் அப்படியே; "நெடுஞ்செய் வரிவழுவ வுணிவதூர்

விவாடிய—மைத்யேய: பரிபுரச்ச ப்ரணிபத்யாபிவாத்ய ச.” இத்யாதிகள் காண்க.

6. இடையில் ஒரு புருஷனைக்கொண்டே ரத்னம் வாங்கப்படும்; புருஷகார மின்றி எம்பெருமானைப் பெறமுடியாது; “வேதம்வல்லார்களைக் கொண்டு விண்ணோர் பெருமான் திருப்பாதம் பணிந்து” இத்யாதி.

7. ரத்னத்திற்குச் சிலசில ஆசிரயங்களில் மதிப்பு அதிகப்படும்; எம்பெருமானுக்கும் அப்படியே. ஆழ்வார்கள் திருவாக்கில் புருந்துபுறப்பட்ட திருப்பதிகளிலேயே எம்பெருமானுக்கு மதிப்பு அதிகம்.

8. ரத்னம் ஒளியைவிட்டு இராது; எம்பெருமானும் பிராட்டியைவிட்டு இரான். “பெவவெத பெவபெவெயம் சநுஷுகெவ ராநுஷீ=தேவத்வே தேவதேதேயம் மதுஷ்யத்வே ச மாதஷீ.” இத்யாதிகள் காண்க.

9. ரத்னத்துக்கு ஒளியால் மஹிமை; எம்பெருமானுக்கும் பிராட்டியால் ஏற்றம்; “ஸ்ரீபாபெவொபெவகூஸூ-தெ” என்றான் வேதபுருஷன். இராவணன் மாரீசனிடம்வந்து ‘இராமனை அடர்க்க நீ துணை நிற்கவேணும்’ என்று இரக்க, “கூபுரெயம் ஹி ததெஜோ யஸ்ய ஸா ஜநகாதஜ” —அப்ரமேயம் ஹி தத் தேஜோ யஸ்ய ஸா ஜநகாத்மஜா” என்றன்றோ விடைகூறினது; லீதாபிராட்டியைக் கைப்பிடித்தவனன்றோ இராமபிரான்; அவனை அடர்க்கலாகுமோ? என்றான்.

10. ரத்னத்துக்கு ஒளியால் ஏற்ற மென்றாலும் ரத்னத்தின் ஸ்வதந்திர மஹிமைக்கு ஒருகுறையில்லை; எம்பெருமானுக்கு மப்படியே. இவ்விஷயத்தை ஸ்ரீபட்டர் அருளிச்செய்த ஸ்ரீகுணரத்னகோசத்தில்—“ஸூகம் ஸ்ரீஸூம் விஷ்ணு: ஸூலி தகவனவெஷ ஹவாந கைபயதஜி-கெவ்ய ஹவபவராயீ நவிஹ வ: ஸூயா கீபூர ரதம் ஹவபி சிஹாவ-ம் நவிமுணம் நகாணஸூரக ஸூம் ஹவிவ நவாந்ரஹிதமுணம்.” என்ற ச்லோகத்தினால் தெனிக.

11. ரத்னம் கடல், மலை முதலிய இடங்களில் உள்ளது; எம்பெருமானும் திருப்பாற்கடல் திருமலை முதலான இடங்களில்.

12. ரத்னம் எவ்வளவு விலையுயர்ந்ததாயினும் தலைப்பில் முடிந்து ஆளலாம் படியிருக்கும்; எம்பெருமானும் பரத்வத்தைமறைத்து ஸௌஸ்ப்யத்தைக் காட்டுவனிறே.

13. ரத்னம்பெற்றவர்கள் இரவும்பகலும் கண்ணுறங்கமாட்டார்கள்; எந்த வேளையில் யார்கொள்ளுகொள்வரோ வென்று தஞ்சாதிருப்பார்கள்; எம்பெருமானைப் பெற்றவர்களும் அப்படியே; “கண்ணாசக் ண்டி கழிவதோர் காதலுற் றார்க்கு முண்டோ கண்கள் தஞ்சதலே” என்றபடியே காண்பதற்கு முன்பு உறக்கமில்லை; கண்டால் * ஸடாபஸ்யுஜிபாகையாலே உறக்கமில்லை.

இவ்வனே மற்றும் பல உவமைப்பொருத்தங்கள் கண்டு கொள்க.

அணிகோள் மாதகத்தைப் பசுமை நிலம் கருமை என்ற நிறங்களை அபேதமாகக் கூறுவது கவிமரபாதலால் எம்பெருமானுடைய காளமேகத் திருவுருவத் திற்கு மாதகப்பச்சையையும் உவமை கூறுவதுண்டு: “பச்சை மாமலை போல் மேனி” என்ற திருமொழியுங்காண்க; காணப்புக்கவர்களின் கண்ணையும் நெஞ்சையும் குளிர்வித்து அவர்களுடைய ஸம்ஸார தாபங்களை யெல்லாம் போக்குந் தன்மையும் இவ்வுவமைமூலால் தொனிக்கும். (க)

தருமான மழைமுகிலைப் பிரியாது தன்னடைந்தார் *
வருமானம் தவிர்க்கும் மணியை அணியுருவில் *
திருமலை யம்மானை யமுதத்தைக் கடற்கிடந்த
பெருமானை * அடியேனடைந்துய்ந்து பிழைத்தேனே (உ)

தரு	{ கல்பவிருகம் போன்றவனும்	அணி உருவின்	{ அழகியவடிவத்தை யுடைய
மானம்	பேரிய	திரு மலை	லக்ஷ்மீநாதனும்
மழை முகிலை	காளமேகம்போன்றவனும்,	அம்மானை	{ ஸர்வசேஷியா விரும்பவனும்
பிரியாது	ஒரு காலும் விட்டுவிடாமை	அமுதத்தை	அமிருதம் போன்றவனும்
தன் அடைந்தார்	{ தன்னைவந்து பணிந்தவர்கட்கு	கடல் கிடந்த பெருமானை	{ திருப்பாற்கடலில் திருக்கணவனர்த்தருளும் பெருமானுமான ஸ்ரீசௌரிப் பெருமானை
வரும்	கேர்கின்ற	அடியேன் அடைந்த உய்த்த பிழைத்தேன்-	
மானம்	அவமானத்தை		
தவிர்க்கும்	போக்குகின்றவனும்		
மணியை	நிலமணிபோன்றவனும்		

* * * —“தருமான மழை முகிலை” என்றது—“தருவை, மானமழை முகிலை” என்றபடி. தரு என்னும் வட சொல் விருகக்ஷ மென்று பொதுப் பொருள் படுமாயினும் இங்கே கல்பவ்ருகக்ஷ மென்று குறிப்புப் பொருள் படும். வேண்டி வார் வேண்டின பலன்களைக் கொடுப்பதில் கல்பவிருகக்ஷத்தை நிகர்த்தவன் என்க. “எனக்கே தன்னைத் தந்த கற்பகம்” என்று கல்பவ்ருகக்ஷத்திற்காட்டி லும் ஏற்றமும் அருளிச்செய்வார் கம்மாழ்வார்; கல்பவ்ருகக்ஷமானது தன்பக்கவி லுள்ளவற்றைக் கொடுக்குமே பன்றித் தன்னைக் கொடுக்க மாட்டாது; எம்பெரு மான் அங்ஙனன்றியே, பலன்களையுங் கொடுத்துத் தன்னையுங் கொடுத்தருள்வன் என்று.

இருந்தவிடத்திலிருந்து கொண்டே உதவுகின்ற கல்பவ்ருகக்ஷத்தை உவமை கூறினவளவால் த்ருப்திபெறுதவராய்ப் பேரிய காளமேகத்தை உவமைகூறுகின் றார் மான மழை முகிலை என்று. 1. “உயிரளிப்பான் மாகங்களெல்லார் திரிந்து நன்னீர்கள் சுமந்து” என்றாற்போலே நிரைச்சுமந்து கொண்டு நாடெங்குஞ் சென்று ஆங்காங்கு வரவிக்கும் மேகமே 2. “விண்ணீதிருப்பாய் மலைமேல்

நிற்பாய் கடல் சேர்ப்பாய், மண்மீதுழல்வாய்” என்னப்படுகிற எம்பெருமானுக்குப் பொருத்தமான உவமையாகும். அடியாருள்ள விடந்தேடிச் சென்று உதவு மவனிறே.

பிரியாது தன்னடைந்தார் வகுமானந்தவிர்க்கும் = அடியார்கட்கு ஏதேனும் அவமானமுண்டானால் ஆனைத்தொழில்களுஞ் செய்து அதைப் போக்கியருள் பவன் எம்பெருமான். இதற்குப் பல இதிஹாஸங்களுள்ளன வரினும் இங்கே ஒரு இதிஹாஸங்காட்டுவோம்;—பண்டைக்காலத்தில் ஸூர்யவம்சத்து அரசர்களில் அம்பரீஷ னென்பாரொருவன் பரமபகவத் பக்தனாய் விளங்கி வந்தான். இவனுடைய ஞானபக்தி விரக்திகளை நோக்கி மிகத் திருவுள்ள முவந்த எம்பெருமான் ஸர்வகாலத்திலும் இவனைப் பாதுகாத்தற் பொருட்டுத் தனது திருவாழியாழ் வானை எப்போதும் இவ்வரசனுடைய மாளிகையிலேயே கோயில்கொண்டிருக்கும் படி நியமித்திருந்தான். இப்படியிருந்து வருகையில், அவ்வரசன் பகவதாராத நுபமாய் ஒரு ஸம்வத்ஸரம் அதுஷ்டித்துத் தலைக்கட்ட வேண்டியதான த்வாதசீ வ்ரதமொன்றை அதுஷ்டித்து, விரதம் முடிவாகும் த்வாதசியன்று விசேஷமாக அந்தணர்கட்கு தகஷிணைகள் கொடுத்து அவர்களுடைய நியமனம்பெற்றுக்கொண்டு பாரணை பண்ணப் புகுமளவில், துவ்வாஸ மஹர்ஷி அதிதிபூசை பெற்றுக்கொள்ள அங்கு வந்து சேர்ந்தார். மிகச்சிறந்த தபோநிதியாகிய இந்த அதிதி எழுந்தருளி னதைக் கண்டு பரமஸந்தோஷ மடைந்த பிரபு உபசாரங்களை விதிப்படி நடத்தி ‘தேவரீரும் பாரணை கோஷ்டியில் எழுந்தருளியிருந்து அமுது செய்யவேணும்’ என்று விரயமுடன் வேண்டிக் கொண்டான். மஹர்ஷியும் அதற்கு இசைந்து ‘மாத்யாஹ்நிக அதுஷ்டாநங்களை நிறைவேற்றி வருகிறேன்’ என்று சொல்லி யமுனைக்குச் சென்றார். சென்றவர் அதுஷ்டாநங்களில் மிக ஊன்றித் தாமதிக் கையில் த்வாதசினிதியானது கழிந்துபோருந்தருண்மாயிற்று; ஸங்கல்ப பூர்வக மாக இந்த விரதத்தை அனுட்டித்து வந்த அரசன் “த்வாதசினிதி-ஸமாப்தி யடைவதற்கு முன்னே பாரணை செய்யாவிடில் வ்ரத லோபம் விளையும்; எழுந்த ருளின் அதிதியை உபேகித்துப் பாரணை செய்தால் மஹத்தான் பாபம் விளை யும்; இங்ஙனே தர்மஸங்கடமாக நேர்ந்து விட்டதே!, இதற்கு என் செய் வோம்!” என்று மிக்க கவலைகொண்டு வல்லவர்களான அந்தணர்களைத்திரட்டி இப்போது என்னசெய்யத்தக்கதென்று விமர்சித்தான். 1. “கவொஸூராகி ததேவாஸிகம் நெவாநஸிகம் நகொயாஹொஹவதி” என்ற வேதவாக்கி யத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு “கஹஸூர கெவலெநாய கரிஷெவ்யூதவார ணாஃ சூஹாரஸகூணம் விபூர ஸஸிகாநஸிகம்வ யக்” என்று தீர்மானித்து, தீர்த்தபாரணை செய்து விட்டுப் ப்ரஸாத பாரணைக்காக துவ்வாஸமஹர்ஷியின் வா வை எதிர்பார்த்திருந்தான். பிறகு வந்து சேர்ந்த மாமுனிவர், தம்மை அவமதி த்து அரசன் ஜலபாரணை செய்து விட்டதாகக் கருதி மிகுந்த சீற்றம் கொண்டு தம் தலையில், நின்று ஒரு சடைமயிரைக் களைந்தெடுத்து அதனால் காலாக்கியோ

டொத்த ஒரு கீர்ந்தயையை உண்டாக்கி, அம்பரீஷனை நலியுமாறு ஏவினார். மிக்கபயங்கரமாய்தன்னை நோக்கி விசைத்து வருகின்ற அதனைக் கண்டும் அம் பரீஷன் சிறிதும் நிலைகலங்காது எம்பெருமானையே சிந்தித்திருந்தான். இவனு டைய பாதுகாலின் பொருட்டு மானிகையில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருந்த சக்கரத் தாழ்வான் அந்த கீர்ந்தயையை நீறுக்கிவிட்டது மல்லாமல் தூர்வாஸ முதியைத் தான் தொடரத் தொடங்கவே, அடமுனிவர் எத்திசையு முழன்றோடியும் புகல் பெருமல் திருமால் திருவடிகளில் வந்துவிழ, ஸ்ரீமந்நாராயணனும் 'அம்பரீஷர் திருவடியே உமக்குப் புகல்' என்று காட்டிக் கொடுக்க, பிறகு முனிவன் அரச னையே சரணம்புகுந்து உயிர் பிழைத்து வாழ்ந்தார் என்பதாம். (உ)

விடையே முன்றடர்த்து வேகுண்டு விலங்கலுற *
படையா லாழிதட்ட பரமன் பரஞ்சோதி *.
மடையார் நீலமல்கும் வயல்குழ் கண்ணபுரமொன்
றுடையானுக்கு * அடியேன் ஒருவர்க் குரியேனோ? (ரு)

அன்று	முன்பொருகாலத்தில் (நப்பின்னைப் பிராட்டியைப் பெறுதற்காக)	பரம் சோதி	சிறந்த தேஜஸ்வருபியும்
ஏழ்விடை	எழுநூரிஷபங்களை	மடை ஆர்	மடைகளெங்கும் கிரம்பிய
வெகுண்டு	செறிக்கொண்டு	நீலம்	நீலோற்பல மலர்கள்
அடர்த்தி	வலியடக்கினவனும்,	மல்கும்	வியாபித்திருக்கப் பெற்ற
விலங்கல்	தீரிகுடபர்வதத்தில்	வயல்	கழனிகளாலே
உற	சென்று சேரும்படியாக	குழ்	குழப்பட்ட
படையான்	{ (வாகர) ஸேனைகளைக் கொண்டு	கண்ணபுரம்	{ திருக்கண்ணபுரமென்கிற ஒன்று ஒரு விலகண தீவ்யதேசத்தை
ஆழி	ஸமுத்தரத்தை	உடையா	{ (இருப்பிடமாக) உடைய னுக்கு பெருமானுக்கு
தட்ட	அடைத்தவனும்,	அடியேன்	சேஷபூதனை நா
பரமன்	எல்லாரினுஞ் சிறந்தவனும்	ஒருவர்க்கு	வேறுசிலர்க்கு
		உரியேனோ	உரிமைப்படுவேனோ?

* * *—நப்பின்னைப்பிராட்டியின் கலவிக்கு இடையூறுயிருந்த ஏழு காளை களைவலியடக்கி அவளை மணந்து கொண்டவனும், வானரப்படைகளைக் கொண்டு கடலில் அணைகட்டினவனும், திருக்கண்ணபுரமென்கிற ஒரு நிலக்கூணமான திருப்பதியை இருப்பிடமாகக் கொண்டு மேனாணித் திருப்பவனுமான எம்பெரு மானுக்கன்றி வேறொருத்தனுக்கும் உரியேன்னல்லே எனென்று திருமந்தார்த்த மான அந்நாராயணசேஷத்வத்தை அதுஸந்தித்தாராயிற்று.

விலங்கலுறப் படையாலாழிதட்ட பரமன் = ஆழி விலங்கலுறப் படையால் தட்ட பரமன் என்றும் அர்வயித்து உரைப்பர். ஆழி—ஸூரியனுனவன், விலங்கல்

தீவ்யப்ரபந்த தீவ்யார்த்ததீபிகை.

கல் உற—(அஸ்தமன) பர்வதத்தில் சேர்ந்து விட்டானென்னும்படி, படையால்
—சக்கராப்படைபினால், திட்ட—மறைத்த—என்று பொருள் காண்க. அர்ஜுநன்
பதின்மூன்று நாட்போரில் தன்மகனை அபிமந்புவைக்கொன்ற ஜயத்ரதனை
மறுநாள் ஸூர்யன் அஸ்தமிப்பதற்கு முன்னே கொல்வதாகப் பல பிரதிஜ்
னைகள் செய்ய, அது நிறைவேறக் கூடாதென்று அந்த ஜயத்ரதனை எதிரிகளால்
உட்புக முடியாதபடியாக விழுந்துக்கிலே சிறந்திக் காப்பாற்றிக் கொண்டி
ருந்த ராஜாக்களின் முன்னே ஸ்ரீகிருஷ்ணன் பகல் காழிகை முப்பதாம் சென்ற
தாகத் தோன்றும்படி, கினைவறிந்து காரியஞ் செய்யும் தனது சக்கராயுதத்தைக்
கொண்டு ஸூர்யனைமறைக்க, 'ஆதித்யன் அஸ்தமித்தான், இனி நமக்குப் பிராண
பயமில்லை; அர்ஜுநன் பிரதிஜ்ஞை செய்திருக்கிறபடியே அக்பிரவேசம் செய்யப்
போவதைக் கண்டுகளிப்போம்' என்றெண்ணி ஜயத்ரதன் வெளிப்பட்டு நின்ற
வளவிலே, கண்ணபிரான் ஸூதர்சகாழ்வானை மீட்டுக் கொள்ள, ஸூர்யன் இன்
தும் அஸ்தமிக்க வில்லையென்று உணர்ந்து கொண்ட அர்ஜுநன் உடனே தனது
அம்பைக் கொண்டு அந்த ஜயத்ரதனைத்தலையறுத்து விட்டான் என்ற வரலாறு
ஆக. "ஸூதர்சகம் பாஸ்கர கோடிதூல்யம்" என்றபடியே கோடிஸூர்ய
ப்ரகாசமான திருவாழியைக் கொண்டு ஸூர்யனைமறைத்தல் எங்ஙனம் கூடு
மெனில்; ஸூர்யனுடைய ஒளி கண்ணிலே காணலாம்படி அளவுபட்டிருத்தலால்
இருட்டைப்போக்கும்; அப்படியல்லாமல் திருச்சக்கரத்தினொளி நேராகக்கண்
கொண்டு பார்க்கமுடியாதபடி அளவுபடாத மிக்க பேரொளியைக் கொண்டுள்ள
தனால் பளபளத்துக் கண்களை இருளப்பண்ணுமெனச் சமாதானக் கூறுவர்
பெரியோர். மற்றுஞ் சிலவகையான ஸமாதானங்களும் கூறுவாருளர்.
'கண்ணபுரமுடையானுக்கு' என்னுமல் 'கண்ணபுரம் ஒன்று உடை
யானுக்கு' என்றது இத்திருப்பதியின் சிறப்பை விளக்கும்; எம்பெருமான் எத்
தனையோ இடங்களை உடையனாயிருந்தாலும் திருக்கண்ணபுரமே அத்விதியமான
இடம் என்பது போதரும்.

மிக்கானை மறையாய் விரிந்த விளக்கை * என்னுள்
புக்கானைப் புகழ்சேர் போலிகின்ற பொன்மலையை *
தக்கானைக் கடினைத் தடங்குன்றின் மிசையிருந்த *
அக்காரக்களியை அடைந்துய்ந்து போனேனே. (ச)

மிக்கானை	சிறந்தவனும்
மறை ஆய்	வேதமாக விரிவுபெற்ற
விரிந்த	விளக்குப்
விளக்கை	போன்றவனும்
என்னுள்	என்னெஞ்சினுள்ளே
புக்கானை	புகுத்திருப்பவனும்
புகழ் சேர்	சேத்தி வாய்த்தவனும்
போலிகின்ற	ஜகல்கின்ற பொன் மலை
பொன்	போன்றவனும்,
மலையை	

தக்கானை	தகவுடையவனும்
கடினை	கடினையென்னும் பெரிய
தட குன்றின்	திருமலையின்மீது
மிசை இருந்த	எழுந்திருளிருக்கின்ற
அக்காரக்	அக்காரக் களியுமான்
களியை	திருக்கண்ணபுரத்
	தெம்பெருமானை
அடைந்த உய்த்து போனேன்—.	

* * *—மிக்கான்—மிருத்தவன்; ஸர்வஸ்மாத்தபான் என்றபடி. “மறையாய் விரிந்த விளக்கை” என்பதற்கு இரண்டு வகையான நிர்வாஹங்களுண்டு; “வேறென்றால் காணவேண்டாதே தனக்குத்தானே ப்ரகாசகமாயிருப்பது; ப்ரமாணங்களாலே அறியப் பார்க்கு மன்று அவற்றாலே ப்ரகாசிக்கிற மேன்மைக்கு எல்லையின்றிக்கே யிருப்பது.” என்பது பெரியவாச்சான் பிள்ளை வியாக்கியான அருளிச்செயல். இதனால், எம்பெருமானே மறையாய் விரிந்தவன் என்றதாகிறது. ஆசார்யஹ்ருதயத்தின் முதல் சூர்ணிகையில் “மறையாய் விரிந்த துளக்கமில் விளக்கில் கொளுத்தின ப்ரதிபமான கலைகளை நீர்மையினு லருளி செய்தான்” என்றருளிச் செய்தபடியை நோக்குங்கால் மறையாய் விரிந்த விளக் கென்று அகாரத்தைச் சொல்லிற்றாக விளங்குகின்றது. அவ்விடத்து ஸ்ரீமணவாளமாழனிசர் வியாக்கியானத்தில் அகாரபரமாகவே தெளிவாக வியாக்கியானம் செய்தருளப்பட்டிருக்கிறது. “ககாரொர வெ ஸவர வாக்” (எல்லாவாக்குக்களும் அகாரமே) என்கையாலே, அகாரந்தானே நான்மறை களாகப் பரம்பிற்தென்ப. ஆக, ‘மறையாய் விரிந்த விளக்கு’ என்று அகாரத் தைச்சொல்லிற்றாகிலும் அகாரவாச்சபொருள் எம்பெருமானே இவ்விடத்திற்குப் பொருள்; வாச்சவாச்சபாவஸம்பந்தத்தைப் பற்றினது ஸாமாநாதிகரணயம் ஆக, இரண்டு வகையான நிர்வாஹங்களும் அறியத்தக்கன.

பொலிகின்ற பொன் மலையை—“கணபுரத்துப் பொன்மலை போல் நின்ற வன்” என்றார் பெரிய திருமடவிலும்.

தக்கான்—சோளஸிம்ஹபுரமென்று வழங்கப்படுகிற திருக்கடிகைப்பதி யெம்பெருமானுடைய திருநாமம். பரமதயானு என்றபடி.

கடிகைத் தடங்குன்று—‘வடிகா’ என்னும் வடசொல் கடிகை பெயர்த் திரிந்தது; நாழிகை என்றபடி. ஒருவர் ஒரு நாழிகைப்பொழுது இத்தலத்தி லுறைந்தாலும் அவர்க்கு முத்தி கிடைக்குமாதலால் இத்தலத்திற்குக் கடிகை பென்று திருநாமமென்பர். இது சோள தேசம் போன்று வளம்மிக்கு நரசிங்க மூர்த்தி உறைதற்கு இடமாயிருத்தல் பற்றி சோளஸிம்ஹபுரமென்று வழங்கப் படும். சோளஸிம்ஹராஜனது புரமென்றும் பொருள் கூறுவர்.

அக்காரக்கனி—இதுவும் அத்தலத்து எம்பெருமானது திருநாமம். அக்காரம் (வெல்லக்கட்டி) போலவும் கனி போலவும் மதுரமாயிருப்பவன் என்க. அக்காரத்தில் தோன்றிய கனி எனவுமாம். அதாவது—அக்காரத்தைக் கொம்பு ஸ்தானத்திலே நிறுத்தி, அதில் நின்ற முண்டான கனி எப்படி விலகாதுமான இனிப்போடு கூடியிருக்குமோ, அப்படி எம்பெருமான் விலகாதுபோக்பவன் என்றவாறு.

இத்திருமொழியில் பல பாசுரங்களில் திருக்கண்ணபுரத்தின் திருநாம இலக்கினை இல்லையாயினும் சிகமணப் பாசுரத்தில் “கருநீர் முகில்வண்ணன் கண்ண புரத்தானே” என்று தலைக்கட்டுகையாலே செளரிப்பெருமானையே தக்கானாகவும் அக்காரக்கனியாகவும் திருக்குடந்தையாராவமுதனாகவும் வயலாலிமைந்தனாகவும்

பேசி யதபவிக்கிறாரென்று கொள்க. கீழ் ஏழாம்பத்தில் திருநறையூர்ப் பதிகங்
களுள் “கற்நாமடநாகு” “சினவிற்செங்கண்” என்னுந் திருமொழிகளின் போக்
கும் இத்தகையதே. (4)

வந்தா யென்மனத்தே வந்து நீ புத்தபின்னை *
எந்தாய்! போயறியா யிதுவே யமையாதோ? *
கோந்தார் பைம்பொழில்கூழ் குடத்தைக் கிடந்துகத்த
மைந்தா! * உன்னை யென்றும் மறவாமைப் பெற்றேனே. (16)

எந்தாய்	எம்பெருமானே!	பை பொழில்	பாத்த சோலைகளினால்
என் மனத்தே	என் நெஞ்சினுள்ளே	கூழ்	கூழப்பட்ட
நீ வந்தாய்	நீ வந்துபுகுந்தாய்;	குடத்தை	திருக்குடந்தையிலே
வந்து புருந்த	அக்னனம் வந்து சேர்ந்த	கிடந்து	சாய்ந்தருளி
பின்னை	பின்பு	உகந்த	திருவுன்னமுலந்த
போய்	திரும்பிப்போவதை	மைந்தா	ஸூந்தாரினே!
அறியாய்	அடியோடு மறந்திட்டாய்;	உன்னை	உன்னை
இதுவே	இத்தப் பேறுதானே	என்றும்	என்றைக்கும்
அமையாதோ	போராடோ?	மறவாமை	மறவாமலிருக்கப்
கொந்த ஆர்	கொத்துக்கள் கிரம்பிய	பெற்றேன்	பெற்றேன்.

* * *—தாம்பெற்ற பேற்றை வாயாரச்சொல்லி மகிழ்கிறார். “என்மனத்தே
வந்து நீ புருந்தபின்னை எந்தாய் போயறியாய்” என்று ஒருவாக்கியமாகவே
சொல்லிவிடலாமே; முதலில் “வந்தாய்” என்றொன்று தனிப்படவேண்டாலே
என்னலாமாயினும், தம்முடைய ஆகந்தம் நன்கு விளங்குமாறு “எந்தாய்! என்
மனத்தே வந்தாய்—நீவந்து புருந்தபின்னைப் போயறியாய்” என்று தனித்தனி
வாக்கியமாக நீட்டிநீட்டி யருளிச்செய்கின்றார்.

வந்தாய்—பரமபதம் திருப்பாற்கடல் முதலான அஸாதாரண ஸ்தலங்களை
விட்டு இவ்விடம்வந்தாய்; என்மனத்தேவந்து நீபுருந்தபின்னை—வந்தவிடத்திலும்
ஐனாநாறுஷ்டாநங்களிற் சிறந்த யோகிகளின்மனத்தைத் தேடியோடாமல்
நாயினேனுடைய மனத்தைத் தேடிப்பிடித்து வந்துபுகுந்தபின்பு, போயறியாய்—
‘இவிய இடங்களிலே நாம் சுகமாகவாழ்வதைவிட்டு இவருடைய அழுக்கு நெஞ்
சிலே சிறைப்பட்டுக் கிடப்பானேன்?’ என்று வெறுத்து நெஞ்சைவிட்டு நீங்கிப்
போக நினைபாமல் ‘இதனில் சிறந்தஸ்தானம் வேறென்று நமக்கில்லை’ என்று
கொண்டு என்னெஞ்சிலேயே ஸ்திரப்ரதிஷ்டையாக இருக்கின்றாய்—என்றும்
விரித்துரைக்கலாம்.

இதுவே அமையாதோ?—ஒருவனுக்கு இதற்கு மேற்படவும் ஒருபேறு
உண்டோ? என்றவாறு.

சௌரிப்பெருமானே அதுபவித்துவருகிற ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளம் திருக்
குடத்தை ஆராவமுதன்பக்கல் சென்றுசேர, ஆராவமுதப் பெருமானே! நீர் உம்

1118 பேரிய திருமொழி அ-பத்து கூ-திரு கைம்மானமதயானே.

முடைய பேறாக என்னெஞ்சிலே வந்துபுகுந்தாலும் பாவியென் மறந்தொழிய
லாமே; அப்படி மறந்தொழிகையின்றியே “எந்நன்றி செய்தேனா என்னெஞ்சில்
திகழ்வதுவே” என்றாப்போலே நன்றிபாராட்டப் பெற்றேனே!, நீர்வந்து புகுந்த
பேற்றுக்கு மேற்பட்ட பேறன்றோ இது! என்றவாறு. (டு)

எஞ்சா வெந்நாகத் தழுக்தி நெங்குகின்றேற்கு *
அஞ்சேலென் றடியேனை ஆட்கொள்ள வல்லானே *
நெஞ்சே! நீநீனயாது இறைப்பொழுது மிருத்திகண்டாய் *
மஞ்சார் மாளிகைகுழ வயலாலி மைந்தனையே. (சு)

எஞ்சா	ஒருகாலும் குறைதலில்லாத	வயல்	வயல்களை யுடைத்தான்
வெம்	நாகத்து } கொடிய நாகத்திலே	ஆலி	{ திருவாலியில்
அழுந்தி	ஆழங்காற்பட்டு		{ எழுந்தருளியிருக்கிற
நெங்கு	சென்றேற்கு } நெங்குகின்ற என்னை	மைந்தனை	{ ஸ்வாமியுமான
அடியேனை			{ ஸ்ரீசேனசிபுருமான
அஞ்சேல்	{ ‘பயப்படாதே’ என்ற	நெஞ்சே	மனமே!
என்று	தேற்றி	நீ	நீ
ஆட்கொள்ள	{ அடிமைகொள்ள	இறைப்	{ ஸுணகாலமும்
வல்லானே	வல்லவனும்	பொழுதும்	
மஞ்சார்	{ மேகமண்டலத்தனவும்	வினையாது	{ வினையாமலேயிருக்கிறாயே.
மாளிகைகுழ	{ ஒங்கின திருமாணிகை	இருத்தி	{
	களால் குழப்பட்டு	கண்டாய்	

* * * —தீழ்ப்பாட்டில் “உன்னையென்றும் மறவாமைப் பெற்றீறனே” என்
றருளிச்செய்தவர்தாமே இப்போது “நெஞ்சே! நீ இறைப்பொழுதும் வினையாது
இருத்திகண்டாய்” என்கிறார்; கருத்தென்ன? எம்பெருமான் செப்தருளின பேருத
விக்குத் தம்முடைய மறவாமை கடல்ல; அந்த உபகாரத்தின் கனத்தையும் தம்
முடைய சினைவையும் ஒத்திட்டுப் பார்த்துமனில் தம்முடைய மறவாமை அஸத்
கல்பமாய்த் தோற்றிற்றுப் போலும்; அதனால் அருளிச் செய்கிறபடி..

பலவகைகளாலும் கனக்கப் பாவங்களைப்பண்ணி அவற்றின் பலன்களை
யதுபவிக்கக் கொடிய நாகங்களிலே சென்று நோவுபடுங்கால் ‘தான்பண்ணின்
பாவங்களின் பலனைத் தான் அதுபவிக்கட்டும்; நமக்கு வந்ததென்ன?’ என்றிரா
மல் அங்கே யெழுந்தருளி ‘நாம் இருக்க, நீ பாபங்களின்பலனை அதுபவிக்க
ப்ராப்தியுண்டோ? அஞ்சாதே’ என்று அபயப்பாதானம் பண்ணி ரகித்தருளு
மெம்பிரான் என்பன முன்னடிகள்.

நாகத்திலே அழுந்தி நெங்கும்போது அஞ்சேலென்று ஆட்கொள்வதாகச்
சொல்லுகிறவிதற்குக் கருத்து என்ன? எனில்; * நென்னவன் தமர் ரெப்பியிலாதார்
சேவதக்குவார் போலப்புகுந்து பின்னும் வன்காற்றால் பிணித்தெற்றிப் பின்
முன்னாக இழுப்பதாறிய யமதண்டனைகளை அதுபவித்துக் கொண்டிருக்கையில்

எம்பெருமான் அங்கே வந்து அபயமளித்துக் காத்தருள்கின்றானென்றதன்று; 'ஐயோ! நாம் எல்லையில்லாத பாவங்களைப் பண்ணிவிட்டோமே! வெவ்வித நரகங் களிலே சென்று கொடியதுன்பங்களை யறுபணிக்க நேருமே, என்செய்வோம்?' என்று கவலைப்பட்டிருந்திருக்குமிருப்பிலே அபயப்ரதானம் பண்ணும்படி யைச் சொன்னவாறு என்க. இங்கு வெந்நரகமென்றது ஸம்ஸாரத்தை என்று கொள்ளும் பக்கத்தில் எளிதாகவே பொருளாகும். இப்பொருளே வியாக்கி யானத்திற் கிணங்கியது.

"நடுக்குகின்றேற்கு அடியேனை" என்றவிடத்து, வடமொழியில் ஆர்ஷப் பிரயோகங்களிற் போல உபபத்தி கூறவேண்டும்: "நடுக்குகின்றேற்கு" என்பது 'நடுக்குகின்ற எனக்கு' என்று பொருள்தர நின்றாலும் இங்கு அங்கனம் பொருள் படாது 'நடுக்குகின்ற' என்று விசேஷணமாத்திரமாக நிற்கும்; அடியேனில் அந்வயிக்கவேண்டிதலால், திருமாலையில் "மழைக்கன்று வரைமுனேந்தும்" என்றபாசரத்தில் "உழைக்கின்றேற்கு என்னை" என்ற பிரயோகமும் பிறவும் காணத்தக்கன.

இருத்தி-முன்னிலையொருமை நிகழ்காலவினைமுற்று. கண்டாய்-முன்னிலை யகை. (க)

பெற்றார் பெற்றொழிந்தார் பின்னும்நின் றடியேனுக்கு *
உற்றானாய் வளர்த்து என்னுயிராகி நின்றானே *
முற்றாமாதிகோள் வித்தானே யெம்மானே *
எத்தால் யான்மறக்கேன் இதுசொல்லென் னேழைநெஞ்சே! (எ)

என் ஏழை நெஞ்சே!—;

பெற்றார்	{	என்னைப் பெற்ற தாய்தக்கையர்
பெற்ற ஒழிந்தார்	{	பெற்றப் போட்டுப் போய்விட்டார்கள்;
பின்னும்		பின்பு
அடியேனுக்கு		அடியேனுக்கு
உற்றான்	{	சகலவித பந்துவுமா
யும் கின்ற	{	யிருத்தகொண்டு
வளர்த்த		என்னைவளரச்செய்து
என் உயிர்	{	(அவ்வளவோடும் விடாமல்)
ஆகி		எனக்கு உயிராயிருந்து
நின்றானே		கொண்டு மேலும்
		நன்மைகளைச்
		செய்பவனும்

முற்றாமாதி	{	பருவம் கிரம்பாத சந்திரனுடைய
கோள்		கூயரோகத்தை
விடுத்தானே		போக்கிவனனுமான
எம்மானே		எம்பெருமானே
எத்தால்		எக்காரணம்பற்றி
யான்	{	நான்மறக்கவல்லேன்?
மறக்கேன்		
இது சொல்	{	இவ்விஷயத்திற்கு விடைகூறு.

* * *—சரிபிண்டத்தை மாத்திரமே உற்பத்தி பண்ணுமவர்களான மாதாபிதாக்கள் என்னைப் பெற்றுப் போட்டுப் போய்விட்டார்கள்; ஞானபக்தி

முதலிய குணங்கள் எனக்கு வளர்த்தற்குரிய வழிகளில் ஒரு முயற்சியும் அவர்கள் செய்தார்களில்லை. இப்படி அவர்கள் கைவிட்டகாலத்தில் எனக்கு எல்லாவுறவு முறையாய் நின்று என்னை வளரச்செய்து வருகின்ற எம்பெருமானை நெஞ்சே! என்ன காரணம் பற்றி மறந்தொழிய முடியும்? சொல்லாய் என்று தம் திருவுள்ளத்தோடு உசாவுகிறார்.

உற்றனாய் வளர்த்து = “விதாவ ரக்ஷகஸ்தேஷீ ஹத-ஹா ஜெக்யொ ரஸி வதிஃ ஸ்ராத்ஜாயாரொ ஜாதாவ ஜொகூ வாக்ஷிந-மூலிக-பிதா ச ரக்ஷகச் சேஷீ பர்த்தா ஜ்ஜெயோ ரம-பதி-ஸ்வாம் யாதாரோ மமாத்மா ச போக்தா சாத்யமநாதித: ” என்கிறபடியே திருமந்தரத்தில் கெறுகின்ற ஒன்பதுவகையான உறவுகளையுமுடையவன் எம்பெருமான் என்க. உடன் பிறந்தவர்கள், வயிற்றில் பிறந்தவர்கள், தாய்தந்தையர், பிரமன் ருத்ரன் முதலானவர்கள் ஒரு வரும் ரக்ஷகரல்லர், எம்பெருமானொருவனே ரக்ஷகன் என்பதை இப்பாசரத்தில் விளங்கவைக்கிறார். உடன் பிறந்தவர்கள் ரக்ஷகரல்லர் என்பதை உரியிடத்திலும் இராவணனிடத்திலும் காணலாம். தாய்தந்தையர் ரக்ஷகரல்லர் என்பதைக் கைகேயியிடத்திலும் ஹிரண்யகசிபுனிடத்திலும் காணலாம். மாதா பிதாக்கள் தங்கள் புத்திரர்களை யெவ்வளவிரோடு வென்று உபேஷித்தல், ரக்ஷாமகாலம் வந்தவாறே ஆள்பார்த்துத் தூற்றிலே போடுதல், விலைகூறி விற்பனை செய்தல், மாணஸமயத்திலாவது எம்பெருமானை நினைத்துக் கரைசேர வெட்டாதபடி “சோர்வினால் பொருள் வைத்த துண்டாகில் சொல்லு சொல்லென்று சுற்றுமிருந்து” என்கிறபடியே அலைத்தல் முடித்தல் செய்யாநிற்பார்கள். ஸ்திரீகளுக்குக் கணவன் ரக்ஷகனல்லன் என்பது தருமபுத்திராதிகளிடத்திலும் நாளனிடத்திலும் காணலாம். இவர்களெல்லாம் ரக்ஷகரல்லரேயாகிலும் நாட்டுக்குக் கண்காட்டியாய்ப் போருகிற சந்திரன் ஸூரியன் முதலானார் ரக்ஷகர்களாகக் குறையென்னினில்; அவர்களும் ஸர்வேச்வரனுடைய ஆணைக்கு அஞ்சித் தாங்கள் நினைத்தபடி ஸஞ்சரிக்கப் பெறாமல் நாழிகை கூறிட்டு உதிப்பதும் அஸ்தமிப்பதுமாய்ப் போருகையாலும், இரணியன் இராவணன் முதலானார்களில் அகப்பட்டு இழிதொழில் செய்து திரிபவர்களாகையாலும் ரக்ஷகராக மாட்டார்கள். த்ரிலோக பாலகனான இந்திரனும் ‘நம்முடைய பதவி எப்போது நழுவுப்போகிறதோ!’ என்று அஞ்சியிருப்பவனும் இந்திரஜித்தின்கையிலே அகப்பட்டுக்கொண்டு கட்டுண்டவனும், மஹாபலிபோல்வார்களையிலே செல்வத்தைப்பறிக்கொடுத்துக் கண்ணுங் கண்ணீருமாய்த் திரிபவனாகையாலே ரக்ஷகனாக மாட்டான். நான்முகனும் மதுகடைபர்களையிலே வேதங்களைப்பறிக்கொடுத்து ‘கண்இழந்தேன், தன்மியுழந்தேன்’ என்று நிலம் துழாவுகையாலே ரக்ஷகனாக மாட்டான். ருத்ரனும் ஸகலப்ராணிகளையும் ஸம்ஹரிப்பதையே தொழிலாகவுடையனாய் விடையர் முகத்திலே நெருப்பைச் சொரிந்தாற் போலே தழல்நிற வண்ணனாய், தன்னையாச் சரீரத்தவர்களை ‘அறுத்துத்தா, பொறித்துத்தா’ என்று கொட்டுதொழில்களைச் செய்வித்துக் கொள்ளுகையாலும், தன்னையடுத்த

வாணனை 'தலையில் பூவாடாதே ரக்ஷிக்கிறேன்' என்று ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணி வைத்து, தன்னைத் தொழுத கைகளைக் கள்ளிக்காடு சிய்த்தாற் போலே சிய்க்கக் கண்டு 'உபிரூண்டாகில் உப்புமாறியுண்ணலாம்' என்று நெற்றிக்கண்ணை மறைத்துக் கொண்டு நழுவினவனாகையாலும், லோககுருவாய்த் தனக்குப் பிதாவான பிரமனது தலையைத் திருகிப் பாதகியாய்க் கையுங்கபாலமுமாய்த் திறந்துகிடந்த வாசல்தோறும் புக்குத் தன்னை வெளியிட்டுக் கொண்டு திரிந்த வனாகையாலும் ரக்ஷைகளுமாட்டான்.

ஸ்ரீமந்நாராயணனொருவனே மாதாபிதாக்கள் கைவிட்ட நிலைமையிலும் தன்னுருக்கெடுத்து வேற்றுருக், கொண்டு தாய்முகங்காட்டியும் இன்சொற்கள் சொல்லியும் அகவாயிலே நின்று ஸத்தையே பிடித்து நோக்கிக் கொண்டு போரும் ஸர்வரக்ஷைகளுவன். இந்த ரக்ஷைத்வம் தம்மளவில் பலித்தபடியை முன்னடிகளால் அருளிச்செய்நாராயிற்று.

பருவம் நிரம்பாத பாலசந்திரனுக்கு வந்த சூதயத்தைப் போக்கினவனும்தன்னுடைய ரக்ஷைத்வத்தைக் காட்டி என்னை ஆட்படுத்திக் கொண்டவனுமான பெருமானை என்னகாரணம் பற்றி மறக்கலாம்? மறக்கவழியுண்டாகில் சொல்லாய் நெஞ்சமே! என்கிறார் பின்னடிகளில்.

எத்தால் யான் மறக்கேன்—எம்பெருமான் நமக்கு ஒரு நன்மையும் செய்ய வில்லை யென்றே காரணத்தினால் மறக்கவோ? அல்லது, அற்பமான உபகாரமே நமக்குப் பண்ணியிருக்கிறானென்று கொண்டு மறக்கவோ? நம்மை ரக்ஷிக்கவல்லார்! பிறருளரென்று கொண்டு அவனை மறக்கவோ? (எ)

கற்றுர் பற்றறுக்கும் பிறலிப் பெருங்கடலே *

பற்று வந்தடியேன் பிறந்தேன் பிறந்தபின்னை *

வற்று நீர்வயல்கூழ் வயலாலி யம்மானைப்

பெற்றேன் * பெற்றதவும் பிறவாமைப் பெற்றேனே. (அ)

சற்று	விவகிகள்
பற்று	{ 'இதன்ஸம்பத்தமே நமக்கு வேண்டா' என்று வெறுத்த ஒழிக்கும்படியான
அறக்கும்	
பிறலி	{ ஸம்ஸாரமாகிற பெரியகடலையே
பெரு கடலே	
பற்று	போத்யமாகப் பற்றி
அடியேன்	{ (இக்கிலத்திலே) அடியேன் வந்த (பலபிறப்பும்) பிறந்தேன் பிறவாதேன்;
வந்த	
பிறத்த	{ இப்படி பிறத்த பின்னை வருமடைவிலே,
பின்னை	

வற்று நீர் வயல்கூழ்	{ ஒருகாலும் வற்றுத நீர்வள முடைய சுழனிகளாலே சூழப்பட்ட
வயலாலி	{ 'வயலாலி' என்றேபெயர் பெற்ற திருவாலியில் எழுத்தருளியிருக்கிற
அம்மானை	எம்பெருமானை
பெற்றேன்	ப்ரபத்தானேன்;
பெற்றதவும்	அவனைப்பெற்றவாரே
பிறவாமை	{ மறுபிறப்பில்லாமை பெற்றேன்.
பெற்றேன்	

* * *—தன்னை மறக்கமுடியாதபடி எம்பெருமான் உமக்குப் பண்ணித் தந்த உபகாரத்தான் ஏதென்ன, தன்னுடைய அதுபவத்துக்கு இடையூறு வாராதபடி பண்ணித்தந்த மஹோபகாரகனன்றோ வென்கிறார்.

1. “பொய்நீர்ந்த ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கு மழுக்குடம்பு மிங்கின்ற நீர்மை இனியாமுறமை” என்றும், 2. “நோயே மூப்பிறப்பிறப்புப் பிணியே யென்றிவை யொழியக், கூயேகொள் ளடியேனைக் கொடுவுலகங்காட்டேலே” 3. “இருள்தருமா ஞாலத்துள் இனிப்பிறவி பான் வேண்டேன்” என்றும் விவேகிகள் வெறுத்துத் தள்ளும்படியான ஸம்ஸாரமாகிற பெருங்கடலிலே அலைமேல் அலையாகக் கொண்டு வந்து தள்ளுமாபோலே ஒருஜன்மம் ஒருஜன்மத் திலே கொண்டு தள்ள மாறிமாறிப் பலபிறப்பும் பிறந்து போக்தேன்; இப்படி பிறந்து வாராகிற்செய்தே நான் பிறந்த ஸம்ஸாரத்திலே அவன் வந்து நெருங்குகையாலே அவனைப் பெற்றுக்கொண்டு நின்றேன். இப்படிப்பட்ட ஸம்ஸாரப் பிறவி மீண்டும் எனக்கு நேராதபடியான பெரும் பேறடைப் பெற்றேன், இதுவன்றோ அவன் செய்தருளின உபகாரம் என்றாராயிற்று. மூன்றாமடியில் திருவாலிப்பதிக்கு விசேஷணமாக ‘வயல்’ என்னுஞ் சொல் இரண்டுமுறை வந்துள்ளது புரளுத்தியன்று; ‘வயல்கும்’ என்பதே விசேஷணம்; ‘வயலாலி’ என்பது திருவாலியென்பது போலே திருப்பதியின் ப்ரஸித்தவய வஹாரத்தின் அதுகாரமாகும். வயலாலிமணவாளன் என்றே வழங்குவர்களிறே. “பிறவாமைப் பெற்றேனே” என்பதற்குப்பலபடி பொருளருளிச் செய்வர்; பெரியவாச்சான்பின்னே வியாக்கியானங் காண்மின்:—“இப்பேற்றுக்கு விச்சே தத்தைப் பண்ணக்கடவ ஜன்மம் மறுவலிடாதபடி பெற்றேனென்னுதல்; அன் றிக்கே இப்பேற்றுக்கடியாக என்பக்கல் ஒரு நன்மை பிறவாதிருக்கச் செய்தே பெற்றேனென்னுதல்; அங்கனுமன்றிக்கே, பெற்றேனென்னும் உபகாரஸம் ருதியும் வர்த்திபாதபடி பெற்றேனென்னுதல். உபகாரஸம்ருதி அதுவர்த்தித் தவன்று ப்ரத்புபகாரம் தேடி நெஞ்சாறல்பட வேண்டும்படியிருக்குமிதே; அது வேண்டாதே ‘ப்ராப்தம் இது’ என்றிருக்கும்படி உபகரித்தானாயிற்று.” என்று.

இனிப் பிறப்பில்லாமையைப் பெற்றேன் என்பது முதல்அர்த்தம்; (என்னிடத்தில் ஒரு ஹேதுவும்) பிறவாமல் பேறுபெற்றேன் என்பது இரண்டாம் அர்த்தம்; நன்றியறிவும் பிறவாமலே பேறுபெற்றேன் என்பது மூன்றாவது அர்த்தம்.

கண்ணார் கண்ணபுரம் கடிகை கடிகமழும் *
தண்ணார் தாமரைகுழி தலைச்சங்க மேல்திசையுள் *
விண்ணோர் நாண்மதியை விரிகின்ற வேஞ்சுடரை *
கண்ணாக்க கண்ணகோண்டு களிக்கின்றதிங் கேன்குகோலோ? (க)

1. திருவிருத்தம் 1.

3. திருவாய் மொழி 10—8—1.

2. திருவாய் மொழி 4—9—7.

திவ்யப்பரபந்த திவ்யார்த்ததீபிகை.

கண் ஆர் கண்பொருந்தும்படியான
[ஸுந்தரமான]
கண்ணபுரம் திருக்கண்ணபுரத்திலும்
கடினக திருக்கடி காலத்திலும்
கடி கமழும் பரிமளம்மிக்க
தண் ஆர் குளிர்த்திபொருந்திய
தாமரை சூழ் தாமரைகளாலே சூழப்பட்ட
தலைச்சங்கம் } தலைச்சங்கமென்னும்
மேல் பதியில்
திசையுள் } மேலைப்பக்கத்திலும்
விண்ணோர் கீத்யஸூரிகளுக்கு

நான் மதியை { நான்தோறும்
சந்திரன் போலே
அருபவிக்கவுரியனாய்
விரிசின்ற { உதயகாலத்தில் விரியும்
வெம் சுடரை } ஸூர்யன் போலே
ப்ரதாபம் மிக்கவருன
எம்பெருமானே
இங்கு இந்நிலத்திலே
கண் ஆர் } கண்கள் த்ருப்திபெறு
கண்கொண்டு } மளவும் காணப்பெற்று
களிக்கின்றது ஆநந்திப்பது
என்று கொல் என்றைக்கோ?

* * *—திருக்கண்ணபுரத்திலும் திருக்கடினகாலிலும் தலைச்சங்கமேல்
திசையிலும் நித்பஸந்திதிபண்ணியிருக்கின்ற எம்பெருமானைக் கண்ணாரக்கண்டு
களிக்கப் பெறும் நான் என்றைக்கோ என்று குதுஹலிக்கிறார்.

கண் ஆர் கண்ணபுரம்—வைத்த கண் வாங்காமல் பார்த்துக்கொண்டே
யிருக்கவேண்டும்படி மிக அழகிய திருக்கண்ணபுரம் என்றவாறு. அன்றியே,
இடமுடைத்தான [—விசாலமான] திருக்கண்ணபுரம் என்றுமாம். கண்-இடம்.

தலைச்சங்க மேல்திசையுள் விண்ணோர் நாண்மதியை—சோழநாட்டுத்
திருப்பதிகளுள் 'தலைச்சங்க நாண்மதியம்' என்பது ஒரு திருப்பதி. (திருநாங்
கூர் ஸமீபத்திலுள்ளது.) அங்குள்ள எம்பெருமானுக்கு 'நாண்மதியப் பெரு
மான்' என்று திருநாமம் சிறந்த திருச்சங்கையேந்திய நாண்மதியப் பெரு
மானையுடைய தலமாதல் பற்றித் தலைச்சங்க நாண்மதியம் என்று திருநாம
மென்பர். இது 'தலைச்சங்காடு' என்றும் வழங்கப்படும். 'தலைச்சங்கநாடு'
என்பது மருவற்றுப் போலும். தலைச்சங்கப் பெருமானுடைய இருப்பிட
மென்றவாறு. "கைப்பால் அலைச்சங்கமேந்து மணியாங்கத் தம்மான், தலைச்
சங்கநாண்மதியத்தான்" என்பது ஐயங்காது நூற்றெட்டுத் திருப்பதியர்
தாகிப் பாகரம். இத்தலத்திற்குப் பாடல் ஆழ்வார் திவ்யஸூக்திகளுள்
இவ்வொன்றும், பெரியதிருமடலில் "நன்னீர்த் தலைச்சங்க நாண்மதியை"
என்பதும்.

நாண்மதியை விரிசின்ற வேஞ்சுடரை—"கதிர்மதியம் போல் முகத்
தான்"—"திங்களுமாதத்தியனு மெழுந்தாற் போல் அங்கணிரண்டுங்கொண்டு"—
"உதயபருப்பதத்தின் மேல் விரியுங்கதிரே போல்வானே விருந்தாவனத்தே
கண்டோமே." (சு)

செருகீர வேல்வலவன் கலிகன்றி மங்கையர்கோன்*
கருகீர் முகில்வண்ணன் கண்ணபுரத்தானே*
இருகீரின் தமிழின்னிசை மாலுகள் கோண்டு தொண்டர்!*
வருகீர் வையமுய்ய இவைபாடியாமேனே. (க௦)

கரு கப்பத்தில்
 நீர் நீர்கொண்ட
 முகில் மேகம்போன்ற
 வண்ணன் திருநிறத்தையுடையாரான
 கண்ணன் } செளரிப்பெருமாள்
 புரத்தானை } லிஷயமாக,-
 செரு நீர் { யுத்தம்செய்வதையே
 வேல் வலவன் { இயல்வாகவுடைய
 வேற்படையைப்
 பிரயோகிக்கவல்லவரும்
 மன்கையர் } திருமன்கையிலுள்ளார்க்கு
 கோன் } அரசருமான
 கலிதன்றி ஆழ்வார் (அருளிச்செய்த)

இரு நீர் மிக்க நீர்மையையுடைய
 இன் தமிழ் இனிய தமிழினாலாகிய
 இன் இசை இனிய இசையையுடைய
 இவை { இச்சொல்மாலையனைக்
 மாலைகள் } கொண்டு
 கொண்டு
 தொண்டர் தொண்டர்களே!
 வரு நீர் { கடல்குழந்த உலகம்
 வையம் உய்ய } உஜ்ஜீவிக்கும்படி
 பாடி வாயாரப்பாடி
 ஆடுமின் { மகிழ்ச்சிக்குப் போக்கு
 வீடாகக் கூத்தாடுங்கள்.

* * *—இத்திருமொழியில் திருவாரி திருக்குடந்தை திருக்கடிகை முதலான பல திருப்பதிகளை அதுவந்தித் திருந்தாலும் இப்போது இவர் கவி பாடுகிறது திருக்கண்ணபுரத்தையே என்பது இப்பாட்டில் விளக்கப்பட்டது. பகவத்பக்திமிகுந்து தொண்டர்களென்று பெயர் பெற்றவர்களை விளித்து, நீங்கள் இத்திருமொழியைப் பாடியாடுங்கோள்; உலகமெல்லாம் உஜ்ஜீவிக்கும்—என்கிறார்.

வருநீர்வையம்—கடல் குழந்த பூமியிலே, உய்ய—நீங்கள் உஜ்ஜீவிக்கும்படி, இவைபாடியாடுமின் என்னவுமாம். (க0)
 அடிவரவு:—கைம்மானம், தரு, விடை, மிக்கான், வந்தாய், எஞ்சா, பெற்றார் கற்றார், கண்ணார், செரு, வண்டார்.

ஒன்பதாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.
 ஜீயர்திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் நிருவாகிகளே சரணம்.

எட்டாம்பத்து--பத்தாந்திருமொழி,

வண்டார் பூமா மலர் மங்கை.

(இதுவும் திருக்கண்ணபுரத் திருப்பதிகம்.)

வண்டார் பூமா மலர்மங்கை மணநோக்க
முண்டானே! * உன்னை யுகந்துகந் துன்றனக்கே
தோண்டானேற்கு * என்செய்கின்றாய்? சொல்லு நால்வேதம்
கண்டானே! * கண்ணபுரத்துறை யம்மானே! (க)

வண்டு ஆர் பூ வண்டுகள் நிறைந்து அழகிய
மா மலர் { சிறந்த (தாமரைப்) பூவித்
பிறந்த
மங்கை பெரிய பிராட்டியாருடைய
மணம் { மெய்ச்செய்யோடு கூடின
கோக்கம் { திருக்கண்பார்வையை
உண்டானே { தாரகமாதக்
கொண்டின்கூனே!
நால் வேதம் { நான்கு வேதங்களாலும்
கண்டானே { காணப்பட்டகூனே!
கண்ணபுரத்தி திருக்கண்ணபுரத்திலே
உறை சித்யவாஸஞ்செய்தருங்கிற

அம்மானே ஸ்வாமியே!
உன்னை { உன்னையே மிகவும்
உகந்து உகந்து { உகந்து
உன் தனக்கே உனக்கே
தொண்டு { அடிமைசெய்யப்
ஆனேற்கு { பெறவேணுமென்று
ஆவல்கொண்டிருக்கு
மென்விஷயத்தில்
என் { என்னசெய்வதாக
செய்கின்றாய் { இருக்கிறாய்?
சொல்லு { இதை அருளிச்செய்ய
வேணும்,

* * *—சீழ்த்திருமொழியில் “கண்ணாக்கண்டுகொண்டு களிக்கின்ற திங்
கென்று கொலோ” என்றார்; அது எம்பெருமான் திருவுள்ளப்படிபே ஆக
வேண்டியதாதலால் ‘பிரானே! உன் திருவுள்ளம் எங்கனே யிருக்கிறது? சொல்ல
வேணும்’ என்கிறார்.

‘என்செய்கின்றாய் சொல்லு’ என்ற கேள்வியினால் ஸகலசாஸ்தா ஸாரப்
பொருளை வெளியிடுகிறாழ்வார் என்று குறிக்கொண்டின்; சேதநனுடைய கரியா
கலாபமொன்றும் பேற்றுக்கு ஸாதனமன்று; பரமபுருஷனுடைய திருவுள்ளத்தி
விரக்கமே பலனைப் பெறுவிக்க வல்லது என்க. பெரியபிராட்டியார் புருஷ
காரமாயிருந்து எம்பெருமான் திருவுள்ளத்திலிரக்கத்தை வளரச் செய்வ
னென்பது தோன்ற ‘வண்டார் பூமாமலர்மங்கை மணநோக்கமுண்டானே!’
என்கிறார். ‘பிராட்டியும் அவனுமான சேர்த்தியிலே அடிமை செய்கை முறை’
என்கிற சாஸ்தார்த்தத்தை வெளியிடுகிறாராகவுமாம்; “உன்றனக்கே தோண்டா
னேற்கு” என்றிறே அறிந்துள்ளது. பிராட்டியின் கடைக்கண் நோக்கத்தை
எம்பெருமான் பரம போக்யமாகக்கொண்டு அதையே தனக்கு ஜீவநாதாரமாக

1:26 பெரிய திருமொழி அ-பத்து. க-திரு வண்டார்பூமாமலர்மங்கை.

வுட கொள்வனாதலால் 'மலர்மங்கை மணநோக்கம் உண்டானே!' என்றார்: பிராட்டியின் கடாசுஷிக்ஷணத்தை உணவாகக்கொள்வனும். அதாவது—1. "யஸ்யூவீக்ஷ்ய ஸுவம் தஹிமிதவராய்நோ விப்தேவிதம்—யஸா வீக்ஷ்ய முகம் ததிக்ஷிதபராதிரோ விதத்தேகிலம்" என்றிறபடியே பிராட்டியின் புருவநெறிப்புப்படியே காரியம் நிர்வஹிக்குமவன் என்றவாறு.

உன்னை உகந்துகந்து = பிராட்டியுமவனுமான சேர்த்தியிலே உண்டான உகப்பாகையாலே இரட்டிப்பு.

தொண்டானேற்கு = தொண்டுசெய்ய விரும்பங்கொண்டிருக்கிற எனக்கு என்றபடி: பகவத்கீதையில் "தேஷாம் ஸததயுக்தாநாம்" என்றவிடத்தில், ஸததயுக்தாநாம்—ஸததயோகத்தை விரும்புகின்றவர்களுக்கு என்று பொருள் கொள்வது போல.

நால்வேதங்கண்டானே! = இங்கே பெரியவாச்சான் பின்னே வியாக்கியான வருளளிச்செயல்:—

"பட்டர் அருளிச் செய்தாராகச் சிறியாத்தான் பணிக்கும்படி—இது கர்த்தரி அன்று, கர்மணி கிடாய், என்று."

என்பதாம்.

இதனை விவரிப்போம்:— 'கண்டான்' என்பதற்கு கண்டவன் என்றும் காணப்பட்டவன் என்றும் பொருள் படுவது தமிழ்மரபு. இப்பொருள்கள் வடமொழியிலே முறையே கத-ஃரி யென்றும் கஃ-ஃனி யென்றும் வழங்கப்படும். இங்கு, நால்வேதங்களையும் கண்டவனே! எனப் பொருள்கொள்வது கர்த்தரிப்பொருளாகும்; நால் வேதங்களாலும் காணப்பட்டவனே! எனப் பொருள் கொள்ளுதல் கர்மணிப்பொருளாகும். கர்மணிப் பொருள் கொள்ளவேண்டுமென்பது பட்டர் திருவுள்ளம். நால்வேதங்களையுங் கண்டவனே! என்பதில் விசேஷமில்லை; நால்வேதங்களாலும் காணப்பட்டவனே! என்பதில் ஸ்வராஸ்யமுண்டு. உபாயமும் உபேயமும் தானேயாக நால்வேதங்களாலும் நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்டவனே! என்றவாறு. 'நான்கண்ட பொருள்' என்றால் 'என்னுலே காணப்பட்ட பொருள்' என்று பொருள்படுவதுபோல 'நால்வேதங்கண்டானே' என்றதற்கு நால்வேதங்களாலும் காணப்பட்டவனே! எனப் பொருள்படுதல் எளிதே யென்றுணர்க. (க)

பெருநீரும் விண்ணும் மலையு முலகேழும் *
ஒருதாரா நின்னுளோடுக்கிய நின்னையல்லால் *
வருதேவர் மற்றளரென் றென்மனத்திறையும்
கருதேன்கான் * கண்ணபுரத்துறை யம்மானே!

(உ)

கண்ணபுரத்து உறை அம்மானே!—;	விண்ணும்	ஆராயத்தையும்
பெரு நீரும் அமுதங்களையும்	மலையும்	மலைகளையும்

1. ஸ்ரீஸ்தவம்—1.

உலகு எழும் ஏழுலகங்களை யும்

ஒரு தார் ஆ ஒருமாலையாக

கின்னுன் தன்னுன்னே

ஒடுக்கிய { (ஒருமூலையில்) அடங்கச்
- செய்துகொண்ட

கின்னை } உண்ணத்தவிர
அல்லால்

வரு தேவர் { (நான் ஆச்ரயணியன் என்று
மற்று உளர் சொல்லிக்கொண்டு)
என்று வாக்ஷடிய தேவதை
வேறொன்று இருப்பதாக

என் மனத்து என்னெஞ்சிலே

இறையும் கிறிதும்

நான் கருதேன் } நான் கினைத்தறியேன்.

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் ‘உன்றனக்கே தொண்டானேற்கு’ என்றார்; இப்படி சொல்லுவானேன்? மற்றும் பல தெய்வங்களுமில்லையோ? உலகிற்பலர் பல தெய்வங்களை ஆச்ரயிக்கக் காண்கிறோமே; அந்த வழிகளில் உமக்கு உம்மில்லையோ? என்று எம்பெருமான் திருவுள்ளமாக, பிரானே! நீ உண்டு உமிழ்ந்த எச்சிலான தேவர்களை ஒரு பொருளாகவும் நான் நெஞ்சிற் கொள்வேனல்லென் என்கிறார்.

1. “அங்கண் ஞாலமுண்டபோது வெள்ளி வெற்பு அகன்றதோ” என்ற படி கைலாஸகிரியுமுட்பட எல்லாவற்றையும் பிரளயகாலத்தில் திருவயிரத்தில் கொண்டிருந்த உன்னைத் தெய்வமாக நினைப்பேனோ, அன்றி, உன் திருவயிற்றில் ஒடுங்கியிருந்து பின்பு வெளிவந்த எச்சில்களைத் தெய்வமாக நினைப்பேனோ என்கை.

‘ஒரு தாரா’ என்பதை விளியாகவுங் கொள்ளலாம்; (ஆச்ரிதரக்ஷணத்துக்கு இட்ட) தனிமாலையை யுடையவனே! என்றபடி.

“[வருதேவர் இத்யாதி.] ப்ரளயம் வந்தபோதாக உன்வயிற்றிலே பேர்ப்புக்கு, நீ வெளிகாடுகாணப் புறப்படவிட்டவாதே ‘நான் ஆச்ரயணியன்’ என்று வருவதொரு தேவதையுண்டாக நான் அறியேன்” என்ற விபாக்கியான ஸ்ரீஸூக்திகாண்க.

கண்ணபுரத்துறையம்மானே! = முன்பு மஹாப்ரளயத்தைப் போக்கினாய்; இப்போது ஸம்ஸாரப்ரளயத்தைப் போக்கத் திருக்கண்ணபுரத்திலே வந்து நித்யஸர்க்கிதி பண்ணியிருக்கிறாய்; இப்படி நீ யிருக்க மற்ற தெய்வாபாஸங்களைப் பூர்வபக்ஷமாகவும் நெஞ்சிலிட்டு நினைவேன் என்றாராயிற்று. (2)

மற்றமோர் தெய்வ முளதென்றிருப்பாரோ

நேறிலேன் * உற்றது முன்னடியார்க்கடிமை *

மற்றெல்லாம் பேசிலும் நின் திருவேட்டேழுத்தும்

கற்றநான் * கண்ணபுரத்துறையம்மானே!

(3)

கண்ணபுரத்து உறை அம்மானே!—;

மற்றும் ஓர் { உன்னைக்காட்டிலும்
தெய்வம் { வேறொரு தெய்வம்
உளது என்று { ஆச்சரியக்கவரியதாக
இருப்பா { உண்டு என்று நினைத்
ரோடு { திருப்பவர்களோடே

உற்றிலேன் இணங்கமாட்டேன்;

நின் திரு எட் { உளது திருவஷ்டாகூர
டெழுத்தும் { மந்திரமானது

மற்று { அறியவேண்டிய எல்லாப்
எல்லாம் { பொருள்களையும்
பேசிலும் { சொன்னாலும்

என் கற்று { (அத்திருமந்திரத்தை) என்
உற்றது { அதிகரித்துத் தெரிந்து
கொண்ட பொருள்

உன் {
அடியார்த்து { பாகவத சேஷத்வமேயாம்.
அடிமை

* * *— வேறு சிலரைத் தெய்வமாக நெஞ்சிலும் நினைக்கமாட்டே நென் னார் கீழ்ப்பாட்டில்; அவ்வளவேயோ? தாமஸபுருஷர்களோடு சேர்க்கையுமில்லை, ஸாத்விகபுருஷர்களை யொழியக் காலம் செலுத்தவும் மாட்டேனென்கிறார் இதில். திருவஷ்டாகூரமென்னும் பெரிய திருமந்திரத்தில் தாமிஸாரமாகப் ப்ராதி பத்திபண்ணின அர்த்த விசேஷம் பாகவத சேஷத்வமே என்பதை இப்பாட்டில் வெளியிட்டருளுகிறார்.

வேதங்களும் வேதாங்கங்களும் மெல்லாம் ஐந்து அர்த்தங்களையே முக்கியமாகப் பிரதிபாதிக்கின்றன; அவையாவன:— ப்ராப்யமான எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபம், ப்ராப்தாவான சேதநனுடைய ஸ்வரூபம், எம்பெருமானையடை தற்குறுப்பான உபாயத்தின் ஸ்வரூபம், அடைந்து பெறவேண்டிய பேற்றின் ஸ்வரூபம், அப்பேற்றைப் பெறவொட்டாத பிரதிபந்தகத்தின் ஸ்வரூபம் என்பனவாம். இவையே அர்த்தபஞ்சகமெனப்படும். 1. “மிக்க இறை நிலையும் மெய்யாமுயிரினிலையும், தக்க நெறியும் தடையாகத் தொக்கியு மூழ்வினையும் வாழ்வினையுமோதுங் குருகையர்கோன், யாழினிசை வேதத்தியல்.” என்கிற படியே திருவாய்மொழி ஆயிரத்தினுள்ளும் இவ்வர்த்தபஞ்சகமே விவரிக்கப் பட்டுள்ளதென்பதும் இங்கு உணரத்தக்கது. திருவஷ்டாகூரத்தில், ப்ராணவத் தாலே சேதநஸ்வரூபத்தையும், நமஸ்ஸாலே விரோதியினுடையவும் உபாயத்தி னுடையவும் ஸ்வரூபங்களையும், நாராயணபத்தாலே பரமபுருஷனது ஸ்வரூ பத்தையும், அதில் சதுர்த்தியாலே புருஷார்த்தஸ்வரூபத்தையும் பிரதிபாதிக்கையாலும், அறியவேண்டிய ஸகலார்த்தங்களும் இவையே யாகையாலும் ‘மற்றெல் லாம் பேசிலும்’ எனப்பட்டது. பின்னையுலகாசிரியர் அருளிச்செய்த முழு கூடப்படியில் “மற்றெல்லாம் பேசினு மென்கிறபடியே அறியவேண்டுமர்த்த மெல்லாம் இதுக்குள்ளே உண்டு; அதாவது அஞ்சர்த்தம்.” என்றருளிச்செய்த துங் காண்க.

இப்படி திருமந்திரத்தில் அனேக அர்த்தங்கள் கிடந்தாலும் அவற்றில் தமக்கு ஊற்றமில்லை பெண்பதை ‘பேசிலும்’ என்ற உம்மையினால் வெளியிடுகிறார். பின்னை எவ்வர்த்தத்தில் ஊற்ற மென்ன, “உற்றதுமுன்னடியார்க்கடிமை” என்கிறார்.

திவ்யப்ரபந்த திவ்யார்த்ததீபிகை.

திருமந்திரத்தில் எந்த சொல்லில் பாகவத சேஷத்வம் காணக்கிடக்கின்றது? என்னில், நேண்பின்;—அஹங்காரமும் மமகாரமும் நீங்கப்பெற்று பாகவத சேஷத்வம் உள்ளபடி ப்ரகாசிக்கிற நமஸ்ஸிலே அந்த பாகவதசேஷத்வத்தின் எல்லையிலமான பாகவத சேஷத்வம் அதுஸந்திக்கப் படவேண்டுமென்பது ஆழ்வார் திருவுள்ளம். இந்த பாகவத சேஷத்வம் திருமந்திரத்தினுள் ப்ரணவத்தின் உள்ளீடான அகாரத்திலே தோற்றுமென்று சிலரும் உகாரத்திலே தோற்று மென்று சிலரும் சொல்லுவதுமுண்டு. எங்கனையெனில், அகாரத்தின்மேல் ஏறிக்கிடந்து லோபமடைந்துள்ள சதுர்த்தியாவே ஆத்மாவினுடைய பாகவத சேஷத்வம் சொல்லப்படுகையாலே அந்தபாகவத சேஷத்வத்தின் எல்லையான பாகவத சேஷத்வத்தை அகாரத்திலே அதுஸந்திக்கலாமென்பார் சிலர். அந்ந் யார்ஹசேஷத்வத்துக்கு எல்லை பாகவத சேஷத்வமாகையாலே அந்த அந்ந்யார் ஹத்வத்தைச் சொல்லுகிற உகாரத்திலே அதன் எல்லையான பாகவத சேஷத்வத்தை அதுஸந்திக்கலாமென்பார் சிலர். அந்ததாத் லித்தீமாக அதுஸந்திக்க வேண்டுவதை எந்த இடத்தில் அதுஸந்தித்தாலும் குறையில்லை, ராகிலும் அஹங்கார மமகாரங்கள் கழிவதைக் காட்டுகின்ற நமஸ்ஸிலே அதனை அதுஸந்திப்பது மிகப் பொருந்துமென்பது நம் ஆசார்யர்களின் திருவுள்ளம்.

இப்பாட்டின் சுற்றடி “கற்று நான்வல்லது கண்ணபுரத்தானே” என்றும் ஒதப்பட்டுவந்ததாக வியாக்கியானத்தில் தெரிகிறது. அது இப்போது எங்கும் வழங்காதபாடம்.

... ..

பெண்ணுள்ள பேரிளங் கொங்கையி னாழல்போல் *

உண்ணுநர்க்கண் கேந்தாயை யுகத்தேன் நான் *

மண்ணுளா! வளங்கெங்கெண்ணி மதுமலராள

கண்ணுளா! * கண்ணபுரத்துறையம்மானே!

(ச)

மண் ஆளா { பூமிப்பிராட்டியை
ஆள்பவனே!
வளம் செவி { ஒளிபொருத்திப் பெருத்த
கண்ணி { கண்ணியுடையவனும்
மது மலராள { மதுபெருகுகின்ற மலரிற்
பிறந்தவனுமான
சூழ்மலர்வக்யமிக்கு
கண்ணுளா வல்லபனுளவனே!
கண்ணபுரத்துறையம்மானே!—;
பெண் ஆளுள் { பெண்வடிவுகொண்டவந்த
பூசனியினுடைய

பேர் இள { பெரிதும் இளையதுமான
கொங்கையின் } ஸ்தத்திலுள்ள
ஆர் அழல் { நெருப்புப்போன்றதான
போல் }
உண்ண { உண்ணமுடியாத
கஞ்ச { விஷத்தை
உண்டு { உறிஞ்சிபுண்டு
உகந்தாயை { திருவுள்ளமுலத்தவுள்ளை
நான் { நான் அடைத்த மகிழ்ப்
உகத்தேன் } பெற்றேன்.

* * *—அடியேன், கைக்கொள்வதற்குரிய சிறந்தவஸ்து அல்லேனாயினும், பேய்ச்சியாகிய பூதனை உன்னைக் கொல்வதற்காகத் தன்முனையில் தடவிக்கிடந்த விஷமே உனக்கு விரும்பத்தக்கதான போது அடியேன்தானே விரும்பத் தகாத

வனாகப்போகிறேன் ; அந்த விஷத்திற் காட்டிலும் கொடியவனோ நான் ? அப்படி கொடியவனேயாயினும், புருஷகாரம் பண்ணிச் சேர்ப்பிக்கவல்ல பிராட்டியார் இணைபிரியாதிருக்க நான் இழக்க வேண்டிவதுண்டோ ? என்கிற கருத்தை யடக்கி இப்பாசர மருளிச்செய்கிறார்.

கம்ஸனுடைய ஏவுதலாலே பேபுருவத்தை விட்டு (யசோதையாக) ப்பெண்ணுருவத்தை ஏறிட்டுக்கொண்டமை தோன்றப் பெண்ணானான் என்றது. பேர் இளங்கொங்கை = பேய்த்தன்மைக்குத் தகுந்தபடி பெருமையும், யசோதை யுருவத்தின் ஏறிடலுக்குத் தகுந்தபடி இளமையும் கொங்கைக்குக் கூறப்பட்டன வென்க.

விஷம் தாரகமானவுனக்கு ஆகாதாரில்லை ; நீ கைவிடப் பார்க்கு மன்றும் விடவொண்ணாத புருஷகாரமுண்டு என்பது பின்னடிக்கு அவதாரிகை. பொறுமைதானே வயிவெடுத்துள்ள பூமிப்பிராட்டி. பெண்ண, உசிதமான உபாயங் களாலே பொறுப்பிக்க வல்ல பேரிய பிராட்டியாரொன்ன இவர்களுடே கூடித் திருக்கண்ணபுரத்திலே ஸந்திதி பண்ணியிருக்கும் பெருமானே ! உன்னை நானு கந்தேன் — நீ கைவிடாது ராஷிக்கக் கடவையென்று விசுவஸித்திருக்கிறே னென்றவாறு. (ச)

பெற்றுகும் சுற்றமுமென்றிவை பேணேன் நான் *

மற்றுகும் பற்றிலேனாதலால் நின்னடைத்தேன் *

உற்றானென்றுள்ளத்து வைத்தருள்செய்கண்டாய் *

கற்றாச்சேர் கண்ணபுரத்துறை யம்மானே !

(௩)

கற்றாச்சேர் { பண்டிதர்கள் சேர்ந்து
வாழுமிடமான
கண்ணபுரத்து, உறை அம்மானே—;

பெற்றுகும் மாதாபிதாக்களென்ன

சுற்றமும் உறவினரென்ன

என்ற இவை { என்று சொல்லப்படுகிற
இப்படிப்பட்டவர்களை

நான் { நான் உற்றாராக விரும்ப
பேணேன் } மாட்டேன் ;

மற்று ஆரும் மற்ற யாரிடத்திலும்

பற்று இலேன் பற்று உடையேனல்வேன்;

ஆதலால் ஆகையாலே

நின் அடைந்தேன் { உன்னைவந்து
ஆசிரயித்தேன் ;

உன்னத்து திருவுள்ளத்திலே

உற்றான் { இவன் கம்முடையவன்
என்று வைத்து } என்று அபிமானித்து

அருள் செய் கிருபைபண்ணவேணும்.

* * * —காமத்தாலே பெற்றுவிட்டுப் போட்டுப் போகிற தாய்தந்தை யவரையும், 1. “பொருள் கையுண்டாய்ச் செல்லக்காணில் போற்றியென்றேற் றெழுவர், இருள்கொள் துன்பத்தின்மை காணில் என்னே யென்பாருயில்லை” என்கிறபடியே கையில் துட்டுகாச நடைபாடுங் காலங்களில் உறவு கொண்டாடி யும் அஃதில்லாத வறுமையில் விட்டொழிந்தும் போருகிற ஆபாஸபந்துக்களை

திவ்யப்ரபந்த திவ்யார்த்ததீபிகை.

பும்; புகலாக நெஞ்சிலும் நினைக்கின்றிலேன். விவேகமில்லாமல் வேண்டியபடி வரக்களையளித்துத் தமொறியும், ஆபக்காலத்தில் முதுகுக்காட்டிஓடியும் போருகிற தேவதார்தரங்காளிடத்திலும் ஒரு பற்றாச உடையேனல்லேன். ஆக, பரிபூரணமான அந்நயகதிவத்தையுடையேனானான் “களைவாய்துன்பங் களையா தொழிவாய் களைகண்மற்றிலேன்” என்றும்போலே உன்னைவந்து பணிக் தேன். “எங்கும் புகலற்று நம்மையேபற்றி வந்தானிவன்” என்று திருவுள்ளம் பற்றி அடியேன்பால் அருள்புரியவேணும். இல்லையாகில், பரமபதம் திருப் பாற்கடல் முதலிய இடங்களைவிட்டுத் திருக்கண்ணபுரத்தே கோயில் கொண்டே முந்தருளியிருப்பது, பயன்றதாருங்காண். நீ வர்த்திக்கிற ஊரிலே உள்ளவர் கள் ஸாமான்யரல்லர்; கலையறக்கற்றுணர்ந்த மாளுானிகள்; வேறு புகலற்று வந்த வீணைக் கைக்கொள்வது தருதியோ? கைகிடுவது தருதியோ? என்று அவர்களைக் கேட்டாகிலும் நீ உணரப்பெறலாம்—என்கிறார்போலும். “உற்றானேன்று” என்பதற்கு “படாதபாடுகளும் பட்டானேன்று” என்றும் பொருரைப்பர். அதாவது— இக்கலியன் நம்மையிட்டுப் புறம்பேபுக்குப் பட்டவேண்டியதெல்லாம் பட்டிவந்தான்; எங்குமுழன்றலேந்து வருந்தி வந்து சேர்ந்த விவனை இனி நாம் பழிபிக்கத் தேவையில்லை என்று கடுக்கக் கருபைசெய்தருளவேணும் என்கை. உற்று— அநர்த்தப்பட்டான் என்றபடி. இச் சொல்லுக்கு இப்பொருள்படு தலை “மற்றுமோர் தெய்வமுண்டே மதியிலா மானிடங்காள், உற்றபோதன்றி நீங்கள் ஒருவனென்றுணரமாட்டீர்” என்ற திருமலைப் பாசுரத்திலுங் காண்க. (ரு)

ஏத்தியுன் சேவடி யெண்ணி யிருப்பாரை *

பார்த்திருந் தங்கு நமன்றமர் பற்றுக *

சோத்தம் காமஞ்சுக மென்று தோடாமை * நீ

காத்திபோல் கண்ணபுரத்துறை யம்மானே!

(சு)

கண்ணபுரத்துறையம்மானே!—;

வண்	உன்னுடைய
சே அடி	திருவடிகளை
சத்தி	ததித்த
எண்ணி	} கித்தித்திருக்குமவர்களை
இருப்பாரை	
கமன் தமர்	யமபடர்கன்
பர்த்த	} உயிர்போருங்காலத்தை
இருத்த	
	எதிர்பார்த்திருத்த

அங்கு	அந்த சாமஸ்யத்தில்
பற்றுக	வந்து கிட்டமாட்டாமல்,
சோத்தம்	“நமஸ்காரம்,
எம்	} நாம் (அணுகுவதற்கும்)
அஞ்சுகும்	
என்று	என்றசொல்லி
தோடாமை	தொடுதலும் செய்யாதபடி
நீ-காத்தி	} காத்திருக்கிறாயன்றே.
போல்	

* * *—பிரானே! நீ என் குற்றங்களைப்பாராதே என்னைக் கைக்கொண்டருள்வதுமாதிராம் போராத; செய்த குற்றங்களை ஆராய்வதற்கென்று நீ நியமித்துள்ள யமன் முதலானும் என்னருகு வராதபடி நோக்கியருளவேணுமென்று பிரார்த்தித்தல் இப்பாட்டின் உள்ளுறை.

“உன்சேவடி செவ்விதிருக்காப்பு” என்று உன் திருவடிகட்குப் பல்லாண்டு பாடுவதே தொழிலாம் “ஒழிவில்காலமெல்லா முடனுய்மன்னி வழுவினவடிமை செய்யவேண்டுநாம்” என்று அத்தாணிச் சேவகத்தையே இடைவிடாது கிந்தித் திருப்பவர்களான பாகவதர்களை சரீர விபேகசமயத்தில் யமதுதர்கள் வந்து அணுகக்கூசிக் கடக்ககின்று அஞ்சலிசெய்துவிட்டுப் பேராகும்படியாக நீ நோக்கி யருள்கின்றாயென்றது, இங்ஙனே அடியேனை நோக்கியருளவேணுமென்ற குறிப்பு. ‘வடைதிருப்பணியாரம் இனிமையாகச் சமைத்திருக்கிறது’ என்றால் ‘இதுஎனக்கு வேணும்’ என்று குறிப்பிடப்படுதல்போலக் கொள்க.

சேவடியேத்தி யெண்ணியிருப்பாரை நமன்தமர் அஞ்சியணுகாமைக்குக் காரணம் ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில் (3-7-14.) “ஸூபுரூஷாஷ்டகிவீக்ஷ்ய வாஸஹ ஸூம் வடிதி பரிக்ஷித தவஸு கண-8-புலொ வாரிஹா 8யுவஸ-புடிநபுபநாநு பூபுரஹாஷ்டநுநுணா-ம் நடுவெஷ்வாநா-ம் = ஸ்வபுருஷமபிவிஷ்ய பாசஹஸ் தம் வததி யமஃ கிலதஸ்ய கர்ணமுலே, பரிஹா மதுஸூதப்ரபந்நார் ப்ரபுரஹம் யந்ருணாம் ந வைஷ்ணவநாம்” என்ற ச்லோகத்திலும் “திறம்பேன்மின் கண்டிர் திருவடிதன் நாமம், மறந்தும் புறந்தொழாமாதர்- இறைஞ்சியும், சாதுவராய்ப் போது மின்களென்றான் நமனுத்தன் துதுவரைக் கூவிச் செவிக்கு.” [நான்முகன் திருவந்தாதி-68.] என்ற திருமழிசைப்பிரான் பாகாத் திலும் காண்க. யமனுடைய துதர்கள் பாசங்களைக் கையிற் கொண்டு தங்கள் கடமையைச் செலுத்தப்படுறப் படுமேபோது யமன் அத்தூதர்களையழைத்து ரஹஸ்யங்கள் சொல்லுமாபோலே காதோடே ஒரு வார்த்தை சொல்லுவான்;— ஒ தூதர்களே! நீங்கள் பாகவதர்க ளிடத்தில் சிறிதும் அதிகாரம் செலுத்தவேண்டா; அவர்கள்கிட்ட நீங்கள் செல் லவே கூடாது; ஒருகால் அவர்கள் நேர்ப்பட்டால் வணங்கி வலஞ்செய்து பரம ஸாத்விகர்களாய் விலகுங்கோள் என்றானும். இதனால் பாகவதர்கட்கு யம பயப்ரஸக்தியேயில்லை யென்றதாம். “அவன்தம ரெவ்வினையாகிலும் எங் கோனவன் தமரே பென்றொழிவதல்லால்—நமன்தமரா லாராயப்பட்டறியார் கண் டிர் அரவணமேல் பேராயற்காட்பட்டார் பேர்.” என்றார் பொய்கையாழ்வார். “செடுமிடராய வெல்லாம் கேசவாவென்ன நாளுங், கொடுவினை செய்யுங் கூற் றின் தமர்களுங் குறுககில்லார்” என்றார் நம்மாழ்வார். “மூவுலகுண்டுமிழ்ந்த முதல்வ! சின் நாமங்கற்ற, ஆவணிப்புடைமைகண்டாய்—நாவலிட்டுழிநர்கின் றோம் நமன் தமர் தலைகன்மீதே” என்றார் தொண்டாடிப்பொடியாழ்வார்.

சோத்தம் = அஞ்ஜலிபண்ணுமவர்கள் அதுக்கு அதுகூலமாகத் தாழ்ச்சி தோற்றச் சொல்லுவதொரு சப்தவிசேஷமாம் இது. ‘ஸ்தோத்தம்’ என்றவட சொல் சோத்தமெனச் சிதைந்துகிடக்கிறது என்பாருமுளர். “சோத் தம் பிரா னிங்கேவாராய்” என்ற பெரியாழ்வார் பிரயோகமுங்காண்க.

அஞ்சுதும்—தன்மைப்பன்மை வினைமுற்று. காத்திபால் = போல்— உவமைப்பொருள் தன்மை; ஒப்பில்போலியாய்வந்ததென்க. வடமொழியில்

1. "கிதிவஹி ஸ்ரீ-பாரணாம்" இத்தியாதிஸ்தலங்களில் இவசுப்தம்போல வாக்யா
லங்காரமென்க. (க)

வேளாளர் வேள்ளத் தணைந்த வரவணைமேல் *
துள்ளுநீர் மேள்ளத் துயின்ற பெருமானே! *
வள்ளலே! யுன்றமர்க் கேன்றும் நமன்றமர்
களள்ளபோல் * கண்ணபுரத்துறை யம்மானே.

(எ)

வேளாளர் திருப்பாற்கடலினுடைய
வேள்ளத்து வெள்ளத்திலே
அணைந்த சேர்ந்த
அரவு அணை } சேஷசயனத்தின்மேலே
மேல்
துள்ளுநீர் சிறுதிவலைகள்
மெள்ள மெதுவாகவீச
துயின்ற திருக்கண்ணனார்திருன்கின்ற

பெருமானே ஸ்வாமியே!
வள்ளலே உதாரணே!
கண்ணபுரத்துறை அம்மானே!—;
உன் தமர்க்கு உன் அடியார் விஷயத்தில்
நமன் தமர் யமபடர்கள்
வன்றும் எக்கரலத்திலும்
களள்ள போல் { திருடர்போலே மறைந்
தொளிப்பார்கள்.

* * * யமதுதர்கள் பாகவதர்களை அணுகமாட்டார்களென்றது கீழ்ப்
பாசுரத்தில். அவர்கள் கிட்டாதமாத்கிரமேயோ? அவர்கள் கள்ளர்போலே
மறைந்தொளிந்து கிடக்கும்படியாயன்றோ உன் பிரபாவமிருப்பதுஎன்கிறார் இப்
பாட்டில். "சுத்திரகுத்தனெழுத்தால் தென்புலக்கோன் பொறியொற்றி, வைத்த
இலக்கணமாற்றித் துதுவரோடியெளித்தார்" என்றார் பெரியாழ்வாரும்.

நோவுபட்டுக் கூவுமடியார்களின் கூக்குரல் செகிப்படுவதற்கு அணித்தாகத்
திருப்பாற்கடலிலே சிறுதிவலைகள் துடைகுத்தத் திருவணந்தாழ்வான்மீது
உறங்குவான்போல் போகுசெய்யும் பெருமானே!, அத்தனைதூரமும் பொருமல்
திருக்கண்ணபுரத்திலேவந்து மிக அணியனாகவுள்ள பெருமானே! நான் யமது
தர்களுக்கு அஞ்சவேண்டிற்றுண்டோ? உனக்கு அடியனாகுமத்தனையேவேண்டு
வது; யமபடர்கள் அவ்வளவிலே ஓடியொளிக்கப் பெறுவர்களன்றோ—என்ற
தாயிற்று. (எ.)

மாணகி வைய மளந்ததுவும் * வாளவுணன்
பூணகம் கீண்டதும் ஈண்டு நினைந்திருந்தேன் *
பேணாத வல்லினையேன் இட செய்தனையும்
காணென்னான் * கண்ணபுரத்துறை யம்மானே!

(அ)

கண்ணபுரத்துறை அம்மானே!—;

யான் ஆகி { (முன்பு) வாமகப்
பிரமசாரியாகி
வையம் உலகங்களை
அளந்ததவும் அளந்தகொண்டதையும்

வான் } வான்கொண்ட இரணியாளர்
அவுணன் } னுடைய
பூண் ஆகம் ஆபாணங்களணந்தமார்பை
கீண்டதவும் சிழித்தெறித்தனையும்
ஈண்டு இப்போது

1. சாகுந்தனகாடகம்.

நினைந் } நான்
திருந்தேன் } அநுஸந்திக்கின்றேன் ;

பேணாத { ஆத்மோஜ்ஜீவாதத்துக்கு
ஒரு நன்மையும் செய்து
கொள்ளாதவனும்

வல் } வலியபாபங்களை
வினையேன் } யுடையவனுமான
நான் } நான்

இடர் } தனி பாவத்தையும்
எத்தனையும் }

காணேன் { (என்னிடத்தில்)
காண்கிறேனில்லை.

* * *—ஆழ்வார்! யமபடர்கள் பாகவதர்களுக்கு அஞ்சி யொளிப்பார்கள் என்றது உண்மையே; அதனாலென்ன? ரீரோ பாவங்களைப் பிரபலமாகச் செய்திருக்கின்றீரே! அவற்றின் பலன்களை அநுபவித்துத் தீரவேண்டுமே என்று எம்பெருமான் திருவுள்ளமானதாகக் கொண்டு, தம்முடைய பாவங்கள் “வாரீன மறிகடலோ மாருதமோ தீயகமோ, காரீன வொருங்கிற்றுக் கண்டிலமால்” என்றாற்போலே போனவிடர் தெரியாதபடி போயினகான் என்கிறார் இப்பாட்டில்.

குறள்பிரமசாரியாய் மாவலியின் வலிதொலைத்த சரிதையென்ன, பிரஹ்ம தாழ்வானுக்காக நரசிங்கமூர்த்தியாய்த் தூணில்தோன்றி இரணியனகலம்பினந்த சரிதையென்ன இவைபோல்வன மற்றும் பல சரிதைகளையும் நெஞ்சாரநினைத்தேன்; அதனால், என்னுடைய பாவங்களில் லவலேசமும் காணக்கிடக்காதபடி அற்றொழிந்ததுகான் என்கிறார்.

பேணாத = தேவதத்திற் காட்டில் வேறுபட்டவனை ஆத்மா ஒருவன் உண்டென்று நினைத்து அவனுக்கு உரிய நன்மைகளை நாடாதவனாயிருந்தவன் நான் என்றபடி.

நாட்டினாயென்னை யுனக்குமுன் தோண்டாக *
மாட்டினேனத்தனையே கொண்டென் வல்லினையே.*
பாட்டினாவென்னை யென் நெஞ்சத் திருந்தமை
காட்டினாய் * கண்ணபுரத்துறை யம்மானே!

(அ)

(ஆ)

கண்ணபுரத்து உறை அம்மானே!—;
முன் } முந்திற
என்னை } அடியேனை
உனக்கு } உனக்கு
தொண்டு ஆக } அடியவனாக
காட்டினாய் } நிறுத்திக்கொண்டாய்;
(அதற்குப்பிறகு அடியேன்)
அத்தனையே } அவ்வனவேகாரணமாக
கொண்டு }

என் உல் } எனது கொடிய பாவங்களை
வினையை }
மாட்டினேன் } மானச்செய்தேன் ;
(அதுவுமன்றி)
பாட்டினால் } { இப்படிப்பட்ட
பாசங்களினால்
உன்னை என் } நீ எனதுநெஞ்சினால்
நெஞ்சத்த } இருக்கிறபடியை
இருத்தமை }
காட்டினாய் } வினங்கச்செய்தாய்.

* * *—தம்முடைய பாவங்கள் அகன்றுபோன படியையாரும் தாம் பெற்ற பேற்றையும் பேசித்தலைக்கட்டுகிறார்.

மாறிமாறிப் பலமுறையும் நிறந்து விஷயாந்தரங்களிலே மண்டிக் கைகழிந்து போன என்னை நிர்ஹேதுகக்ருபையாலே திருமந்திர முணர்த்தித் தொண்டர் திரளிலே நிலைநிறுத்தியருளினாப்; இப்படிப்பட்ட சேஷத்வமாகிற ராஜ்ஞல மாஹாத்மியத்தாலே என்னுடைய பாபங்களை யெல்லாம் அறுத்தொழிக்கப் பெற்றேன், அவ்வளவேயோ? என்காவினுள் நீ வந்து புருந்து இனிய பாசரங் களைப் பாடுவிக்கையாலே என்றருதயத்தினுள்ளே நீ நித்யவாஸம் செய்தருள் கின்றாயென்பதையும் நிச்சயித்துக் கொண்டேன். என்றாயிற்று.

இப்பாட்டின் பெரியவாச்சான் பின்னே வியாக்கியான முடிவில் “இவரைப் பாடுவிக்ந்த முக்கோட்டை யிருத்தபடி” என்றொரு வாக்கியமுள்ளது. அதன் கருத்தாவது—மலையாளத்தில் ‘முக்கோட்டை’ என்று ஒரு இடமாம்; அவ் விடத்தில் ஊமைகள் சென்றாலும் அந்நில மிதியால் வெகு அழகாகக் கவி பாடுவர்களாம். (இதுமுற்கால வழக்கம் போலும்.) திருக்கண்ணபுரத்தை அந்த முக்கோட்டையாக ஆழ்வார் திருவுள்ளம்பற்றினபடி. (க)

கண்டசீர்க் கண்ணபுரத்துறை யம்மாளை *

கோண்டசீர்த் தொண்டன் கலியஞ்ஞலிமாலை *

பண்டமாய்ப் பாடு மடியவர்க் கேஞ்ஞான்றும் *

அண்டம்போ யாட்சி அவர்க்கதறிந்தோமே.

(க0)

கண்ட சீர்	{ கண்ணிலே ப்ரத்யக்ஷமாகக் காணக்கூடிய செல்வம் பொருத்திய	ஒலி	அருளிச்செய்த
கண்ணபுரத்து	திருக்கண்ணபுரத்திலே	மாலே	இப்பாமாலையை
உறை	{ நித்யவாஸஞ்செய்தருள் கின்ற	பண்டம் ஆய்	நிதியாகக்கொண்டு
அம்மாளை	{ செளரிப் பெருமான் விஷயமாக,	பாடும்	பாடவல்ல
சீர் கொண்ட	{ ஸ்ரீவைஷ்ணவலக்ஷ்மி வாய்த்த	அடியவர்க்கு	ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு
தொண்டன்	தாஸனான	எஞ்ஞான்றும்	எப்போதும்
கலியன்	திருமங்கைமன்னன்	அண்டம் போய் ஆட்சி	{ பாம்பதத்திலிருந்து கொண்டு வானகமானப் பெறுவதாகும்;
		அவர்க்கு அது அறிந்தோம்	{ அவர்க்கு அதுவே பேறு என்பதை நிச்சயமாகத் தெரிந்து கொண்டோம்.

* * *—திருக்கண்ணபுரத் தெம்பெருமான் விஷயமாகக் கலியன் சொன்ன இப்பாமாலையை நிதியாகக் கொண்டு பாடும் அடியவர்கட்குத் திருநாட்டுச் செல்வத்தை ஆளப்பெறுவதே பேறாகும் என்று பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டினு ராயிற்று.

கண்டசீர்க்கண்ணபுரம்—பாம்பதத்தின் சிறப்பை ஸ்ரீவைகுண்டகத்யம் முதலான ஏட்டுப்புறங்களிலே காணலாமத்தனை யொழியக் கண்கொண்டு காண வொண்ணாது; அவ்வனன்றியே திருக்கண்ணபுரத்தின் சிறப்பு ப்ரத்யக்ஷலக்ஷ்ய மென்கை.

1136 பெரிய திருமொழி அ-பத்து. ௧௦-திரு வண்டார்பூமாமலர்மங்கை.

கொண்டசீர்த் தொண்டன்—சீர்கொண்ட தொண்டன் என்க: சீர்—
ஸ்ரீவைஷ்ணவலக்ஷ்மிபைச் சொன்னபடி. இலங்கைச்செல்வமனைத்தையும் விட்டிட்-
டுப் புகலற்று வானத்திலே வந்து நின்ற விபீஷணழ்வானை “கண்கரிக்ஷமகம்
ஸ்ரீராம - அந்தரிக்ஷகத: ஸ்ரீமாத்” என்றார் வால்மீகி முனிவர். அப்போது
அவ்விபீஷணரிடத்து இருந்த ஸ்ரீபாவது ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீயேயாம்; இராம
பிரான் பின்னே காட்டுக்குப் புறப்பட்ட இனையபெருமான் “வக்ஷணோ வக்ஷிஸம்
வநம்—லக்ஷ்மணே லக்ஷ்மிஸம்பந்ந:” எனப்பட்டார்; அப்போது லக்ஷ்மண
னுக்கிருந்த லக்ஷ்மியாவது ஸ்ரீவைஷ்ணவலக்ஷ்மியேயாம். முதலையின் வாயிலே
அகப்பட்டுத் தடியாநின்ற கஜேந்திராழ்வான் “ஸதா நாமவர:ஸ்ரீராம—
ஸது நாகவர:ஸ்ரீமாத்” எனப்பட்டான்; அப்போது கஜேந்திராழ்வானுக்
கிருந்த ஸ்ரீபாவது ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீயேயாம். (௧௦)

அடிவரவு:—வண்டார் பெரு மற்ற பெண் பெற்றார் ஏத்தி வென்னை மான்
காட்டினாய் கண்டசீர் வகம்.

பத்தாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பெருமாள்கோயில் பிரதிவாதிபயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமி அருளிச்செய்த
தீவ்யப்ரபந்த தீவ்யார்த்த தீபிகையில்
பெரியதிருமொழி எட்டாம்பத்து உரை
முற்றுப்பெற்றது.